

A MAGYAROK TITKOS TÖRTÉNETE

GRANDPIERRE K. ENDRE

A MAGYAROK ISTENÉNEK ELRABLÁSA

AVAGY

A MAGYAR FAJ NAGY ELÁRULTATÁSA

TITOKFEJTŐ KIADÓ

A borítót tervezte,
az illusztrációkat válogatta
és közlésre előkészítette

BARCSIK GÉZA

ISBN 963 77 08 00 X

Nyomás és kötés a Zrínyi Nyomdában készült
Budapest, (93.1422/66-12)
Felelős vezető: Grasselly István vezérigazgató

TARTALOM

A LEFEJEZETT TEST	9
Valamiféle felhő terped a magyarság láthatárán, ... áthatolhatatlan köd, látásrontó homály	16
Résnyitás-titkos tényekre	17
Jótanácsok e könyv kézbevevőinek	18
Az igazság isteni erő	21
MILYENNEK ÁBRÁZOLJÁK ÁRPÁD-KORI ..... LEGENDÁINK A RÉGI MAGYAROKAT?	23
Vád alá helyezett magyar nemzet	27
A magyarok a kárhozat és tudatlanság fiai, ... vakhomályban tévelygő faragatlan kóbor nép?	28
Pogányok voltak-e a régi magyarok?	29
Vallási türelem és tolerancia - Főbenjáró bűncselekménnyé vált az ..... évezredes hagyományok szentesítette magyar ősvallás gyakorlása	30
Világosság derült vagy sötétség szakadt ránk?	31
Isteni igazságosság és tiszta erkölcs legendáink tükrében	33
Bűnös nép"	33
Árpád neve bűnös név, tilos kiejteni	34
A "gonoszság minden mocskában" sínylődő magyarok	34
"Veszett dühű ellenség" - a magyar!	37
Kereszt avagy halál	38
A kényszerítés joga	39
Örökkön szidalmazott éhes fogakkal marcangolt magyarok	40
A magyarok leveretése, szolgálágravetése, végső kétségbeesése	

..... és menekülése	43
Vert vadállatként visszavicsorító, barbár műveletlenségű magyarok	44
Halálmegvetést kell szembeszegezni a halálos fenyegetéssel, ... az idegen igába kényszerítéssel	45
Hol állt az Ördög és melyik oldalon állt az Isten?	49
Kik pusztították el Magyarország ereklyéit, történelmi és néphagyományait, ősidóktól fennállott gyepű- és védrendszerét? ..... Ördögi sugallat melyik felet vezette?	50
Kik tévelyegtek s tévelygésben kik veszttek el?	51
KÚTFORRÁSOK A MAGYAROK NAGYSÁGÁRÓL, ... KULTÚRÁJÁRÓL, VITÉZSÉGÉRŐL, MÉRHETETLEN ..... SOKASÁGÁRÓL ÉS LEGYŐZHETETLENSÉGÉRŐL	53
Világhírű hindu tudós (J. J. Modi) a régi magyarok nagyságáról, ... viselt dolgairól, faji őseredetéről	59

Kis nemzet-e a magyar?	60
Száznyolc hajdani magyar nemzetségről	62
Ősidőktől fennálltak Magyarország határai: az Alduna (Ister)	
.... védőhatár volt Magyarország és a keletrómai birodalom között	63
Magyar volta világ legnagyobb létszámú és leghatalmasabb népe	64
A világ teremtése óta nem élt hatalmasabb nép a földön	65
Ázsia urai a szkíta népek	67
Dárius perzsa király hadseregének katasztrófája Szkítiában	67
Európa ősbetelepülésének titkai	68
A szaka-szikul-szekul-székely népcsalád birtokolja a nagy	
.... eurázsiai pusztaságokat	71
Magyarország területi nagyságáról	72
Magyarország területi nagysága többszöröse a bizánci birodalomnak	73
Magyar-itáliai-bizánci közös határ	73
Moldováról és Havaselvéről	75
Miért volt Isten szava a magyar nép szava?	78
A Magyarok Istene legfőbb jellemzői	79
A régi magyarok erkölcséről	80
Hova lett az ókori világ legigazságosabbnak mondott szkíta népe?	80
ISTENRABLÓK AZ ÓKORTÓL NAPJAINKIG	89
A HAMISÍTÓK ELLEN	92
A nemzeti vallás jelentősége	92
Arany János és X-XI. századi nemzeti tragédiánk	93
Emlékezetfosztás	95
Aranyhíd ível át történelmünk fölött	97

Égíttest-szabadító! Égíttest-szabadító! Istenszabadító!	97
Istenrablók az ókorban és az istenrablók dicsőítése	99
A Magyarok Istenének vezérnyomdokai	100
Hadúr és a hamisítók. Száz éve koholták-e Hadúr fogalmát?	107
Porbadült istenszobrok	113
TIZEDIK SZÁZADI TÁMADÓ KÜLHÁBORÚINK	
.... MIBENLÉTE ÉS REJTÉLYES HÁTTÉRTÉNYEZŐI	117
Bűnné bélyegzett erény, szégyenné gyalázott dicsőség	119
Miként értékeli a hivatalos vonala tizedik évszázadi	
.... magyar katonai offenzívát?	123
Miről volt szó tulajdonképpen?	126
Régi magyarok vitézségéről, ellenállhatatlan erejéről	130
A Szent Gallen-i eset	132
A magyar aranyéhség és zsákmányszerési vágy cáfolata	
.... Liudprand cremonai püspöktől	135

A pozsonyi csata	137
Ismétlődő világtragédiák	140
VILÁGSZÉDÍTŐ HAZUGSÁGHADJÁRAT	
.... AZ AUGSBURGI ÜTKÖZET KÖRÜL	147
Európa magyar nyomás alatt	149
A történelmi események leárnyaltságáról, titkos voltáról	150
Mi történt Augsburgnál?	150
1. A csata lezajlásának körülményei	150
2. Miként nagyították fel nemzeti kataklizmává az augsburgi ütközetet?	153
3. A "csalárdságról" avagy a titkos erők szerepéről	155
4. Könnyű és holtbiztos	157
5. Eltűrhették-e a magyarok az elszenvedett sérelmeket?	162
6. Két magyar hadsereg volt-e Augsburgnál avagy három?	163
7. Az ütközet további titkai. Miért maradtak el a támadások?	164
8. I. Ottó császár gondjai	171
9. Az ütközet további titkai — 2. "Egészen Konstantinápolyig mentek ők"	172
10. Az agyonhallgatott másik Botond	172
11. Bosszúálló Botond serege visszavág	173
12. A második visszavágás	176
13. Kölpény fia Botond vezér csodálatos halála	177
NEMZETKÖZI BŰNSZÖVETKEZETEK TÁMADÁSA	
A MAGYAR NAGYHATALOM ELLEN	179
Nyomtalanított titkok nyomában	181

Taksony titokzatos halála	183
Géza nagykirály trónralépésének rejtélyes körülményei	186
Rejtélyes háttérvonulatok Géza uralkodásának kezdetén	
.... Titokzatos követjárások	187
A király esküje	188
Wolfgang szerzetes rejtélyes farkasjárása	189
Az ország- és nemzetrombolás mindenkori titkos programja	193
Ki(k) parancsol(nak) a magyar királynak?	193
Gyűjtogató Adalbert	194
PÜSPÖK ARANYSZAMÁRON	197
1. A békevágy csalátke	199
2. A megvesztegetés művészete	202
3. Az arannyal megrakott szamár — világtörténelmi bomba	205
4. Ottó császár jósága	207
5. Ottó császár Piligrin passauai püspökhöz intézett titkos levele	208

6. Bruno követjárása tényeinek rövid összefoglalása	212
MI TÖRTÉNT QUEDLINBURGBAN?	215
I. A mérgezett alma	217
II. A tizenkettek talánya	219
III. A "békéért könyörögve házaló" magyarokról	220
IV. Különös szerepcserék	222
V. Piligrin püspök magyarelles diverziós központtá építi ki Passau városát	225
VI. Zsákbamacska-királyné	225
VII. A magyarság ártalmatlanná tétele	228
VIII. Az egyezmény kikövetkeztethető pontjai	229
ZÁRÓRÉSZ	232

A LEFEJEZETT TEST

"Magyarok Istene, adj jelt!"

Petőfi

*"Keresztény hitre tértenek magyarok
az első István király idejében főképpen,*

AZ AKKORI DOLGOK IS

IGEN HOMÁLYBAN VAGYNAK,

NEM LÉVÉN NEKIK OLYAN LIVIUSOK

VAGY POLIBIUSOK,

AKI AZ EMLÉKEZETRE MÉLTÓ DOLGOKAT

VILÁGOSSÁGRA HOZVÁN, FENNTARTOTTA VOLNA."

Bod Péter

"O Beata Ungheria! se non si lascia

piu malmenare"

(Ó boldog Magyarország! csak ne hagyná
magát becsapni már)

Dante

"Talán elkövetkezik végre valahára a
történelmi könyv, melynek alapján

valóságos, gyenge vagy kemény emberi
alakjukban látjuk viszont kővé,

mítosszá, vaskalappá, a messzi éjben
ijesztő szoborrá váltott eleinket"

Krúdy Gyula

"Nekem is az a véleményem, hogy ezekben a (történeszi) munkákban az igazságnak kell a főszerepet játszania, magam írtam le munkámban valahol azt a hasonlatot, hogy miként az egész élő test tehetetlenné válik, ha elveszti szeme világát, ugyanúgy a történetírásból is haszontalan mese marad, ha az igazságot eltávolítjuk belőle. Két fajtáját említettük a hazugságnak, az egyik a tudatlanságból ered, a másik szándékos. Azt, aki tudatlanságból nem mond igazat, megilleti az elnézés, azoknak azonban, akik szándékosan hazudnak, nem szabad megbocsájtanunk."

Polübiosz

"Kétségtelen: a magyar történelem új megírása, a magyar múlt új feldolgozása: a magyar jövő egyik felelete s valóságos történelmi szükség. Igen: történelmi szükség: hogy a történetírás-lírást az idegen kizsákmányoló osztályok érdeklírájából a magyarság nagy tömegei legmélyebb életérdekeinek lírájává tegyék."

Szabó Dezső

"Semmit sem ér az a történetírás, amely megreked a történések felszínénél, felületénél s nem tér ki a minden történelmi eseményt meghatározó titkos háttértényező vizsgálatára és célja nem azok feltárása. A kincstári historizálás már régesrég lemondott és leszokott erről. A história megbukott, elbukott, megszűnt az élet tanítómestere lenni, áfiummá vált, a lelkek bódítójává, a gondolat altatójává, mert a történelemből csak azt mutatja meg, ami valótlan és hamis: a felületek felületét."

Sziklamezei Zsolt

"Dio Cassius helyesen jegyzi meg, hogy a császárok kora óta nehezebbé vált a történetíró dolga, mivel minden titokban folyt, (...) megtudni csak azt lehetett, amit a zsarnok örültsége és arcátlansága nyilvánosságra juttatni engedett, vagy amit maguk a történetírók

kikövetkeztettek.

Montesquieu

"Természeti jogainktól annyira elesnénk, és annyira süllyednénk-e a szégyenek közé már, hogy végképpen ekorcsulásunktól minerőnk, saját életünk többé nem óvhat, s csak öröki rabszolgaság által kerülhetjük ki a halált? Igen; szinte ennyire jutánk, szinte ily mélyre süllyedünk, ne csaljuk magunkat, Hazafiak; s létünk inkább csak papirosra van írva... mintsem hogy valódi életet élénk az élő nemzetek sorában."

Széchenyi

"A MAGYAR SZELLEM A XI. SZÁZADBAN TÖRT KETTÉ."

Vámos Ferenc

"Roppant nehéz a történelmi eseményeket úgy szemléltetni vagy előadni, hogy bizonyítékul szolgáljanak, mivel az írónak többnyire, sem ideje, sem lehetősége nincs hozzá. Mégis állíthatjuk, hogy valamely új vagy vitás elv meg-határozásához egyetlen alaposan feltárt eset tanulságosabb tíz más, csupán futólag érintett eseménynél. A felületes hivatkozásokban nem az a legrosszabb, hogy a szerző vele akar bizonyítani, hanem az, hogy az eseményeket önmaga sem ismeri eléggé, s a történelemnek ilyen felületes, könnyelmű magyarázatából százfajta hamis nézet és elmélet keletkezhet. Erre sohasem kerülhetne sor, ha a szerző kötelességének érezné, hogy ami utat ad, és a történelemmel akar igazolni, azt a dolgok pontos összefüggéséből fejtse ki."

Clauzewitz

"A gondolatban van valami fényszerű"

Pan-Nemes János

Előljáróban gyötrelmes kérdéseket kell felvetnünk:

MI TÖRTÉNT VELÜNK MAGYAROKKAL? MI TÖRTÉNT? LEGELŐBB EZT
KELLENE MEGTUDNUNK.

HOL TÖRT MEG A RÉGI MAGYARSÁG ÉLETEREJE, LENDÜLETE, HATALMA?

HOL ROPPANT MEG A MAGYARSÁG GERINCE?

HOL VESZTETTÜNK UTAT?

UTAT TÉVESZTETTÜNK?

ELTÉVELYEDTÜNK?

HOL TÉRTÜNK A VÉGZET, A PUSZTULÁS ÚTJÁRA?

MIKOR? MIKÉPPEN? ÉS MI ÁLTAL?

MIÉRT ZUHANUNK EZER ÉV ÓTA

MIND MÉLYEBBRE ÉS MÉLYEBBRE

SZAKADÉKBÓL SZAKADÉKBA?

MIÉRT FOGY SZAKADATLANUL LÉLEKSZÁMUNK?

MIÉRT APRÍTJÁK, DARABOLJÁK EZER ÉV ÓTA ŐSI FELSÉGTERÜLETEINKET?

MIÉRT PUSZTULT KI — ÉS PUSZTUL MA IS — NÉPÜNK ÓRIÁS, HAJDANTA SZÍN-MAGYAR TERÜLETEKRŐL?

MIÉRT FOGY, CSONKUL ORSZÁGUNK EZER ÉVE MÁR S MI-ÉRT RABOLHATTÁK EL LEGUTÓBB HAZÁNK KÉTHARMADÁT?

MIÉRT SENYVEDÜNK ÉVSZÁZADOK ÓTA SZÁZFÉLEKÉPPEN LEPLEZETT IDEGENURALOM ALATT?

MIÉRT NEM KÉPES HELYTÁLLNI A MAGYARSÁG A NÉPEK KEGYETLEN KÜZDELMÉBEN?

MIÉRT SZORÍTTATUNK SZÜNTELEN HÁTRÁBB-HÁTRÁBB?

MIÉRT VAGYUNK TÖBBÉ-KEVÉSBÉ ÜTÖTTEK, ELNÉMÍTOTTAK SAJÁT HAZÁNKBAN IS?

KÉT VILÁGÉGÉS UTÁN MIÉRT MI LETTÜNK ÁLDOZATI BÁRÁNYUL PRÉDÁRA VETVE?

MI AZ OKA, HOGY VELEJÉIG ROMLOTT, BŰNÖS VILÁGBAN MIELLENÜNK BŰNÖKET ELKÖVETETT JOGTIPRÓ NÉPEK KÖZÖTT ÉPPEN MIRÁNK, ÁLDOZATUL VETETT MAGYAROKRA SÜTÖTTÉK RÁ, HOGY BŰNÖSEK VAGYUNK?

MIÉRT SÜPPEDTÜNK SÁPADT SZOLGASÁGBA, TUNYASÁGBA, ÖRÖK HÁTRÁLÁSBA?

MIÉRT VERGŐDIK TEHETETLENÜL, PARTRAVETETT DÖGLŐDŐ HALKÉNT A MAGYAR NEMZET?

MI AKADÁLYOZZA A MAGYAR GÉNIUSZ ÉGRETÖRÉSÉT?

MI FOJTJA LE, MI FOGJA LE A MAGYAR SZELLEMET? MIÉRT TILALMAZOTT A NYÍLT SZÓ?

MIÉRT FEDI SZINTE ÁTHATOLHATATLAN HOMÁLY EGÉSZ TÖRTÉNELMÜNKET? TÖRTÉNELMÜNK NAGY ALAKJAIT, RETTENTŐ TÖRÉSEIT, VÉGZETES FORDULATAIT?

MIFÉLE GÁTAK ÁLLNAK ÚTJÁBAN AZ IGAZSÁGNAK?

MIÉRT NEM ISMERHETJÜK MEG MAGUNKAT A MAGUNK IGAZ MIVOLTÁBAN?

MIFÉLE ÁTOK ÜL RAJTUNK?

MIFÉLE BALSORS?

MIFÉLE VÉGZET?

MIÉRT ÚR FÖLÖTTÜNK A HAZUGSÁG LÉLEKTÖRŐ HATALMA?

MI BÉNÍTJA MEG, MI DERMESZTI A NEMZETET?

MI FÉKEZI LE MOZDULÓ KEZÜNKET?

MITŐL TORPANNAK VISSZA GONDOLATAINK?

MITŐL REKKEN EL KIÁLTÓ SZAVUNK?

MI RONTJA MEG SARJADOZÓ KEDVÜNKET?

MI RABOLJA EL TÓLÜNK A PÓTOLHATATLAN GYERMEKÁLDÁST, A MEGÚJULÁS ÖRÖMÉT?

MIFÉLE SÁTÁNI ERŐ URHODIK RAJTUNK?

FELELNÜNK KELL EZEKRE A KÉRDÉSEKRE

MÉG HA KISZAKAD IS A TORKUNK

MINDENEK ELŐTT FELELNÜNK KELL ARRA,

HOL VAN A BAJOK GYÖKERE,

HOL S MIKOR MIKÉNT KEZDŐDÖTT MINDEZ?

HOL S MIKÉNT VESZEJTETTEK VELÜNK UTAT?

Mert valamit veszítettünk, tény s való. S nem tudjuk, mit veszítettünk. Tán mindent elvesztettünk? S hol és miként történt ez? Hol volt az Ady említette "valahol"? S hol a nagy letérő? Vesztettünk? Véglegesen veszítettünk? Vesztesé váltunk? Utat veszítettünk, mint világtalan vak vándor, vakvágányra siklatott vonat vagy ködben eltévedt magányos lovas? Dehát a nemzet nem lovas és nem magányos vándor s nem is úton halad - útja a táguló idő, a vad történelem. Nemzet, hatalmas nemzet hogy vezthetne-téveszthetne utat? Embermilliókból álló nép nem tévedhet el, hacsak nem tévesztik meg s vezetik szándékosan félre.

MI TÖRTÉNT HÁT VELÜNK?

HÉTLEPLES FÉLREVEZETÉS ÁLDOZATAI VAGYUNK?

FELELNI KELL MINDENRE

EZERÉVES VÉRTANÚSÁGUNKRA

FOJTOGATTATÁSUNKRA

TÖRPÉVÉ VARÁZSLÁSUNKRA

S MINDENEKELŐTT ARRA

MIKOR KEZDŐDÖTT MINDEZ?

HOL, MIKOR, HOGYAN, MIÉRT

MIVEL KEZDŐDÖTT NÉPÜNK

EZER ÉVI POKOLJÁRÁSA,

MÉRHETETLEN SZENVEDÉSE?

- o - o - o - o - o -

Géza trónralépésétől Szent István haláláig roppant jelentőségű változás, éles fordulat történt a magyarság életében.

Ha volna (valaha volt) külön magyar naptárunk, időszámításunk, úgy ennek a sorsfordulónak a kezdeti vagy befejező pontját kellene keltezésünk alapjává tennünk.

Hivatalos történeti irodalmunk az óriási horderejű változások lényegét a KERESZTÉNYSÉGRE TÉRÍTÉS és az ÁLLAMALAPÍTÁS fogalmával jelöli meg.

Minden történelmi munka, minden szellemi és álszellemi, társadalmi és áltársadalmi, irodalmi és álirodalmi fórum ezt harsogja, minden sajtótermék ezt sulykolja belénk, mint megdönthetetlen és nyilvánvaló igazságot.

Ha így van, ha valóban így igaz, ha valóban akkor kezdtünk el élni, úgy akkor lettünk azzá, amivé lettünk s ami ma vagyunk.

Az igazsággal olykor nehezebb szembenézni, mint a fényben tobzó nappal.

Mégiscsak meg kell tenni.

Lefejeztek egy nemzetet.

Miként hóhérpallos a hátrakötött kezű, tőkére ráhúzott rabra, úgy zuhant Géza nagyfejedelem kora a magyarságra.

A pallossal lecsapott fej véres labdaként felszökik, elgurul.

A fejetlenné vált test vergődve ráng, mintha belülről valamiféle vihar rázná.

Az üvegesedő szemek még látnak.

A koponyában gondolatok viharzanak.

Elrabolták tisztánlátásunkat.

Elrabolták a Napot, a Holdat.

Elrabolták a Magyarok Istenét.

**VALAMIFÉLE FELHŐ TERPED A MAGYARSÁG
LÁTÓHATÁRÁN, ÁTHATOLHATATLAN KÖD,
LÁTÁSRONTÓ HOMÁLY**

Sokféle elme, magasan szálló lélek megtorpant itt, ennél a pontnál, mert valamiféle köd, betört híd, zúzalék,

valami akadály, gát, tilalom, kőtorlasz, gyöngeség,
félelem, gyávaság, bűn, ernyesztő tunyaság,
láthatatlan üvegfal, párát felhőző árok,
eszméletorzó ború, mélyfekete sugárzás, lélekdermesztő
átok húzódik itt, itt,
átok és konok tiltás,
alattomos kígyófenyegetések, vad hazugságbozót.
És mégis tovább kell lépni,
mert él az élet s fényt és életet követel.

A magyar géniuszok mindahányan felvetették:

MI A MAGYARSÁG ROMLÁSÁNAK OKA?

MI A ROMLÁS OKA?

MI TÖRTÉNIK VELÜNK? MIÉRT PUSZTUL A MAGYAR?

Évszázadok óta zendül fel ez a kérdés a magyar történelem irtózatos szakadékaiból,
omló falak mögül,

letarolt városok égő koponyáiból,

világárvulás által elszakított véreinkből:

MIÉRT SÚJT MINKET A VÉGZET?

MI AZ OK? MI AZ OK?

Belső-külső ártalmak, bajok, mérgek?

Kivagyiságos gög? Olcsó pökhendiség?

Irigység? Viszálykórság? Együgyű balga nyíltság?

Jóságbálványozás? Idegenmajmolás?

Javainkat elorzó ádáz, rabló szomszédok?

Kocsmaközpontúság? Tüskés parlagiság?

Ős-önzés rákfenéje?

Vénhedt vak koldusként a gyökereket tapogatva

tudnunk kell, mi a baj? Honnan ered a baj?

Lépünk egy ezredévvvel visszább.

A tizedik évszázad mintha két ellentétes részből állna:

egyik fele pirosból, a másik feketéből,

egyik rubinkőből, a másik karbunkulusból,

egyik gyémántos fényből, másik patakzó vérből:

tágas törés húzódik itt, óriás mélyárok, mely olyan széles, hogy egyik partjáról nem látunk el a másikig, akárha a két part között világnagy folyam folyna, fekete óceán -

két ellenvilág áll itt egymással szemben: amit egyikük áhít azt a másik tagadja, amit emez akar, a másiknak vad métely, amit emez fölrakna, a másik tövig rontja, miért emez vérzik, küzd, a másik elátkozza, tövestől kiszaggatja; ha emez égretörne, a másik mélyberántja -

úgy áll egymással szemben a kor két szakasza, akár nappal az éjjel, akár élet a halállal, szerelmes, víg ének a lélekforgató gyással.

RÉSNYITÁS TITKOS TÉNYEKRE

Borzasztó tájékozatlanság és tudatlanság

uralkodik nemzeti múltunk minden

kérdésében.

Magyarok Titkos Története sorozatunknak előző, KIRÁLYGYILKOSSÁGOK c. kötetében egy roppant különös eseményről, Willermus apát cseléről számoltunk be, aki egy templomi falrésen át kilesvén Salamon király titkos tanácskozását a későbbi Magnus (Géza) király megöléséről, nekünk is bepillantást engedett azon a résen át a kor titkaiba:

"Willermus vagy Vilmos apát, miután látta, hogy Salamon király bizalmas híveivel

tanácskozássra állt össze, elrejtőzött valami kis zugolyban (talán a gyóntató fülkében), ahonnan mindent jól láthatott és hallhatott: a fülke részén át bekukucskált a templomban zajló tanácskozásba és az ő révén, általa, mintegy az ő szemén át, mi is beleshetünk történelmünk egy olyan titkos eseményébe, amelyet gondosan el akartak rejteni minden fül és minden emberi szem elől" (i. mű 73.)

Jelen munkánkban hasonló titkos rést akarunk nyitni olvasóinknak arra a rejtelmes, szemünk elől tökéletesen elfedett nemzeti tragédia hátborzongató háttértényezőire, amelyen a magyarság a X-XI. évszázadban átesett. Nyújtson ez a munka, akár csak a derék Willermus apát templomi lesőrése bepillantást e vészterhes idők mindmáig eltitkolt félelmes történéseire.

JÓTANÁCSOK E KÖNYV KÉZBEVEVŐINEK

Akinek gyöngék az idegei, tegye félre ezt a könyvet és nyugtatóul olvasson el egy agytompító krimi, ostoba szennyregényt, mert valóban hajmeresztő titokról szól ez a munka, a magyar történelem ezer éve hét lepellettel lefedett titkairól, emberi szemek elől elrejtett háttérvonulatairól, azokról a láthatatlan történelemformáló erőkről, amelyek a történelmi díszletek mögé rejtetten a történelmi eseményeket irányítják.

Történelemvizsgálónkat senkivel és semmivel szemben nem fűti elfogultság s a könyv nem szól senki és semmi ellen, még csak a magyarság iránti kedvezés sem torzítja tollát, egyedül az igazság feltárásának ösztöne vezeti - azzal próbál szolgálni nemzetének és az emberiségnek -, mert meggyőződése, hogy az igazság feltárása, megismerése és érvényesítése úgy a magyarságnak, mint az emberiségnek nemcsak legszentebb kötelessége, de legfőbb önvédelmi érdeke is, mert a hazugság világszerte elhatalmasodott hatalma minden atomháborúnál bizonyosabban elpusztítja az emberiséget; s ha az emberi szellemet sikerül aljas tilalmakkal kordába szorítania és megfojtania, elkerülhetetlenül bekövetkezik az emberi világ feltartóztathatatlan gyors elkorcsosodása és fizikai megsemmisülése. Ezt pedig csak a történelmi hazugságok, világhazugságok leleplezésével, a történelmi titkok tudományos feltárásával akadályozhatjuk meg.

Ennek a célnak a szolgálatában áll ez a munka, amely csak gondolkodásra érett, kiművelt emberfejeknek szól s azoknak, akik felelősséget éreznek ennek az elárult, galádul ki játszott, élősdie ellenségeinek prédául vetett nemzet további sorsának alakulásáért. Tudjuk, némelyeket fellelkesít, másokat felbőszít az embertelen titkoknak itt részrehajlás nélkül bemutatott világa, hiszen az igazsággal nehezebb szembenézni, mint a világító nappal; ezért ez utóbbiaknak is azt tanácsoljuk: tegyék le ezt a könyvet, mert ez a munka nem nekik való.

Éppen ezért félreértések elkerülése végett, a leghatározottabban ki kell jelentenünk ez az írás nem keresztényellenes és nem németellenes. Nem keresztényellenes azért, mert meggyőződésünk, hogy a kereszténység nem áll utolsó helyen a világ vallásai sorában, s ma, amikor az emberiségnek a szabadságára és szellemére törő sátáni erővel szemben a létéért, pusztá megmaradásáért kell küzdenie, a kereszténységbe burkolózó keresztényietlen világban a kereszténységre szükség lehet. És nem németellenes, mert

meggyőződésünk, hogy a történelmünket véres szakadékokkal átszántó magyar-német ellenségeskedést immár visszavonhatatlanul a történelmi múlt emlékei közé dönti a történelem, s századunk végletes kataklizmái rá kell eszméltessék végre a német népet is - mint jószerivel Európa valamennyi jelentős népét - a magyar néppel való egymásrautaltságára, s végül de nem utolsó sorban, mert századunk roppant kataklizmái során a német nép is áldozatnéppé vált, akárcsak a magyar, majd hogynem üldözött, ütött, jogfosztott néppé, bűntevők bűnbakjává, bűnösök bűnösévé, ebrudalt néppé.

Mindez azonban nem vezethet részrehajlásra, régi ütközések, titkos cselszövésék, eszelős hódító szándékok, fölfalások, bekebelezési kísérletek, százados orvtörekvések eltussolására, az igazság, a teljes könyörtelen igazság kimondásától való eltántorodásra: hajdanta elkövetett vétkeik elkendőzésére, bármilyen iszonyúak is lettek légyen azok; a régi bűnöket, rémtetteket csak az a vétkes mentegeti, aki e vétkekhez továbbra is, a jövőben is ragaszkodik és meg akarja óvni, biztosítani bűnelkövetési jogát. Mindez a római katolikus egyházra is érvényes: ezeréves bűnökért csak azt terhelheti felelősség, aki e bűnökkel még ma is szolidáris és védelmükben vállal ma is szövetséget, titkokkal fedett történelmünk ellenében.

Ebbe a titokzatos világba vezetjük az olvasót, a történelem mögötti történelembe, a titkos tényezők világába, nem a (jobbára teljesen meghamisított, megtévesztő) felszíngyűrődéseit tekintjük át, hanem a rejtélyes háttérvonulatokat, háttérokokat, azt, amit hazugságok és torzítások sűrű, áthatolhatatlannak tetsző fátyolrétegei takarnak a fürkésző emberi szem elől, s mindenekelőtt a különös, rendhagyó jelenségeket vesszük számba, mert a különös, az eltérő nem a rendet, a törvényszerűt cáfolja, hanem inkább a feltáratlant, a rejtett okot jelzi s némelykor éppen azt a rést, szakadást, ahol felfeslik a hazugság szövete, s így a rendhagyó, különös esetek számának gyakorisága meglehetősen biztonsággal sejteti, hogy az elénk tálalt történettel alighanem valami baj van, s lehet, hogy az ismerni vélt cselekményhalmazat mögött egy egészen másféle s netán egészen ellentétes történet rejlik.

EMLÉKTELEN IDŐK

ELHANTOLT KORSZAKOK

EMLÉKEFOSZLOTT KORSZAKOK

TUDATAFOSZTOTT NEMZET

ELPALÁSTOLT GAZTETTEK

HAZUGSÁGTAKART VERMEK

ELTUSSOLT NEMZETIRTÁS

GÁNCSOK, ÁTKOK ÉS TILTÁS

LETAKART KATAKLIZMÁK

LEPLEZETT ÖLDÖKLÉSEK

KIFICAMÍTOTT TÉNYEK

Arctalan és névtelen nemzedékek kutatták emésztő lélekkel, kétségbeesés gyötörte elmével, mi a magyarság minden képzeletet felülmúló romlásának oka? Őrlődtek anélkül, hogy megtalál(hat)ták volna a választ. A választ fal zárta el, a hallgatás és hazugság áttörhetetlen fala.

MAGYARORSZÁG ROMLÁSÁNAK TITKÁT ÉVEZREDES LEPLEK FEDIK.

Némelyek mintha valamiféle számvetésre készülödnének a romlás kezdetének kérdésében, mintha annak kutatására indulnának,

hol, mikor és miért

következett be a romlás

hol buzogtak fel a romlás fekete forrásai?

Ámde a pontos tényállás feltárása, a válasz elmaradt, a kérdés válaszosztul elveszett az irodalom ködébe, az írók és műveik boncolgatásába.

Hány ész tépődött már? Hány emberi elme tépődött szét már ezen a gyötrelmes kérdésen? A választ mindig visszafogta az adathiány és a félelem.

AKI NEM MER BELETEKINTENI A POKOL FÉLELMETES FEKETE VILÁGÁBA,
NEM LÁTHATJA MEG AZ IGAZSÁGOT.

AZ IGAZSÁG ISTENI ERŐ

Az igazság kimondása, feltárása és érvényesítése

a legszentebb emberi jog és kötelesség.

Az igazság elpalástolása Isten elleni véték.

Nincs és nem is lehet szentebb, felemelőbb dolog a világon, mint az igazság feltárása, kimondása. Az emberiségnek nem csupán a legszentebb kötelessége, de a legszentebb

érdeke is ez.

Előfordulhat és bizonyára elő is fordul, hogy az igazság feltárása, kimondása fájdalmat, riadalmat okoz, éppúgy, miként már-már vakságot okozó hályog eltávolítása után a szemet is sérti, fájdalmasan érinti a fény, ámde a kezdeti gyötrelem után annál áldottabb lesz a fény, a tudat, hogy a megismert igazság révén közelebb kerültünk az isten akarata és igazságára alapozott világhoz, mert kétség nem férhet ahhoz, hogy az igazság kimondása és feltárása Isten akarata s az igazsággal csupán a Sátán helyezkedik makacsul szembe és a Sátán szövetségesei: egyedül az ő érdekük az igazsággal való szembeszegülés, ők érdekeltek a bűnben éppúgy, mint a bűneltitkolásban, hazugságban, csalásban, rágalmazásban, hamisításban s annak legfélelmetesebb formájában: emberek, korok, népek félrevezetésében. Aki hazugságot leplez le, a Sátán hatalmával szegül szembe.

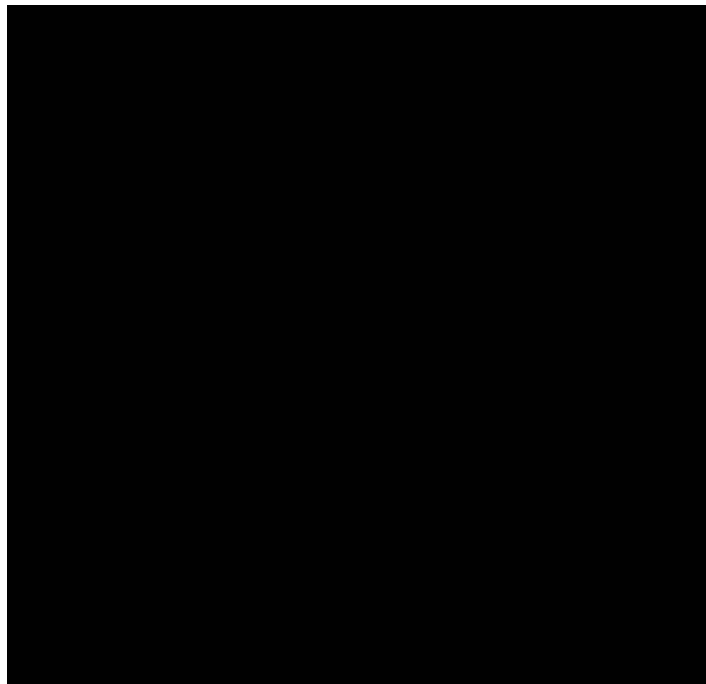
Szörnyeteg századunk minden képzeletet felülmúló szörnyűségei megmutatták a szabad vélemények és az igazság elfojtásának, kiforgatásának, a lelkeket bénító monolitikus terrornak irtózatos következményeit. Való igaz: a hazugság még sosem kerítette hatalmába annyira az emberiséget, mint éppen napjainkban, s a hazugság félelmetes hatalmai éppen miránk, magyarokra törnek a legfélelmetesebb erővel. "Az igazság mindenütt mellékes ma és sok helyütt ellenség; egyedül Magyarország liheg, eped, kiált igazságért; ő az a nemzetek közt, melynek legmerészebb álma sem haladja túl az (...) igazságot. Ha valahol otthont remélhet még a földön az Igazság régi elve, itt van az. E szerencsétlen és megalázott nemzet - harci erő védtelen áldozata - (...) szabadon nézhet szembe a gondolattal (...) s egyszerre szeretheti hazáját és az igazságot" - írta Babits Mihály még 1928-ban (Az írástudók árulása). Az azóta eltelt időszak alatt Magyarország és a magyarság - és vele együtt most már a világ jelentős része is - a világot elárasztó hazugság és lélektiprás újabb szörnyűségeit szenvedte át, mintegy annak jeléül, hogy az erkölcsi világrend felbomlóban van, a világot mindinkább elárasztja a hazugság s a világ süllyedőben van.

Hajdan a X. század magyarjai elképzelni sem tudták a hazugság uralta világot, de az egész ókori emberiség természetesnek és bizonyosnak vette, hogy az igazság győz, mert másként elpusztul a világ. Régi eleink egyöntetűen vallották: A MAGYAR NÉP SZAVA ISTEN SZAVA, vagyis AZ IGAZSÁG SZAVA. Mi magunk, kései hazugság letarolta magyarok hozzáfűzhetnénk a fenti szavakhoz AZ IGAZSÁG AZ ISTEN LELKÉNEK MEGNYILATKOZÁSA, mert cáfolhatatlan érvényű valóság, mégha koronás kontárok, bűnözöpolitikusok és áruló írástudók nem is hisznek benne, hogy HA ELVÉSZ AZ IGAZSÁG, ELPUSZTUL A VILÁG.

Meggyőződéssel valljuk az igazság Isten eledele, kimondásától és érvényesítésétől felegyenesednek és felmagasodnak Isten gyermekei; a hazugság-, csalás-, ámítás- és bűnmarcangolta népek

Ha valami megmentheti még a romlásnak indult, hazugság-fojtogatta emberiséget, úgy az az igazság kimondása és érvényesítése. Fel kell tárni és érvényesíteni az igazságot, mert enélkül nincs emberi és nemzeti megújulás. Érvényesíteni kell a jogot és az igazságot, fel kell tárni a múlt bűneit, felelősségre vonni bűnöseit, jóvátenni a népek, országok ellen elkövetett iszonyatos bűncselekményeket, elsöpörni az emberiség éltető szellemét mérgező, az igazságot évszázadok óta pusztító kártevőket, hogy megmenthessük a világot, mert egyébként elpusztul a világ.

**MILYENNEK ÁBRÁZOLJÁK
ÁRPÁD-KORI LEGENDÁINK
A RÉGI MAGYAROKAT**

"Amikor léte van veszélyeztetve, az egyház felszabadul erkölcsi gátlásai alól. Az egység, mint cél, megáld minden képmutatást, árulást, zsarnokságot, egyházi tisztségek elárulását, börtönöket és halált."

Dietrich von Nieheim (Verdun püspöke 1411)

HA ISTEN ÉS AZ IGAZSÁG AZ EMBERI VILÁG LEGFŐBB TARTÓOSZLOPA
MEGDŐL, ELVÉSZ AZ EMBERISÉG.

A HAZUGSÁG ISTEN MEGCSÚFOLÁSA.

"A totalitarizmus általános életformává válásával minden emberi érték elvész; a szabadság, a testvériség, a társadalmi igazság, az irodalom, az egyenes beszéd és az érthető írás szeretete, az egyszerű emberek természetes erkölcsi tisztaságába vetett hit, a természetszeretet, az emberi eredetiség és a hazafiság."

Bernard Crick

"Némely népek, kik sohasem szerettek

Minden gonoszt énrólam (a magyarságról) beszéllettek,

Oly óra nincs, kiben rám nem törnek."

Bogáti Fazekas Miklós 38-ik zsoltára

"A SZELLEMET RÚT SZENNYBE ÖLNI BŰN" (Shelley)

A magyarországi római katolikus klérus "a régi művelődésnek termékeit, a régi világ minden művészeti és tudománybeli jelenségét, előnyeit megtámadta, elutasította - vagy legalább erejéből kivetkeztetve fogadta el és adta tovább -, a művelődést más irányba terelte, más szellemben folytatta. Erkölcsi érdekből MEGRONTOTTA, ELFERDÍTETTE ÉS ELTÖRPÍTETTE A RÉGIBB SZELLEMET. AZ ÓKOR ISTENEIT ÖRDÖGÖKNEK, ERÉNYEIT BŰNÖKNEK, VALLÁSÁT GONOSZ SZELLEMEK MŰVÉNEK VALLOTTA, HIRDETTE. Ilyképpen (...) félve tanultak csak némelyek; elsajátítani a nemesebb írók magasabb gondolatait nem merték."

Imre Sándor

"Vegyétek le őseinkről a pogányság hamis címkéjét. Haggyatok fel az ezer éve folyó judeokrisztian magyargyalázással. Akik a pogány szóval dobálóznak, tisztában kellene lenniök e szó értelmével s azzal, hogy a rágalmazás, ösgyalázás bűnét követik el, egyben történelmi tudatlanságuk bizonyosságát is adják."

Sziklamezei Zsolt

Össznépi, nemzeti igény, szent vágy és szükségesség megismerni, milyenek voltak és hogy éltek a régi magyarok? Névtelen jegyzőnk, aki évtizedek óta rágalmazások és

vádaskodások pergőtüzében áll, a következőket mondotta erről:

"Ha az oly igen nemes magyar nemzet az ő származásának kezdetét és az ő egyes hősi cselekedeteit a parasztok hamis meséiből vagy a regösök csacsogó énekeiből mintegy álomban hallaná, nagyon is nem szép és elég illetlen dolog volna."

Anonymus Gesta Hungarorum Bp. é. n. 77-78.

Az "oly igen nemes" egyértelmű a magaskultúrájú, emelkedett erkölcsű nemzet fogalmával.

Boldogan tanulmányoznánk a parasztok és regösöknek a magyarság származásáról, hőstetteiről szóló ősi hagyományait, sajnos a keresztény inkvizíció mindezeket kiirtotta.

Vegyük hát a középkori papok által lejegyzett, már-már szentnek számító iratokat a régi kereszténység előtti magyarok életviteléről, erkölcsi magatartásáról, kultúrájáról, tudásszintjéről, viselt dolgairól az **ÁRPÁDKORI LEGENDÁK ÉS INTELMEK** vallomásait. (Bp. 1983.)

Meglehet, némelyek elképzelhetetlennek vélik majd, hogy a jelzett legendákban az alább ismertetett rágalomhazugságok és gyalázkodások leírtak. Ezért, hogy az esetleges erre vonatkozó kételyeket elhárítsuk, nyomtatékosan közöljük: idézeteink hitelesek, betűhívek és a megjelölt helyeken bárki által ellenőrizhetők.

Mert valóban hihetetlen, de igaz: úgy seprűzik, becsmérlik a magyarságot, mintha ez lenne a hivatásuk: gyűlölettől habzó gatyás háрпиákként valósággal szörnyetegeknek festik őket, emberalatti vadállatoknak, bűnös, vak tévelygőknek.

Ha mindez igaz volna, hacsak szemernyi része is volna gyalázkodásaikban az igazságnak, megköszönnénk, mert szent az igazság. Ámde ha minden alap nélkül hányják a sarat az áldott, jámbor népre, amely befogadta őket és amelynek kenyerét eszik; arra a népre, amely jószívűségének, nyíltságának és jóhiszeműségének áldozata a mindinkább elbestializálódó, hazugságfertőben fuldokló világban - az már elfogadhatatlan és tűrhetetlen.

Lehetetlennek tetszik, hogy saját papjai, egyházi igehirdetői gyalázzák és ássák alá, dühödött és aljas ellenségeivel mintegy kórusban állva ezt a népet, az Isten és az igazság népét, az ókor legendás igazságos szkítáinak egyetlen maradványát, a krisztusként keresztrefeszített Magyarországot, amelyet régi kútfők Mária országának mondanak. Lehetetlennek tetszik, mégis így van, jóllehet a magyarság befeketítése, a régi magyarok sárral bekenése, nem lehet Istennek tetsző feladat. A történelmi valóság megmásítása, eltorzítása, ellentétére fordítása, a kétszínű kaméleonkotlás, célzatos rágalmazás, a "cél szentesíti az eszközt" elve vétek Isten és ember ellen. **EZZEL SZEMBEN AZ IGAZSÁG KIMONDÁSA ÉS ÉRVÉNYESÍTÉSE: ISTEN TISZTELETE ÉS FELMAGASZTALÁSA.**

VÁD ALÁ HELYEZETT MAGYAR NEMZET

Parabolával kell kezdenünk.

Véres szörnyű bírósági komédia zajlik a színen, óriási közönség előtt. Korlátlan hatalmú bírák parancsára előállítanak egy embert, akiről semmit sem tudunk.

Borzalmas vádat emelnek ellene.

A sors által kirendelt VÉDŐ - aki úgyszintén rágalom, vádak záporában áll, tudni akarja, ki is valójában az ismeretlen vádlott, így hát vakmerően - a bírakkal és az elámitott közönséggel dacolva - kérdéseket tesz fel, hogy kipuhatolja a vádlott kilétét.

De senki sem felel, a vádlott sem felel, s miközben a vádak dörögnek, a vádlott a fejét rázza és érthetetlenül nyöszörög. Odakint az ablakon át látni - már ácsolják a vérpadot és hozzák a dísztelen koporsót.

A védő gyanút fogva fölfeszíti a vádlott vérző száját és megdöbbenve látja: többől kivágták a nyelvét, hogy ne védekezhessék.

Védő a bírákhoz fordul, követeli: mutassák be a vádlott személyi okmányait, papírjait, hogy megismerhesse a múltját, viselt dolgait s ily módon mintegy ellenőrizhesse a vádat, de kiderül: a vádlott okiratait, adatait a bírák megsemmisítették.

Valahogy így áll a magyar nemzet ügye is.

Kimaszkirozott bírái, tudományos mezben, magyar álarcban vádakkal halmozzák el a magyart és büntetőpért folytatnak ellene.

ősi múltjának

hajdani dicsőségének

minden nyomát eltüntették

őstörténetét kiirtották

származását eredetét meghamisították

hamis szószólókat rendeltek ki védelmére

büntársaikat, azokat akik az adat- és

emlékezetirtást végezték,

azokat, akik sarat kentek rá s vádolják

rágalmazzák
azokat akik elnémitották, megbénították
kínpadra vonták
azokat, akik sorsküldte védőinek tudatát
csüggesztő mételytanaikkal,
dermesztő félelmekkel
hazugságkotyvalékkal mételyzik, zavarják
ráplántált vakhitekkel
azokat akik külső vad ellenségeivel együtt
üvöltözik rágalmaikat
nyelvét kivágták, szemeit kioltvák
s ha védői szólnának
hangjuk túlharsogja a rágalom-tudorok,
gaz bírák kórusa.

A MAGYAROK A KÁRHOZAT ÉS TUDATLANSÁG FIAI, VAKHOMÁLYBAN TÉVELYGŐ FARAGATLAN KÓBOR NÉP?

A nagylegenda kertelés nélkül kimondja, hogy a magyarokat TITKOS TERVEK alapján leigázták:

"KÁRHOZAT A TUDATLANSÁG FIAIRA, A FARAGATLAN KÓBOR NÉPRE,
MELY NEM ISMERTE FEL, HOGY ISTEN TEREMTÉSE

VAGYIS HÁT A PANNÓNIA FÖLDJÉN LAKÓ MAGYAROKRA (...)

Az Ószövetség Istene, a bosszúálló (Jehova) letekintett az égből, hogy e "tévelygő népet A HAMISSÁG ÚTJÁRÓL AZ IGAZSÁG ÖSVÉNYÉRE, AZ ELOSZLATOTT HOMÁLYBÓL az örökkévaló jutalmazás reményére vezesse."

(Árpád-kori legendák és intelmek 23)

POGÁNYOK VOLTAK-E A RÉGI MAGYAROK?

Halljuk ebben a kérdésben is mindenekelőtt klerikusainkat, hiszen "Isten szolgáinak" bizonyos vélekedések szerint igazat kell mondaniok: isteni törvények tiltják a kétszínű hazudozást, rágalmozást, tisztos törekvések, hitek személyi érdekből, haszonlesésből, haragtól fűtött befeketését, becsmérő lepocskondiázását. S tiltják a részrehajlást, a más vallások iránti fenekedést és gyűlölködést is, de leginkább a hazaárulást, a saját fészekbe piszkítást.

Nos, a díszes formában kiadott Árpád-kori legendák és intelmek (Bp. 1983.), melynek összeállítói fölöslegesnek látták a legenyhébb bírálói megjegyzést is, emígyen nyilatkozik felvetett kérdésünkre:

"A MAGYARNAK BARBÁR NEMZETE
A HITETLENSÉGBEN MÁR RÉGÓTA TÉVELYGETT,
S A POGÁNYOK SZOKÁSA SZERINT
HIÚ ÉS SZENTSÉGTÖRŐ BABONÁKAT KÖVETETT"

(Árpád-kori legendák 17.)

Ilyen kedvesen és közvetlenül. Rakd bele, ami belefér!

Kiderül e pár keresetlen szóból, hogy szívünknek drága őseink ("Aki őseit szidja, önmagát gyalázza meg."), a régi magyarok:

- BARBÁROK voltak
- HITETLENEK
- ISTENTELENEK
- HIÚ ÉS SZENTSÉGTÖRŐ SZOKÁSOK RABJAI
- BABONÁK BÓDULTJAIKÉNT KÓVÁLYOGTAK
- POGÁNYOK, POGÁNYSÁGOKBAN POGÁNYKODÓK

De hát mi is az a pogány? Ki is az a pogány? S miért pogány a pogány?

A MAGYAR NYELVTÖRTÉNETI ETIMOLÓGIAI SZÓTÁR szerint: a "pogány" a "durva, műveletlen, istentelen, bálványimádó" stb. Szerintük tehát ilyenek voltak a régi magyarok...

Bizony így, ilyen aranyosan, ilyen tiszteletteljesen szólnak dicső nemzetünkről.

Leverő még elgondolni is, hogy a barbárságnak, a durvaságnak, tévelygésnek ilyen mélységében éltek kereszténység előtti őseink.

Ám ha így volt, ha az egyházi szerzők által írt legendák igazat mondanak, ha eleink valóban ilyenek voltak, amilyenek lefestik őket, úgy nem tehetünk mást; le kell hajtani a fejünket.

De vajon ilyenek voltak-e? Igazat mondanak-e a kegyes szerzők? Mert nem kimondani, de még elképzelni is szörnyű, hogy a kegyes szerzők hazugságot hazugságra, rágalmat rágalomra halmoznak.

S nehogy bárkiben is kétely-métely sarjadjon fenti idézetünk hitelességéről, közöljük, hogy idézetünk, akár csak a többi legendaidézetünk - betűről betűre hitelesen követi a legenda szövegét és bárki megtalálhatja azt a jelzett mű oldalain, más hasonló ékességek között.

Külön filozófiai rejtély: miként követhettek el "szentségtörő szokásokat", hiszen a szentségtörés előfeltétele a szentség: lennie kellett előzőleg szentségnek ahhoz, hogy össze tudják törni.

VALLÁSI TÜRELEM ÉS TOLERANCIA

FŐBENJÁRÓ BŰNCSELEKMÉNNYÉ VÁLT AZ ÉVEZREDES HAGYOMÁNYOK SZENTESÍTETTE MAGYAR ŐSVALLÁS GYAKORLÁSA

Szent István király nagy legendája szerint Géza büntettesekként bánik el a magyar ősvallás követőivel:

"Akiket pedig rajtakapott azon, hogy más utat követnek

(nem a zsidókereszténységet), fenyegetéssel és rémitgetéssel törte igába"

(Árpád-kori legendák és intelmek 27)

Rajtakapott, tettenért bűnözővé vált tehát, aki Magyarországon, magyar felségterületen az

ősidőkbe visszanyúló magyar ősvallást - az emberiség egyetemes, szent ősvallását - követte. A megtorló büntetés, miként azt más forrásokból tudjuk - nem annyira "rémítgetés és fenyegetés" volt, hanem fizikailag végbe vitt megtorlás, mindközönségesen: halál; akit rajtakaptak, hogy ősei hitét követi és őseinek áldoz, s rajtakapás és válogatás nélkül mindenkit, aki vonakodott keresztényé lenni - mert a pusztá húzódozás is bőségesen elég volt a megtorlásra - könyörtelenül kardélre hányták, nem csupán egyénileg, de tömegesen is.

A legenda szövegében egyébként súlyos tárgyi tévedés (interdictio in adjecto) rejlik. Ugyanis Gézát magát is sűrűn rajta lehetett kapni, amint őseinek áldoz. Hogy van hát ez? A rajtakapható rajtakapó rajtakap másokat ugyanazon, amit ő maga is boldogan s konokul űz, dacolva minden kényszerszorítással és fenyegetéssel?

Miféle szándékú-célú torzítás lapul a legendai szöveg mögött?

VILÁGOSSÁG DERÜLT VAGY SÖTÉTSÉG SZAKADT RÁNK?

Nem lehet örökké hazugságban élni.

Aki rákényszerített hazugságban él, olyan, mintha lelkileg fojtogatnák. Nem lehet örökké úgy élni, hogy homályfoltok, vakfoltok takarják látásunkat.

Nem lehet úgy élni, hogy ne tudjuk, mi történik velünk, hogy ne tudjuk, mi történt a múltban velünk, milyen kataklizmákat éltünk át, s ne tudjuk, milyen bűnöket követtek el ellenünk.

Aki hazugságban él, az vakságban él, nem látja a napot, nem látja a saját sorsát.

Ősi hagyományaink bizonyossága szerint régi eleink a fény, a világosság s szabadság fiai és szerelmesei voltak, a Nap fiai, a Napisten gyermekei. Árpád-kori legendáink szerzői és korai keresztény papságunk azt hirdeti: őseink homályban tévelyegtek s a kárhozat fiai voltak. Annak előtte, a kereszténység előtt tehát őseink vakságban, sötétségben éltek, s a kereszténység hozott számukra világosságot.

De vajon világosságban élünk-e azóta?

Élhet-e világosságban, aki nem ismeri a maga múltját, s nem tudja, ki volt, mi volt, mit követett el, és mit követtek el ellene, nem tudja, hol élt, miként élt, kiktől és honnan származott, kik voltak az elei, miként éltek az elei, mindezt nem tudja, mégpedig azért nem, mert minden őseire vonatkozó anyagot konok eltökéltséggel és szívóssággal kiirtottak azok, akik a világosság hozóiként állnak elébe? Miként hozhatják a világosságot azok, akik kioltották a fényeket? Miként lehetnek világossághozók azok, akik sötétséget teremtettek? Miként állhat egy megvakított ember elé megvakítója, hogy íme, nekem köszönheted a világosságot? Miként állhat Vazul elébe megvakítója azzal: nekem köszönheted, hogy látsz?

Ki vonhatná kétségbe? - minden nemzeti múltunkra vonatkozó írás, kódex, okirat, adat -

ereklye, fáklya az utód kezében, amely a múltat világítja meg, azt az utat, azt a mélységet, amely létünket adta, amely emberré tett és magyarrá. Ki vonhatja kétségbe, hogy a múltjától megfosztott ember - megvakított, sorsától megfosztott, sorstalanított ember, sorvadtemlékezett ember? Ki tagadhatná, hogy a jelenhez, a pillanatnyi jelenhez mérten a múlt, a történelmi múlt óriási mező, gigantikus híd, amely összeköti életünket az előttünk élt nemzedékek sorával, és nemcsak sorsával, de látásával, tapasztalat-, érzés- és tudásvilágával s azon át a térs világgal, annak küzdelmeivel és tragédiájával. A múltjától megfosztott ember befalazott ember, a pillanat percenő buborékába zárt, pillanatvak ember.

Támasztható-e világosság és fény világossággyilkolással, fáklyaoltással és lámpaoltással, fényirtással, világ világának kioltásával? Világosság vagy sötétség támasztható ily módon, inkvizícióval, ereklye- és adatirtással, eszmélettiprással és szellemgyilkolással?

Aki világosságot akar - miért támaszt sötétséget? Miért vonja feketébe a Napot, minden világosság forrását, ősforrását?

Akinek igaza van, miért némítja el ellenfelét? Aki igazat akar, miért némítja el a tanúkat, miért semmisíti meg a bizonyító okiratokat?

Aki a fény szövetségese és a fény, a világosság szolgálatában áll, az miért szövetkezik a sötétséggel, a sötétség erőivel s miért növeszti fényirtással a sötétség birodalmát?

Aki vádol, vádat emel, perel, miért semmisíti meg a perének eldöntésére alkalmas iratokat?

Akinek igaza van a vitában, miért fojtja ellenfelébe a szót, miért retteg attól, hogy ellenfele megnyilatkozzon? Ha eleink homályban éltek, téves utakon tévelyegtek, úgy az életükről, tévelygésükről szóló iratok, gesták, krónikák a leghitelesebben bizonyítják, s leplezik tévelygésüket. Márcsak bizonyítékul is meg kellett volna őrizni mindent, nem elpusztítani. Miért semmisítették hát meg ősmúltunk dokumentumait? Miért irtották ki eszelős megszállottsággal ősmúltunk minden ereklyéjét, emlékét, minden dokumentumát? Miért jártak el úgy, mint a hamis birtokfoglaló, akinek létérdeke megsemmisíteni a birtok valóságos tulajdonosát igazoló iratokat, mivel azok lelepleznék gáztetteit, a jogtalan birtoklást? Nem restellik azt állítani: őseink homályban, sötétségben tévelyegtek. De vajon azóta világosságban élünk-e? Világosságban vagy immár lassan áthatolhatatlan hazugságfertőben, kétszínűségben és képmutatásban?

Miért téptek ki egész lapokat, korszakokat a magyarság történetéből? Miért törekedtek minden eszközzel arra: ne ismerjük múltunkat, ne tudjuk, mi történt például Géza uralkodása alatt? Miért irtódtak ki az ország Géza-kori titkos idegen fegyveres hadakkal való tárgyalásának és megszállásának bizonyítékai? Miért nem tudjuk pontról-pontra nyomkövetni, miként történt, német fegyveres hadak miként jutottak be harc nélkül az országba olyan sokaságban, hogy leverték az addig leverhetetlen magyar fegyveres erőt és vérbefojtották a magyarság felkeléseinek, nemzeti szabadságharcainak sorát? Miért nem tudjuk pontról-pontra, nyomról-nyomra követni, miként történt kereszténységre-térítésünk kényszerítése? Miért látjuk ködösen, homályosan Szent István alakját és azt, mi történt az ő uralkodása alatt? Egy azonban kétségkívül kiderül a rágalmozó, hazug beállításból: az, hogy itt végzetes fordulat, rettentő árulás történt, és szándékosan, sátáni agyafúrtsággal

vakítottak meg bennünket.

ISTENI IGAZSÁGOSSÁG ÉS TISZTA ERKÖLCS LEGENDÁINK TÜKRÉBEN

Régi igazság: ha elvész az igazság, elvész a világ. "Minden ország támasza, talpköve / A tiszta erkölcs." (Berzsenyi). Lássuk hát, miként érvényesült a "kereszténységre kényszerítésnél" az igazság törvénye?

Géza - olvassuk a kislegendában - "Isten színe előtt igen dicséretessé tette magát azzal, hogy katonaságának vezéreit az igaz Isten tiszteletére térítette." (i. m. 17.)

Mi több, Géza a nagylegendában "Krisztus választottja"-ként lép elénk.

Mi a különös ebben? Az, hogy Géza rémtetteket hajtott végre, embereket ölt. Miként maguk a legendák többhelyütt írják: "kezét emberi vér szennyezte be" (i. m. 24., 35. stb.)

Az Isteni igazságosság mérlegén mindez nem nyomott semmit?

BŰNÖS NÉP

A magyarok a legendák szerint "a kárhozat fiai" (i. m. 24.), "szenségtörő szokások" megszállottai (i. m. 25.); "az irigységgel és gonoszszággal teljes ördög" sugalmazottjai (i. m. 25.), "pogány nép", az "ördögi csalatás" követője (i. m. 17.) stb.

Vagyis a magyar: bűnös nép. Kegyes legendák, egyházi szövegek, prédikációk évszázadok óta sulykolják a hazai és nemzetközi közhiedelemben a magyar nép bűnös voltát. Egyenes szál vezet innen a területablók propagandakórusáig és a Rákosi-Aczél-féle bolsevista rendszerek magyarostorozásáig, bűnös néppé, fasiszta néppé bélyegzéséig. Félelmetes rágalomhadjárat ez. Mert aki bűnös és bűnösségét ki is mondják, az olyan, mint az üldözött vad, puskacsőre fogott vad: üldözik és Káinként menekül; függőhelyzetbe taszítja őt a vád, bűnösségének kimondása, hiszen a bünt követnie kell - úgy igazságos - a bűnhődésnek: a bűnnel vádolt így jut függő helyzetbe, örök fenyegetettségbe; fenyegeti a megtorlás, a leszámolás. S ha ártatlanul vádolnak bűnösséggel, az a legrosszabb, mert aki vétlen, nem tudja mi a baj vele, mi a bűne s így kozmikus fenyegetettségben él: bűnösségének rágalomvádja létét kérdőjelezi meg.

Még félelmetesebbek a következmények: a bűnösség vádja mintegy eleve igazolja az ártatlanul bűnösséggel vádolt elleni atrocitásokat, rémtetteket, örökös fenyegetéseket, csonkításokat, jussából, javaiból való kiforgatását, házából, szülőföldjéről való elűzetését, fojtogatását, kínzását, megöletését: mindezt mintegy előre igazolja és indokolja bűnössé bélyegzése, hiszen mindaz, amit ellene rágalmozói elkövetnek, nem bűn, hanem

igazságtevés, ráfogott bűn megtorlása, az erkölcsi világrend helyreállítása.

Ebben áll a magyarság körmönfont furfanggal bűnössé bélyegzésének sátáni taktikája.

A "bűnös nép" alattomos, becstelen vádja egy ezredéven át úgy terpedt a magyarságra, mint lélek-elemésztő átok.

ÁRPÁD NEVE BŪNÖS NÉV, TILOS KIEJTENI

Milyen érdekes, a Sátán, a pokolbeli ördög nevét bátran le lehet írni, de Árpád nevét kimondani, leírni Isten ellen való véték, szigorúan tilalmazott, s ha valamiképpen mégis elkerülhetetlenül szükségessé válik a megemlítése, nevén nevezni akkor sem szabad. Nyakatekert utalásokkal bár, de ki kell kerülni Árpád, a nagy honvisszafoglaló vezér és dicsőséges utódainak három-negyed évszázados országlása után. A magyar nemzet rejtelmes háttérokok rejtelmes közrejátszása nyomán és az állítólagos kereszténységre térítés után odáig süllyedt, hogy Árpád nevét csak nagy köntörfalazásokkal, oldalazó körüljárásokkal lehet kiejteni.

Ékesen tanúsítják ezt legendáink: "Volt akkor egy Géza nevű fejedelem, a **NEGYEDIK ATTÓL SZÁMÍTVÁ, KI A MAGYAROKNAK PANNÓNIABA JÖVETELE IDEJÉN ELSŐ VEZÉRÜK VOLT**" (Árpád-kori legendák és intelmek 24.)

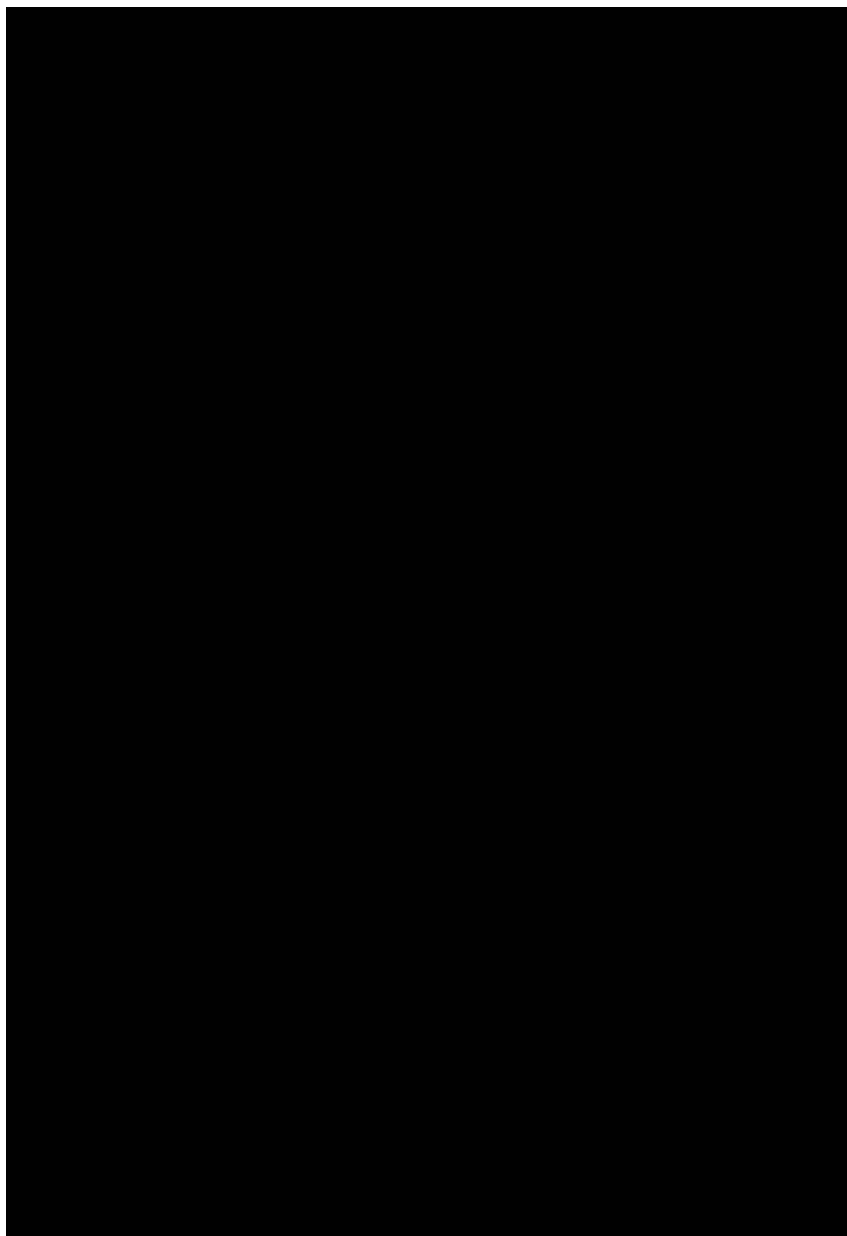
A Hartvik-féle legenda csaknem szóról-szóra elismétli ugyanezt, tanúsítván, hogy elfogadott, séma ez.

"Abban az időben ugyanis, melyben az említett nemzet Isten egyházait pusztította, volt egy bizonyos Géza nevű fejedelem, **A NEGYEDIK ATTÓL SZÁMÍTVÁ, KI A MAGYAROKNAK PANNÓNIABA JÖVETELE IDEJÉN ELSŐ VEZÉRÜK VOLT.**" (Árpád-kori legendák és intelmek 34.)

A "GONOSZSÁG MINDEN MOCSKÁBAN" SÍNYLÓDÓ MAGYAROK?

Szent Istvánról, aki a legendaszerző szerint ekkoriban még "gyermek", még "gyermekéveinek virágjában áll", a továbbiakban a következőket mondja: "Isten hű sáfárának mutatkozván azon kezdett elmélkedni (egy tizen-egynéhány éves gyermek!), hogyha a szent kereszttségben már újjászületett népéről leveszi a fegyelmet (= a kényszerítés, az erőszak) gyeplőjét, / utóbb könnyen visszatér az hiú tévelygésébe. Így az egyház tanai szerint oktatta, **RÁRAKTA NYAKÁRA A FEGYELEM (a kényszer) IGÁJÁT ÉS TÖRVÉNYEIT**, s a gonoszság minden mocskát a földig lerontotta." (Árpád-kori legendák 17.)

Vajon miként érte el ezt "Isten hű sáfára"; az emberi világ sátáni kuszaságát még felfogni sem képes gyermek-király, miként tudta népe nyakára kényszeríteni; akár

Árpád vezér középkori ábrázolás

rabulejtett állatnak, a "fegyelem igáját"? Kegyetlen fegyveres erőszakkal, nemzetközi hadseregek bevetésével történt a Géza-István kori rendszerváltás, a magyar történelem legnagyobb, leggyökeresebb rendszerváltása, ennek hevülete s az alkalmazott fegyveres kényszerítés irgalmatlansága tükröződik a legenda szavaiban. A Géza-István korában kialakult, erőszakszervezetté vált központi hatalom rakta rá a magyarság "nyakára a fegyelem igáját és törvényeit". Világos, hogy a vallás - legalábbis hangoztatott elvei alapján - nem lehet kényszerített alkalmazó terrorszervezet.

A "fegyelem igája", a "fegyelem törvényei" és maga a fegyelem is - ellentétes a vallás, az isteni hit tantételeivel, bensőséges mivoltával. Miként lehetne kényszeríteni bárkire is, hogy mit higgyen és mit ne higgyen? Az IGA És FEGYELEM - alattvalói fogalmak, összeférhetetlenek a hittel. Ha lehet, még félelmetesebb és vérlázítóbb idézetünk utolsó sora, amely azt állítja, hogy a régi magyarok "a gonoszság minden mocskában" éltek. Szörnyű vád ez, szörnyű rágalom, amelyet csak úgy odavetve a legcsekélyebb bizonyítás nélkül, rákenni egy hatalmas nemzetre - Isten elleni véték. Hol itt a legelemibb tárgyilagosság, a legelemibb igazságérzet és igazság-tisztelet? Rendben van, tegyük fel, hogy a régi magyarok nem voltak keresztények (valójában egy részük a bizánci, tehát nem a római, de a görög kereszténységet követte), akkor már rájuk lehet sütni minden gyalázatot? Hol itt az ökumenia, hol a más vallások tisztelete? A magyargyűlöletnek micsoda mélységes sara kavarodik fel itt? Miként élhettek volna a régi magyarok "a gonoszság minden mocskában", mikor ez a nemzet, a szkíta faj központi magva, az ókor legendás népének, az IGAZSÁGOS SZKÍTÁKNAK utóda, maradéka, már az ősidőktől fogva kivívta a világ tiszteletét. Miként lehetett ezt a rágalmat rásütni az igazságos, lovagias, egyenes észjárású, igazságszerető nemes magyar nemzetre, sőt nemzetközi ármánykodás és cselszövények áldozatára, a hazugság és a világbrigantizmus áldozatára, akinek nemes lelkületéről, istenáldotta jóságáról, jóhiszeműségéről bárki ma is meggyőződhet személyes tapasztalatai révén. S ez a tömény nemzetgyalázás még ma is akadálytalanul és kritikátlanul érvényesül. Az ember hajlamos rá, hogy hihetetlennek, lehetetlennek tartsa, hogy kegyesnek mondott irományokban mindez így leíratott, pedig így áll szóról-szóra, miként erről bárki a maga szemével meggyőződhet az Árpád-kori legendák és intelmek Bp. 1983, 17., 39. oldalain.

Kiderül a továbbiakból, hogy az "IGÁT", "FEGYELMET" nagyarányú rombolás kísérte. A szöveg szavait csak úgy érthetjük, hogy Géza és István az addigi magyar kultúra és hagyománykincs minden emlékét, termékét "a földig lerombolta" megsemmisítve az ősi magyar művelődéstörténeti emlékek, ereklyék, művészeti, építészeti remeklések, kódexek, népi faragványok, hímzések, zeneszerszámok, zeneművek, szabadsághagyományok, ősi hitelvek minden emlékét: így került az esztergomi királyi palota a föld alá, így rombolta le Adalbert prágai püspök az esztergomi nagy vallási bálványt, így kerültek ebek harmincadjára az ősi királyi várak, hősénekek és regösénekek a nemzeti költészettel egyetemben; így tették emlékteleenné az ősmúltú nemzetet.

A korai keresztény inkvizíció vad mohósággal vetette rá magát a magyar múlt emlékeinek, kiváltképpen a nemzeti szabadsághagyományok, ősi hitelvek elpusztítására. Fővesztés terhe mellett elrendelték a régi írások, ereklyék, rovásírásos fafaragványok beszolgáltatását. A kártétel mérhetetlen volt, a magyarság lelkéből mégsem sikerült maradéktalanul kitépni az ősi nemzeti hitet, a Magyarok Istenének, a nemzeti őseredetnek

és nemzeti közszabadságnak tudatát, s az orvul letiport nemzet évszázadokon át újra meg újra felkelt nemzeti szabadságának visszavívásáért.

"VESZETT DÜHŰ ELLENSÉG" - A MAGYAR!

Fékevesztett gyűlölet, magyargyűlölet árad a legendák minden magyarvonatkozású szavából. A szeretet vallásának hirdetett zsidókereszténység nem korlátozza magát sem a méltányosság, sem az igazságosság által: a győző gyűlölete ez a legyőzötttel szemben, vétkesé az áldozatával szemben.

"Mikor pedig nem akartak letérni ELTÉVELYEDETT ÚTJUKRÓL

s dühöngésük nem csillapult,

a király bizakodva az örök erényben

(=a hatalmas nemzetközi hadseregben)

seregének sokaságával elindult,

hogy úrrá legyen AZ ELLENSÉG (= magyarok)

VESZETT DÜHÉN."

(Árpádkor-legendák és intelmek 18.)

Íme, "veszett dühű ellenség"-ként állítják elénk azt a magyarságot, amely felkelt az országában titkon, a kereszténységre térítés ürügyével betódult s az ország népét irtó, törvényeit semmibevevő idegen hadseregek ellen, hogy megvívja szent nemzeti szabadságharcát! Veszett dühű ellenség a saját országában saját életét, hitét védő magyar! És ezt felkent magyarországi egyháziak írják, a magyar nép "lelkipásztorai" - ahogy ők nevezik magukat! Vae victis! És jaj a megtévesztetteknek, jaj annak a népnek, amelyet saját papjai, írástudói "veszett dühű ellenségnek" bélyegeznek!

Számunkra azonban van valami vigasztaló is ebben a szövegben. Az, hogy ez a "veszett düh" akaratlanul is képet ad eleink emberfeletti erőfeszítéseiről, halálmegvető hősiességéről a hazánkba betolakodott túlerővel szemben.

KERESZT AVAGY HALÁL

Az Árpád-kori legendák és intelmek szerint Géza, minden magyarok nagyura:

"1 / az igazság nyomába szegődött

2 / Közben pedig Isten színe előtt igen dicséretessé tette magát azzal, hogy

1/ katonaságának vezéreit az igaz Isten tiszteletére térítette.

2 / Akiket pedig rajtakapott azon,

3 / hogy más utat követnek,

4 / fenyegetéssel és rémítgetéssel törte igába."

(i. m. 17.)

Már-már büszkeség önthetne el bennünket, hogy ilyen Isten előtt "igen dicséretes" királyt mondhatunk magunkénak, csak hogy a szöveg némiképpen fura és kétségeket ébresztő. Hogy is van ez? Isten nem zavarta Gézát brutalitásában, ahogy az alattvalóival bánt, hogy személyi jogait semmibe véve belegázolt legbensőbb lelki világukba s ha valakit tettenért, hogy mást hisz vagy gondol és nem követi vakon a rákényszerített vallást, akkor a legcudarabbul elbánt velük, fenyegetéseivel agyonrémítette és - miként más forrásokból tudjuk - agyon is verette; aki vonakodik áttérni, azt könyörtelenül megölik. Hogy is van ez? Netántán maga az Isten is úgy járt el, mint Justitia, aki köztudomásúlag eltakarta a fél szemét? A rosszra rá se hederített, csak a jót volt hajlandó észrevenni? Ha így van, ez igen dicséretes, de miért teszi ezt fordítva a magyarokkal?

De ne szépítsük a történeteket, ehhez senkinek nincs joga. Tény, hogy nem csupán "fenyegetésekkel és rémítgetésekkel" folyt az új vallásra kényszerítés, s elsősorban nem is azzal, hanem minden teketória nélküli felkoncolással. A fegyveres "térítők" nem értek rá fecsegésre, meggyőzésre, amire egyébként módjuk sem volt, nem érvén a magyarok nyelvén. Egy mód volt a meggyőzésre: a dárda, a kard, a koncolás. A megszálló katonák a legkisebb gyanúsra vélt jelre, de anélkül is, nekiestek a fegyvertelen tömegnek, csoportosulásnak és kardjukat nekiengedték, akárha magától vagdalózna. De miért is kíméleteskedtek volna: a magyar ellenség volt és bosszulni jöttek ide. Elég volt, ha valaki magyar volt, és a civilek itt mind magyarok voltak. Legfeljebb azok nyertek kíméletet, akik a papok lábaihoz borultak és ruháit csókolgatták. Még Győrffy György is elismeri, nem volt más választás, csak kereszt vagy halál.

A KÉNYSZERETÉS JOGA

Szent István kislegendája szerint a régi magyarok a kényszerítés ellen azért ragadtak fegyvert, mert "kényszerből el kell(-ett) hagyniuk a megszokottat" (i. m. 17.), mert a gyűlölt, számukra idegen hitre erőltették rá őket, vagyis ősi hitük védelmében, vallásos meggyőződésükhöz ragaszkodván.

Nézzünk szembe elfogultság és részrehajlás nélkül ezzel a ténnyel.

Joguk volt-e a régi magyaroknak ősi hitelveikhez? Joguk volt-e rá, hogy saját belső hitelveiket kövessék, azt megőrizzék és saját őshagyományaik, ősvallásuk hiedelme szerint éljenek?

Feltétlenül eldönthető, méghozzá jogilag s nem másként eldönthető kérdések ezek.

Ha nem volt joguk ősi hitelveikhez, úgy kérdés: miért nem volt rá joguk s miért, hol és miként vesztették el erre vonatkozó elemi természeti emberi jogukat, azt a jogot, hogy saját történelmileg kialakult szokáshagyományaik, hitelveik szerint éljenek? Ki vehette el tőlük ezt a jogot, miféle emberi vagy isteni törvények alapján? Léteznek vagy létezhetnek-e ilyen törvények? És egyáltalán elvehető - bárkitől bármilyen jogcímen a belső személyi meggyőződés, a szabad vallásgyakorlat joga? Megtagadható ez bárkitől, bárki által, bármilyen törvényes jogcímen? Lehetséges-e, elképzelhető-e olyan isteni jog és akarat, amely felhatalmazott bárkit, bármilyen címen, hogy az ember legbelsőbb szellemi lelkivilágában élő hit kiölésére törjön és annak érdekében kényszerít alkalmazzon, méghozzá végletes kényszerít s öldökléssel, korbáccsal, csonkítással, halállal sújtsa a kényszerű hitcserétől való húzódozást? Nincs-e joga vajon az emberi teremtménynek, hogy maga válassza meg, milyen vallást akar követni? Nincs-e joga, hogy bármiféle rákényszerített vallás felvételének megtagadásával éljen?

Halállal sújtani embereket, méghozzá tömegesen, a népirtás határáig, pusztán azért, mert vonakodnak áttérni egy olyan vallásra, amelyet nem is ismernek? Halál jár a pusztá habozásért, vonakodásért is? Hol itt a jog, a legelemibb emberi jog? Hol az isteni törvények? Hol a fennen hangoztatott keresztény hitelv a felebaráti szeretetről, az emberi élet tiszteletéről és megbecsüléséről? Kinek van, lehet joga, isteni vagy emberi felhatalmazása, hogy embereket halomra öljön, ölessen, pusztán mert ellenállnak egy számukra ismeretlen hitre való kényszerítésnek? Miféle törvény, miféle Isten nevében? Hiszen, ha van isteni törvény és igazság, azokat kellene megbüntetni, s ha nem is büntetni - elvetni, megvetni, akik gyenge jellemüket elárulva engednek a brutális erőszaknak, kényszerítésnek. Vajon, ha egybevetnénk ezt a huszadik század szörnyetegállamainak rémtetteivel, hogy alakulna a mérleg?

ÖRÖKKÖN SZIDALMAZOTT ÉHES FOGAKKAL MARCANGOLT MAGYAROK

Valóságos rágalomsűrítvényekbe ütközünk itt mindenfelől. Egyhelyütt Árpád-kori legendáink azt írják, hogy Gézával álombeli, isteni látomása közölte a következőket:

"Őseid, akiktől származtál, homályban éltek, mert nem volt igaz ismeretük Istenről, messze jártak az igaz úttól." (i. m.)

Milyen tapintatosak, kedvesek. Tudtára adják a királynak, hogy méltatlan ősöktől származik. Egyetlen mondatban három vaskos rágalom a magyar király elei és a régi

királyok ellen.

1/ Homályban éltek.

2/ Nem volt igaz ismeretük Istenről.

3 / Messze jártak az igaz úttól.

Nem csekélység e három, Géza szájába adott, Géza elődei elleni súlyos vád; valamennyi régen volt király ellen Árpádtól visszafelé Álmosig, Attiláig s Attilától a vízözön táján élő Nimródig, valamint valamennyi magyar s az egész régi magyarság ellen: az állítások mögül holmi elborult szellemiségű, homályban tévelygő, alacsony kultúrfokon álló, kárhuzatos cselekedeteket végző bűnös nép képe rajzolódik elénk, amely vak tévelygésében még addig sem jutott el, hogy igaz ismereteket alkosson Istenről s önmagáról.

Valóban ilyenek lettek volna a régi magyarok?

Ha igaz az, mint ahogy kétségtelenül igaz, hogy tudományos szempontból, minden állítás annyit ér, amennyit bizonyít, úgy sajnálkozva kell megállapítanunk, hogy itt (és a klerikális szerzőknél általában) - a bizonyítás teljesen elmarad.

Márpedig a bizonyítás nélküli vád: alaptalan vád - rágalom; a rágalmazás tipikus esetével állunk hát szemben. A rágalmat pedig a gyűlölet és az irigység fűti, fő jellemzője, hogy függetleníti magát a tényektől, a valóságtól és az igazságtól.

Kegyetlen dolog a rágalom, alattomosan köntörfalazva s jobbára megfoghatatlanul közelíti meg védtelen áldozatát: se szeri se száma a rágalom okozta tragédiáknak.

De itt egy nemzetről, még hozzá egy hatalmas múltú, hatalmas nemzetről van szó, amely - mindmáig tisztázatlan, fölöttébb kétséges körülmények között "MEGTÉRT" a kereszténység kebelébe; megtért, de miként ezt számtalan példa mutatja, felmentést mégsem nyert, tovább rugdalják, becsmérlik: nem volt elég az "áttérés", égbekiáltó bűnei lehettek mindenesetre, ha még ezer év után is háborgatják a régesrég sírban porladó ősokeket és mai utódaikat.

Mert hajdani rágalmazva vádaskodóknak új fullajtárjai akadnak. Rág, rág a rágalom, az emberi rágcsálóknak ez a siserehada a rágcsálók egyik válfaját alkotja, s tudjuk, a rágcsálóknak szüntelenül rágcsálniok kell, mert rágófogaik egyre nőnek, és ha nem rágcsálnának szüntelenül, megnőtt fogaik szétfeszítenék állkapcsukat, képtelenek volnának szétnyitni fogsoraikat és bármiféle táplálékot benyelni: a rágalmazóknak is létszükséglete a rágcsálás, hegyeket rágnak össze s a szétrágott anyag ragacsos hullámai korszakokon gördülnek át, nemzedékről nemzedékre, az új rágcsálók továbbgördítve apáik termékeit, a magukét is hozzáadják a fertőző dagadványhoz: a pogányság s barbárság baromi butaságú évezredek hordalékrágalmához s a többihez, a "bűnös nép", az "Ázsiából jövés", "az utolsó csatlós", az "úrhatnám nép", az "antiszemita" felrágcsálásokat. De továbbél a pogányság horgadványa is, pogányok vagyunk még ma is, egyik "haladó" lapunk pl. "elpogányosodó" városainkról beszél, fogalma sem lévén arról, mi a kereszténység és mi a "pogányság".

Hovatovább a magyar a világ legmegragalmazottabb, kehes és téboly-patkányos habarékkal leginkább becsócsált népe, s kontraszelektív világunkban, amely mindenben az alantast, a kajlát, a rothadást emeli a magasba, természetesnek kell vennünk, hogy a világ egyik legtisztább, legnemesebb népét, az igazságos szkítáknak egyetlen maradékát, az áldozati bárányul prédára vetett magyarságot fullasztják újra meg újra a rágalmak sátánkeresztvizébe.

Homályban éltek - szól a vád. Homályban éltek ők, akik jószerivel korlátlan szabadságban éltek egy olyan világban, amely nem ismerte a vallási türelmetlenséget, a felekezeti gyűlölködést, a lelki terrort, a vélemények - és az igazság - elfojtását, s ahol éppen ezért hazugság nem élhetett meg. Homályban éltek - több mint ezer évtől visszafelé számítva, mi meg keresztény magyarok bezzeg ezer év óta, azóta mióta a "kereszténység igájába" hajtották a nyakunkat - világosságban éltünk, és élünk napjainkban is; nyoma sincs sehol semmiben rajtunk, fölöttünk és bennünk semmiféle homálynak, a hazugságnak sincs hatalma rajtunk: nem fedi el mind sűrűbb és sűrűbb áradatban egész életünket; nem folyik ködösítés, lélekmételyezés, tájékoztatlanítás és félretájékoztatás mindig és mindenben, teljesen tisztán látjuk utóbbi mérhetetlenül tragikus ezeréves történelmünk véres szakadékainak háttérokait, okszövevényeit, világosan látjuk jelenünk átlátszó politikai szövevényeit és jövőnket is: nincs sehol homály, világunk áttetsző, akár az ablaküveg. Sójajtvá kell arra gondolnunk, hogy szegény őseink homályban éltek.

De hogy is van ez? Hiszen őseink a fény örök forrásának, a napnak, azaz a Napistennek a hívei voltak, s ezért némelyek úgy is nevezik őket: a NAP FIAI. A Napisten-hívők, a fény fiai éltek hát sötétségben, a sötétség fiai pedig világosságban? Hogy lehet ez?

És Európa többi népei? Hisz ők is áttértek - ki előbb, ki utóbb - a kereszténységre. Hát ők nem éltek homályban, sötétségben, csak éppen mi, szerencsétlen magyarok, csak miránk jár a sulykolófa? Vagy netán minden nép vakságban élt, mielőtt áttért a bosszúálló nagy Jehova hitére s ezért ízről-ízre, míg áll a világ, bűnhődnie és vezekelnie kell? Az "egyedül üdvözítő hiten" kívül minden más vallás és minden más isten csupán kárhuzatos koholmány és a pokolbeli Sátán mételyező terméke? A vallási elfogultságnak, türelmetlenségnek, a minden más vallás fölé tolakvó és minden más vallást a Sátán termékének bélyegző, magának kizárólagosságot követelő vallási üdvtan eszméje meddig tartható még fenn vajon?

Vagy csak mi magyarok vagyunk kitéve efféle sulykolásnak? Saját igehirdetőink ádázkodnak leginkább ellenünk, az örök Napisten, a fény istene, a magyarok istene ellen? Hát olyan megbocsájthatatlan, hogy a Napisten hívei voltunk, hogy volt saját Istenünk? Vagy más a baj? Az a baj, hogy nem önként, nem meggyőzés útján és meggyőződésből, hanem kényszerből tértünk át, fegyverrel kényszerítettek az új hit felvételére? Vagy mert Istenrablás történt; elrabolták a magyarok Istenét? Vagy mert a térítés a hazánk és nemzetünk elleni nemzetközi összeesküvéssel, fegyveres orvtámadással kapcsolódott össze s azóta is e közegben élünk? Vagy mert a magyarság elleni irtóhadjárat, népirtással felérő öldöklés s halálfenyegetések ellenére népünk - közel három évszázadon át - törhetetlenül ragaszkodva ősi szabadságához, életformájához és ősei hitéhez, újra meg újra felkelt hódítói ellen?

Elfogultság, részrehajlás nélkül, tudományos igazságként felhozhatjuk: a Napisten-hit volt az ősi emberiség legtisztább, legtermészetesebb vallása, ősvallás, melynek elemeit a világ

minden vallása átvette, a zsidókereszténység is. S ez a hit ma is élő természeti valóság; élő igaz hit: a földi életet éltető, rügyeket fakasztó, mezőt-erdőt zöldítő örök Napról; az örök fény forrásáról a jégkorszak dermesztő megpróbáltatásai óta mind a mai napig, miként ezt költő-váteszek és népköltészeti remek sora tanúsítja.

Népköltészetünket, népművészetünket és néphiedelmeinket még ma is átmeg átszövi a Napisten kultusza. Ma is széltében énekelt gyerekdalunk:

Süss fel, Nap,

Fényes Nap:

Kertünk alatt a libáink

megfagynak.

Bűn a büntelent bűnösnek bélyegezni, s hogy a szellemi türelmetlenség, az emberi szellemben uralkodni akaró hatalmi szélsőségesség milyen következményekhez vezet, azt korunk tíz- meg tízmillió békében ártatlanul meggyilkolt áldozatának tragédiája és feldarabolt országunk sorsa is tanúsítja. De ma már maga a pápai szék is kezdi belátni: a kizárólagosságra, monolitikus uralomra törő sovinizmus a vallásban is mérhetetlen károkat okozott és okozhat, akár a politikában: ideje volna hát szemétdombra hányni a magyarság ellen uszító régi - és új iromány-ármányokat és mesterkedéseket: a magyar népnek olyan hitvallásra van szüksége, amely fenntartás nélkül melléje áll a jövő iránti küzdelmében.

Eleink távol jártak az igaz úttól - állítja a legenda, következésképpen azóta járunk az igaz úton. Történelmünk viszont azt tanúsítja: a kereszténységre áttérés előtt hazánk és népünk szabad volt, hatalmas és boldog, azóta a mérhetetlen szenvedés és pusztulás útját járjuk: a magyarság az elmúlt évezred alatt hatalmas területekről kipusztult - kiirtották, hazánk egykori felségterületének, színmagyar területének egy töredékére zsugorodott, ősi országunkat hamis érvekkel, csalással, hamisítással, világszédelgéssel feltrancsírozták. Vagyis az az út, melyet a legenda igaz útnak állít, számunkra a pusztulás, a halál útja. S ezen az úton bajosan haladhatunk tovább.

A MAGYAROK LEVERETÉSE, SZOLGASÁGRA VETÉSE, VÉGSŐ KÉTSÉGBEESÉSE ÉS MENEKÜLÉSE?

Felvonult és Veszprém váránál megütközött a két sereg, a magyar és a germán. Túlerőben volt azonban a másik oldal: Magyarországon, magyar felségterületen olyan óriási idegen

fegyveres erő összpontosult, hogy - nem először, és nem utoljára - vérbefojtották a magyar szabadságharcot. A Kislegenda szerzője az alábbi képet festi a leverte magyarsággal való könyörtelen leszámolásról, támpontokat nyújtva az ezerholdas egyházi birtokok, a latifundiumok keletkezésének eredőjéhez és a hazai szolgaság keletkezéséhez, a dézsma, az egyházi tized bevezetéséhez:

"Végül, hogy az ELLENSÉGET (magyarokat) RÉSZINT

LEGYŐZZÉK, részint foglyul ejtsék és megkötözzék

a győztes király híveivel hazavitte a győzelmi

jeleket. Ezenfelül BIRTOKAIRÓL - MIND A FÖLDEKRŐL

MIND A FALVAKRÓL, bölcsen rendelkezett (...)

Mert mindenből amit (amit népétől elvett) semmit

sem tartott meg a maga szükségére, hanem elmenvén,

SZENT MÁRTONNAK SZENTELTE, akinek tiszteletére

bazilikát is épített. ŐKET PEDIG (a szabadságukért

felkelt magyarokat) ÉS UTÓDAIKAT MIND A MAI NAPIG

AZ EGYHÁZ SZOLGÁIVÁ TETTE.

KÉSŐBB FŐEMBEREINEK KÖZBENJÁRÁSÁRA ELHATÁROZTA,

hogy csak TIZEDET ADJANAK ABBÓL AMIJÜK VAN, NEHOGY
SZORONGATTATÁSUKBAN SZÉTSZÓRÓDJANAK A FÖLDÖN.

(Árpádkori legendák 18.)

Íme, az akaratlan szörnyű beismerés a hazáját szerető magyarság közhangulatáról a "kereszténységre térítés" idejéből. Lehetetlen elviselniük, amit a magyarsággal szemben elkövetnek. Menekülni kell, menekülni, elfutni valahova, bárhova, kivándorolni a világ bármely elátkozott sötét zugolyába, bárhova, ahol még élni lehet, élni s kinyújtózkodni, embernek érezni magunkat, mert édes hazánkban, Magyarországon, a nemrég még gazdag, virágzó, boldog és fenségesen szabadságos hazában pokollá vált az élet, kárhuzatos hadráló jövevények vérszívó piócahada, vérivó vámpírhada özönlötte el a városokat, földeket és övék a hatalom, ölnek és rabolnak. Lám, maga a magyart veszett dühű ellenségnek, pogánynak bélyegző legenda szolgált adalékot a magyarok elviselhetetlen helyzetére, vérbetiportatására: nincs más kiút, más lehetőség a nemrég még szabad magyarok számára, mint nekifutni vakon, világtalanná vert nyomorult vakként a vakvilágba, elfutni, menekülni, menekülni bárhova a hazában elterpedt emberszörnyetegek tépő karmaitól, harapásaitól, szétszóródva pelyvaként a széles földkerekség tartományain.

Régi dal, régi dal, régi-új dal, ezer éven át agyunkba, sorsunkba verdeső jajsirám, haláldal, áldott virányinkra áradó folyamként beözönlő, kártevő jövevények elől kifutó magyarok szétfolyó patakjai Géza korától a sztálini időkig, mindig reménytelenül.

VERT VADÁLLATKÉNT VISSZAVICSORÍTÓ BARBÁR MŰVELETLENSÉGŰ MAGYAROK

István király koráról, illetve hazánknak akkori magyarjairól és állapotáról Albericus (1100 körül) a következő képet nyújtja:

"(István) EGÉSZ ORSZÁGA

BARBÁR MŰVELETLENSÉGNEK HÓDOLT

ÉS A TUDATLAN NÉP KÉNYSZERBŐL LETT KERESZTÉNY,

A SZENT HIT FIGYELMEZTETŐ ÖSZTÖKÉJE ELLEN RUGÓDOZOTT,

SŐT A FENYÍTŐ VESSZŐ BÜNTETŐ ÜTÉSEI ELLEN

MÉG VISSZAVICSORÍTOTT."

A "visszavicsorítás" a kutyára utal, a kutyára, akit gazdái - pogány eb, pogány kutya (a pogány - a máshitú - nem is ember) - botoznak, véresre vernek: oktalan állat, aki a szent hit figyelmeztető ösztöke ellen vicsorít, rugódozik, ahelyett, hogy lehasalva nyálná fenyítő gazdái kezét - ilymódon árulja el gonosz hajlamait. Megható kép a világ hajdani dicső nemzetéről.

Jámbor keresztényekké kell válnunk mindnyájunknak, akik boldogan túrunk minden csapást, szidalmat: ámde vajon mit szólna a fenti jelenethez egy állatvédő egyesület vezetősége? S mit szólnak mi, túréshez szokott magyarok, hogy eleinket láncraverten, véresreverten visszavicsorító kutyához hasonlítják? Nem kérhetnők vajon, hogy vetessünk végre emberszámba? S fennen hangoztatott vallása a szeretetnek nem pazarolhatna miránk is egy szikrányi szeretetet? Ha másért nem, pusztán azért, mert ezredéven át mégiscsak az egyedül üdvözítő hit bástyái voltunk.

S mikor érhetjük el, hogy eleinket ne gyalázzák?

Ősrégi mondás: aki ősei gyalázását eltűri, maga is gyalázatot szenved.

Vajon szabadsághoz szokott őseinkkel, "kik szabadon éltek haltak - szolgaföldben nem nyughatnak", nem az volt a baj, hogy visszavágtak, szembeszálltak az országot

vérbeborító kegyetlen túlerővel?

HALÁLMEGVETÉST KELL SZEMBESZEGEZNI A HALÁLOS FENYEGETÉSSEL, AZ IDEGEN IGÁBA KÉNYSZERÍTÉSSEL

Árpád-kori legendáink sűrűn visszatérő szóképe: "rárakta (a magyarok) nyakára a fegyelem igáját" (i. m. 17.); "a pogány nép (a magyarok) nyakát a keresztény hit igájába hajtani" (i. m. 25. és 37.) stb.

A kérdés az: milyen iga? Vallási iga? Krisztus igája? Vagy netán idegen iga? A leigázottak igája? Rabszolga iga?

A magyarok a brentai csata előtt Liudprand cremonai püspök szerint ily módon biztatták egymást: "Igába hajtani nyakunkat annyi mint meghalni; miért féljünk a fegyveresek közé rohanni és halált szegezni szembe a halállal? Férfias harcban elbukni nem halál, hanem élet."

Brentánál a magyar sereg nagy győzelmet aratott vitézségével, halálraszántóságával.

A cremonai püspök idézte szavak természetesen minden iga-ra vonatkoznak, s ha meggondoljuk: a szellemi iga a fegyveres iganál is iszonyúbb, mert a lélek rabsága, rabulejtése elviselhetetlenebb a fegyveres leigázásnál: a fegyveres leigázás ugyanis nem feltétlenül vezet a nemzeti szellem, a lélek leigázásához, s aki lélekben szabad, az még lerázhatja magáról az igtát, akinek azonban a lelkét teszik rabbá, annak már szinte a lehetetlennel határos a szabadulás, hiszen a lelki rabság kiöli belőle a szabadság igényét, óhajtását is.

Századunk emberének irtózatossá gyakorlati szemléltetést adott a bolsevizmus arról: mi a szellemi-lelki rabság, a hullák micsoda hekatombáit szüli, és mivé teszi a népeket, s arról is, hogy a lelki iga - bármilyen maszkot öltön is - a Sátán igája s az infernóba visz.

Maguk a klerikális szerzők, a legendák alkotói vallják újra meg újra, hogy a magyarokat fenyegetéssel, rémítgetéssel - halálos fenyegetéssel - és nemcsak fenyegetéssel - irgalmatlan tömeges öldökléssel - fegyveres terrorral kényszerítették a "kereszténység igájába".

Tagadhatatlan történelmi tény ez.

Nevezzük nevén a gyereket: igazítsuk ki a klerikális szerzők szavait: nem csupán a kereszténység igájáról volt szó s nem is elsősorban arról, de a nemzet nyakára orvul ráhúzott idegen igráról. Rejtélyes, megdöbbenítő és érthetetlen: miért veszik ily módon az egyházi szerzők a kereszténységre, a keresztény papságra a korszak minden bűnét: minden bűnét a hatalmas Magyarország és a magyar nemzet tönkretételére irányuló nemzetközi összeesküvésnek, a magyar nép létrejöttére törő titkos erők pusztító tevékenységének? Érthetetlennek tetszik: miért érdekük az ország titkos idegen megszállásának elhallgatása,

a magyar nemzeti szabadságnak az országba orvul betolakodott, orozva támadó és a meglepett nemzetet vérbefojtó fegyveres megszállás, nemzetirtás elhallgatása, s annak a tagadhatatlan ténynek az elnyelése, hogy a kereszténység hazánkban a titkos hódítók fegyvereinek árnyékában hatolt be az országba és az álarcos idegen fegyveres hadak által véres harcokban levert, hatalmi igába, idegen igába kényszerített népet hajtotta csupán a "kereszténység igájába".

"Kereszténység igája" alá? Hogyan s mint? Kérdések merednek elénk. Vajon keresztény papok, igehirdetők fegyveres hadai árasztották-e el titokban az országot?

Keresztény papok öldökölték le a magyarság tíz- meg tízezreit, úgy mondván, a legenda szavai szerint, hogy "elegendő, ha e nép maradéka üdvözülni?"

Keresztény papokhoz s nem idegen uralkodókhöz küldött titkos leveleket Géza, melyben felszólítja őket: küldjenek fegyveres segítséget a magyar nép leverésére?

Keresztény papok, igehirdetők verték le vajon a Géza-kori névtelen magyar felkelők hadait s Koppány, Ajtony, Gyula, Vata és számos más szabadsághős seregeit? (Ugyanígy bélyegezték "ellenforradalomnak" 1956-os szabadságharcunkat.)

Keresztény papok zúzták szét a magyarság régi nemzeti alkotmányát, államszervezetét s vetették a magyarságot jobbágyi elnyomásba s kényszerítették szolgasorba a szabad magyarok millióit?

Keresztény papok döntötték meg titkon, rejtekutakon felvonuló hadaikkal Magyarország európai vezetői hatalmát?

Miért állítják tehát ezt, ha nem így volt, nem így történt? Hova jutunk, jutottunk így e minden bűnt, mások nemzetirtó bűneit is magára vállaló érthetetlen bűnpártolással? Miféle rejtélyes összefonódás ez? Miért kell kereszténynek átfesteni, kereszténnyé kizárólagosítani a magyarság nyakára orvul, magyar mezben, álarcban rárakott idegen igát?

Való igaz: lelki, hitbeli igába kényszeríteni embereket, egész népet, az egész magyar nemzetet - semmiképpen sem sorolható, semmilyen megfontolásból, semmilyen csűrészavarással, semmilyen célra való hivatkozással nemes vallási feladatnak - mert a cél nem szentesíti az eszközt s nem szentesítheti az eszközt - akárhogy is vesszük: nem más ez, mint az isteni főbenjáró törvények megszegése, bűn az Isten és isteni igazság ellen: elegendő bűn ez már önmagában is - minek ezt megtoldani? Mi értelme magára vállalnia hatalmas Magyarország fegyveres hóhérainak, a szent magyar nép álcás gyilkosainak a bűnét? A tárgyilagosság, részrehajlatlanság, amely könyvünk egészét áthatja, készletet rá, hogy elhárítsuk a zsidókeresztény egyháztól ezt a bűntöbbletet.

Ám ezzel még nem oldódott meg a kérdés: miért vállalták magukra mások bűneit? Tán abban a hiszemben, hogy ily módon az egész büntett feltáratlan marad? Lehet, de ez hiú remény, mert megmondható: bűn nem marad örökre titokban.

Mert ki kell mondanunk itt is az igazságot: ez az iga elsősorban nem keresztény iga volt, hanem germán iga, nemzetközi fegyveres fizikai-lelki iga, amelyhez a magyar király -

Géza és István - személye csupán ködösítésül kellett, mivel e ködösítés nélkül lehetetlen lett volna a magyarság leigázása.

Aki titkolja a bűnt, még ha vétlen is abban, bűnpártolóvá, bűnösök cinkosává válik: ettől mentesülni jobb, mint vállalnia bűnt, bűnrészességet.

Még egy kérdést kell tisztáznunk: szelíd volt-e a magyarság nyakára kényszerített iga? És egyáltalán, van-e szelíd iga, áldásos iga? S ránk kényszerítették-e vagy önként dugtuk-e igába a nyakunkat? Még a baromnak is van annyi esze, az igavonó baromnak, hogy ne dugja önként igába a fejét - csupán a kényszerítésnek enged. Elképzelhető-e hát, hogy a magyarok önként, a maguk belátásából vessék fejüket annak az új vallásnak a hatalmába, amelyet még maguk a zsidókeresztény szerzők is iganak mondanak és igaként jellemeznek?

Némelyek, hogy drasztikus tényeket szépítsenek, "szelíd iganak" mondják az új hit igáját. Szelíd volt-e az iga? Lehet-e szelíd az iga? Kegyes és emberi szempontból felemelő, üdvös iga?

Valójában mi is az iga? Férhet-e kétség hozzá: az alávetettség, szolgálásra-vettetés jelképe: jelkép, mit az állattartásból kölcsönöztünk: az ember szolgálatára kényszerített, tehervonó barmok fékentartásának eszköze: innen, igavonó barmoktól származtatták át az iga fogalmát az emberekre, népekre: az igára vetés, igába görnyesztés a könyörtelen szolgaság, rabság, elnyomás eszköze, jelképe, s annak kifejezője, hogy az, akinek fejét igába hajtották, végletesen kiszolgáltatott, alávetett rab, aki rabságából soha nem szabadulhat.

Nincs hát szelíd iga, könyörületes iga vagy éppenséggel áldott iga, szent iga; márcsak azért is önellentmondó képtelenség, fából vaskarika ez, mert emberek, népek szolgálásra vetése, igába hajtása ellentétben áll az Isten törvényeivel.

Irtózatos a tényleges iga, a hatalmi-politikai-katonai iga. Nyilvánvaló, az a nép, amely katonai-hatalmi iga alatt nyög, nem ura többé magának, nem ura akaratának, önvédelemre sem képes, ki van szolgáltatva az őt igára vető hatalomnak. Csak egy van, ami ennél is irtózatosabb: a szellemi iga, a lelkekre vetett iga, a lélek leigázása, hiszen míg a hatalmi-katonai iga a test (nemzettest) és cselekvés megbénítására, illetve kizsákmányolására irányul, addig a lelki leigázás az emberi szellemet, a lelket nyomorítja meg, vagyis az ember legbensőbb lényegét, hitét, gondolkodását, életét és világlátását kényszeríti egy kívülről-felülről ráerőszakolt igába: az efféle iga tehát a lelket öli meg, a lelket fordítja ki önmagából s teszi olyasmivé, ami nem akar lenni s ami ellene van mindannak, ami volt.

S ha van valami, ami ennél is iszonyúbb, akkor az az, ha a lélekre pántolt iga az idegen igával párosul, az idegenségnek azzal az igájával, amely szándékosan az igába döntött nép léte ellen, annak megsemmisítésére összpontosul, mikor a lelki igát, nemzetellenes idegen hatalom kényszeríti népiertő céljainak végrehajtására a népre, miként ez az emberiség örök szégyenére a huszadik században, a szociálisnak, emberbarátinak, humanistának álcázott monolitikus terrorhatalmat megvalósító bolsevizmus idején történt.

Összefér-e ez a két fogalom: Krisztus és iga? S lehetséges-e, hogy mérhetetlen véráldozattal, gerinctöréssel, nemzethalállal fenyegető hanyatlással jár szükségszerűen a

kereszténység igája? És egyáltalán: miért volna iga bármilyen isteni eredőkre, hitelvekre épülő vallás, mert ha iga, akkor járom, bilincs, rabságba döntés jele és nem a lelki-erkölcsi felemelkedése.

Középkori klerikusok kedvelt szavajárása a "Krisztus igája". Mi ez? a római kereszténység erőszakra épülésének a beismerése vagy bűnátvállalás; a magyar nép ellen mások által elkövetett bűnök átvállalása? bűnpalástolás? Miért? miféle érdeke fűződik a klérusnak ahhoz, hogy mások bűnét magára vállalja? Miért nem mondták és mondják ki: az az iga, amit a X-XI. században a magyarság nyakára ráerőszakoltak, az a középkori német hatalom igája volt, gondosan álcázott, orvul a nyakukba húzott iga?

Keserves iga volt s nem vallási iga, vagy legalábbis nem kizárólagosan az, amely Géza és István korában került a magyar nép nyakára: nem holmi szelíd, nemlétező kegyes iga volt ez, hanem könyörtelen rabiga, halálos iga - amely, miként legélesebben István utóda, "Német" Péter uralkodása során kitűnt - nemcsak a magyar nemzet hatalmát, életerejét, katonai fölényét, létképességét akarta összezúzni s a magyarság gerincét, lelkét összetörni, kifordítani önmagából, de végérvényesen és maradéktalanul meg akarta semmisíteni a magyar nemzetet. Miként ezt Péter királyi programjában világosan kifejezte:

"Ha valameddig még élek, Magyarországon mind a bírákat, a méltóságos és tekintetes valamint az elsőbrendű embereket, a századosokat, falunagyokat és mind a főembereket, a hatalomviselőket németekből rendelem, idegenekkel tömöm meg ezt a földet, és teljességgel a németek hatalmába adom." (Képes Krónika)

Első hóhérkirályunknak ezt a programját - melyet még napjainkban is meg szeretnének valósítani bizonyos környező államok a tőlünk világcsalás, világmegtévesztés révén elrabolt területeken - nem sikerült megvalósítania, mert Péter királyt, gyilkos csatlósaival egyetemben a felkelt magyarok levették és megölték. A Magyarország elleni korai német (Bizánc és más) aspirációk azonban tovább éltek s a XVI. században létre is hozták a Habsburgok hazánk fölötti uralmát.

Nincs tehát áldott, Istennek tetsző iga, járom, csak könyörtelen leigázás, rabiga, s ha egy nemzet lelkét törik, gerincét roppantják össze, ezer esztendő is kevés rá talán, hogy a törés begyógyuljon s a nemzet lerázza magáról az igát.

Úgy véljük, nem tagadható tovább, hogy a hatalmas Magyarországot titkos eszközökkel, megtévesztéssel, magyar mezben, a magyar és a keresztény hit maszkjában igázták le: ennek kendőzése bűnrészességre valló bűnpalástolás, s a bűnpártolás nem a megtévedt bűnös ember, hanem a bűn védelme; és az igazság kifordítására nincs és nem is lehet semmiféle isteni mentség.

HOL ÁLLT AZ ÖRDÖG ÉS MELYIK OLDALON ÁLLT AZ ISTEN?

Koppány nemzeti szabadságharcát Hartvik püspök legendája (i. m. 37.) így kommentálja:

"DE MINDEN JÓNAK ELLENSÉGE, AZ IRIGYSÉGGEL ÉS GONOSZSÁGGAL TELJES ÖRDÖG, hogy Krisztus apródjának (István királynak) szent szándékát szétzilálja, BELHÁBORÚT TÁMASZTOTT ELLENE; az ő sugallatára vonakodott a pogány nép nyakát a keresztény hit igájába hajtani, s azon mesterkedett, hogy főembereivel együtt kivonja magát uralma alól."

Egy másik, ámde történelmileg hiteles forrás, a pannonthalmi oklevél szerint István és Koppány háborúja németek és magyarok közötti ("inter Teutonicos et Hungaros") fegyveres összecsapás volt: németek és magyarok háborújának döntő ütközete.

Kétség sem férhet hozzá, tekintve, hogy ez a háború magyar területen, Magyarország szívében Veszprém váránál zajlott le, hogy a magyar sereg honvédő, a német sereg viszont támadó háborút folytatott. Kérdés hát, nem csupán az, hogyan kerültek ide a germán hadak, de az is, hogy a valóságban melyik oldalon állt az isten és melyik oldalon "az irigységgel és gonoszsággal teljes ördög"?

Nem vitás: a legenda egyértelműen az országot orvul előzőnlő ellenség, a titkos hódítók pártját fogja a saját hazájukat védelmező magyarok ellenében, szerinte az "irigységgel és gonoszsággal telített ördög" sugallatára hallgatva védik hazájukat és tanúsítanak ellenállást a rájuk tört idegen hadak ellen. Meglehet, hogy ez lett volna Istennek tetsző? Ha így van, akkor álláspontja nem nevezhető erkölcsi kimarjulásnak, erkölcsi csípőficamnak?

Ha a szöveg tartalmát igaznak vélnénk, úgy azt a képtelenséget fogadnánk el, hogy az idegenuralom ellen felkel magyar nép a maga javait, a maga népét, városait, gazdaságait, önmagát pusztította, míg az országba beözönlött fegyveres idegenek, akik titkos eszközökkel az ország fölötti hatalom megragadására törekedtek - hisz ezért vált szükségessé "bizonyos nemesek" azaz a nép felkelése -, a "fegyelem igája" alatt nyögő magyar népet és érdekeit védelmezték. E képtelenségek csúcspontja mégis az az állítás, hogy a felkelők magát "a királyt is bántalmazták", hiszen ez csak úgy történhetik meg, ha a királya kezükbe kerül, ez pedig csupán a felkelés győzelme esetén következhetett volna be.

KIK PUSZTÍTOTTÁK EL MAGYARORSZÁG EREKLYÉIT, TÖRTÉNELMI ÉS NÉPHAGYOMÁNYAIT, ŐSIDŐTŐL FENNÁLLOTT GYEPŰ - ÉS VÁRRENDSZERÉT? ŐRDÖGI SUGALLAT MELYIK FELET VEZETTE?

Tagadhatatlan történelmi tények bizonyítják: Géza és István korában nemcsak idegenáradat indul el Magyarország felé, de megkezdődik az ország ősi felségterületeinek elragadozása, a nyugati gyeprürendszer lerombolása, Magyarország határainak keletre tolása, bajor telepések tömeges betelepítése, az ország nyugati részének germanizálása s egyidejűleg az országba becsempészett nemzetközi katonai erőkkel Magyarország "pacifikálása" védtelenítése, ősi védműrendszereink (avargyűrűk), székely és pannon ősvárosainak lerombolása, várerődeinek lerombolása a beléjük telepített idegen katonaság segítségével. Ekkoriban indult el a rombolók sokasága Magyar-ország ősi szent

védőövezetei ellen, az Erdély déli peremvidékeit őrző székely ősvárosok rendszere ellen s azon túl Istár Istennő szent védő határfolyója, az akkor még Istárnak nevezett Al-Duna ellen, a szkíta szarmaták ősföldjét jelölő Szerémség ellen, az Istenek szent keleti védőövezete Mol-Deva = Moldova keleti és északi védőövezetei ellen (ld. a mai Magyarországtól északra fekvő Moldova folyót is), s ekkor zúzzák ízzé-porrá ősi városait, amelyekről számos más forrás mellett Heltai Gáspár szól, ekkor törlik el a föld színéről Attila király csodálatos ősvárosát, hatalmas márványkőpalotáját, oszlopcsarnokait, mikben még Árpád, a honvisszafoglaló vezér nagy áldomásait tartotta, s ekkor folyt a magyar őseréklyék elpusztítására indult barbár kultúramegsemmisítő roham, a magyar ősírást és őskódexek elpusztítása, a magyar hadiemiékek, szobrok elpusztítása.

Az Árpád-kori legendák furfangos fogással még a rombolást is a gyilkos idegen fegyveres terror alá helyezett magyarok nyakába igyekeznek varrni:

"Bizonyos nemesek pedig (az egész magyar nép), kiknek szívében

féktelenség és restség fészelt

látván, hogy KÉNYSZERBŐL EL KELL HAGYNI A

MEGSZOKOTTAT, ÖRDÖGI SUGALLATRA elvetették a

király meggyőződését és a KORÁBBI ÉLVEZETEKRE

adva ismét lelküket s már PUSZTÍTOTTÁK IS VÁROSAIT,

MAJORSÁGAIT, IRTOTTÁK, FOSZTOGATTÁK BIRTOKAIT,

SZOLGANÉPÉT GYILKOLTÁK, s hogy a többiről szót se

ejtsek, MÁR A KIRÁLYT IS BÁNTALMAZTÁK

(Árpád-kori legendák 17-18.)

Lámcsak: ördögi sugallatra ellenálltak a kényszernek, kényszerítésnek! A kényszernek való önalávetés tehát istennek tetsző, a kényszer elutasítása - az ördög sugallata. Hogy van ez? Ördögi csalatás az önvédelem, és isteni tett az önmegadás? A megszállókkal való szembeszállás a Sátán üzekedése, az önalávetés isteni parancs? Hogy van ez?

Ekkora rágalomterhektől nyomasztva, eszmélet- és emlékezetirtásban, hamis ürügyekkel még a bírálattól is eltiltottan, miként állhattunk volna talpra?

**KIK TÉVELYEGTEK?
S TÉVELYGÉSBEN KIK VESZTEK EL?**

Rövid szemlénk nyomán felmerülhet: vajon mi az a sanda bűn, gyatraság, elficamodottság, amit a kegyes legendaszerzők nem kentek rá a régi magyarokra? Talán csak az, ami találékonyságukat túlhaladta? Bűn, romlottság, barbárság, tudatlanság. Tévelygés és tévelygés. Tévelyegtek eleink szerintük, minden elképzelhető és lehetséges módon. (Tán ebből pattant ki az "utat vesztettünk" elmélete?)

A tévelygéssel vádolók azonban tévellyel vádolva maguk is tévelybe estek, erkölcsi és logikai tévelybe; eltévelyedni ugyanis csak attól lehet, amit már magunkévá tettünk, nem pedig olyasmi által, amit nem is ismerünk és amit sosem követtünk.

Sajnos - elháríthatatlan klerikális hatalmi nyomásra - olykor még nagyszerű középkori krónikáink is beleesnek ebbe a tévelybe. A Képes Krónika például a Péter király gyűlölt zsarnoksága ellen kibontakozó össznépi, nemzeti szabadságmozgalom követeléseivel a következőket fűzi:

"MEG IS ENGEDTÉK NEKIK (a királyi hercegek),
HOGY KÖVESSÉK SZÍVÜK ÓHAJTÁSÁT, HOGY MENJENEK ÉS
VESSZENEK EL ŐSATYÁIK TÉVELYGÉSEIBEN."

Nem más ez, mint klerikális hatalmi berkekből a krónikák lapjaira átkerült kényszerű dogmatizmus. Vizsgáljuk meg hát, tévelyegtek-e eleink? Tévelygésben elvesztek-e? S egyáltalán elvesztek-e?

MILYENEK VOLTAK VALÓJÁBAN A RÉGI MAGYAROK

**KÚTFORRÁSOK A MAGYAROK NAGYSÁGÁRÓL,
KULTÚRÁJÁRÓL, VITÉZSÉGÉRŐL,
MÉRHETETLEN SOKASÁGÁRÓL
ÉS LEGYŐZHETETLENSÉGÉRŐL**

"Völgyben él a gyáva kor s határa

Szűk köréből őse saslakára

Szédeleg, ha olykor felpillant"

Petőfi

Csáti Demeter

**ÉNEK PANNÓNIA MEGVÉTELÉRŐL
1526**

Emlékezzenk régiekrel,

Az Szythiából ki jüttekrel,

Magyaroknak eleikrel,

És azoknak vitézségekrel.

Szythiából kiindulának,
Hogy ez földre ki jüvének,
Istentül is kiszirittetének,
Erdélységben letelepedének.

Ott jól tének őmagokkal,
Hét sereget nagyot szerzének,
Hét kapitánok emelének,
Mindenkinek várat szerzének.

Mind eggyessek ű dolgokban,
Hatalmassak viadalokban,
Nincs filelmek országokban,
Csak lakoznak bátorságokban.

Nagy erejek mint Sámsonnak,
Bátor szívek mint oroszlánnak,
Mindent rontnak ha indulnak,
Rettenetes sokaságokkal.

"Régi jó vitéz eleid olyanok voltak,
Hogy világbíró Sándorral követ is hántak,
Ellenségtül az országot megoltalmazták,
Jó hirt s nevet magok után igazán hattak.

Nem szántak szabadságukért virt kiontani,
Nemzetiért, hazájáért bátran harcolni."

Petkó Zsigmond éneke 1664-ből

LEHETSÉGES-E, HOGY A MAGYARSÁG A KERESZTÉNYSÉG ELŐTT

- * barbár
- * tudatlan
- * istentelen
- * szentségtörő szokásokat követő
- * az emberi műveltség legalacsonyabb fokán tengődő
- * a "gonoszság minden mocskában" leledző
- * szedett-vedett kóbor néptöredék volt
- * múlttalan, dicsőségtelen nép
- * bűnös tevékenységekben elvesző nép ?????

MIKÉNT AZT A MAGYARORSZÁGI

RÓMAI KATOLIKUS KLÉRUS LEGENDASZERZŐI

ÉS A MINDENBEN ŐKET KÖVETŐ

HIVATALOS TÖRTÉNETTUDOMÁNY RANGJÁRA EMELT

KINCSTÁRI DILETTÁNSOK, ELLENTÖRTÉNÉSZEK ÁLLÍTJÁK?

FELELJENEK A TÖRTÉNELMI TÉNYEK ÉS KÚTFORRÁSOK!!!!

ACSÁDI IGNÁC MEGÁLLAPÍTÁSA SZERINT:

TÖRTÉNELMÜNKET ELLENSÉGEINK ÍRJÁK

KORONATANÚINK KÖZÜL ELSŐÜL NÉVTELEN JEGYZŐNKET,
ANONYMUST SZÓLÍTJUK

HITELES TUDÓSÍTÁSÁT BETŰHÍVEN KÖZÖLJÜK

1. (A magyarok) "Ősrégi népek (antiquiores gens),
2. Valaha igen bölcsek voltak.
3. Jószerivel semmilyen bűn nem fordult elő köztük
4. arany, ezüst, (igaz)gyöngy annyi volt nekik, mint a földjük folyamaiban található kavics.
5. Nem kívánták a másét, mindnyájan jólétben éltek.
6. Nem paráználkodtak, egynejtűségben éltek"

Anonymus leírásából kibontakozik az igazságos szkíták ókori szerzők által megcsodált világa.

7. Szkítia népét - "dentumogeroknak nevezik a mai napig és soha semmiféle hatalomnak az igáját nem viselték".

"A szkíta nemzetet bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá."

"Dáriust, Cirust és Sándort nem számítva, a világon egyetlen nemzet sem merte lábát az ő földjükre tenni."

Ez a három támadó is megsemmisítő vereséget szenvedett a szkíták földjén.

"Tudniillik Dáriust, a perzsák királyát csúfosan megkergeték, úgyhogy Dárius ott nyolcvanezer embert vesztett s nagy rettegve szaladt Perzsiába.

Ugyanazok a szkítiaiak Cirust, szintén a perzsák királyát háromszor harmincezer emberével együtt megölték.

Nagy Sándort Fülöp királynak és Olimpiádisz királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamították."

8. Az igazságos szkíták - magyarok - ókori édeni állapota és vele szelíd jámborsága is levedlett a rájuk törő ádáz ellenség háborúi során.

"Ámde utóbb a szóban levő nemzet a háborúskodásba belefáradva, (...) kegyetlenné fajult (...)"

"Hogy kemény egy nemzet volt azt most is megismerheted ivadékairól.

9. Ugyanis a szkíták keményen bírtak minden fáradalmat meg testileg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak.

10. Semmijük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk.

11. S amikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak dicsőséget kerestek maguknak ezen az úton.

12. A fentnevezett szkíta nemzet pedig kemény volt a

harcban és gyors a lovon: a fején sisakot hordott, az

íjjal, nyíllal különbül bánt, mint a világ összes

nemzetei közül bármelyik, s hogy csakugyan ilyen volt,

azt az utódaikról is megismerhetitek."

VILÁGHÍRŰ HINDU TUDÓS (DR. J. J. MODI) A RÉGI MAGYAROK NAGYSÁGÁRÓL VISELT DOLGAIKRÓL, FAJI ŐSEREJÉRŐL

"Tudják-e önök, hogy a világtörténelem legnagyobb alakjai, összehasonlíthatatlanul legnagyobb hadvezérei, legnagyobb államépítői és államszervező zsenijeit Önök (magyarok) adták?

Tudják-e önök, hogy az Attila hadvezéri nagyságához képest a történelem többi nagy katonai hőszei: egy Kyros, egy Nagy Sándor, egy Hannibál, egy Julius Caesar, egy Napoleon elenyészően kicsi nagyságok? Ki volt a világ-történelem folyamán Attilán kívül, aki a kínai nagy faltól egészen az Atlanti-óceánig terjedő két világrészt átfogó roppant területet tudott az uralma alá hajtani? De volt-e Attilán kívül a világtörténelemnek még egyetlen zsenije, aki a hadvezéri tehetségével megszerzett és megalapított roppant birodalmat nemcsak meghódítani, hanem megszervezni, élő organizmusban összefogni, törvényekkel szabályozni, renddel ellátni tudta volna? És ezt a szinte emberfeletti, emberen túli nagyságot, ezt a minden idők legnagyobb tehetségű katonáját és államférfiát Önök magyarok adták a világnak. És én, az egyszerű öreg hindu ember büszke vagyok arra, hogy ezt most Önöknek elmondhattam és meghajthattam személyesen is az önök nagyszerű fajtája előtt az elismerés zászlaját. Mert ez a faj, amely egy Attilát tudott produkálni, magából kitermelni, olyan érték és olyan erő, amelyet ideig-óráig érhetnek ugyan leromlások, kisiklások, letörések, de mégis a maga őseréjéből táplálkozva megújulhat számszor és ezerszer, s amelyet végleg elpusztítani nem lehet soha. Magyarok mindig az első fajta voltak a világnak s azok is maradnak minden történelmi idők, jó és balsorsán keresztül" (Dr. J. J. Modi professzor előadásából).

Az ősi s jobbra még feltáratlan magyar-hindu történelmi kapcsolatok és egybefonódások történelmi tudáskincse nyújtott alapot a hindu tudósok a fenti megállapításokra. Nemes kiállása a történelmi igazság révén a magyarság mellett, manapság ritka és mindinkább kivesző tünet: kordivattá vált mások érdemeinek elismerése helyett, mások lebecsmérlése; a magyarokról jót, kedvezőt mondani pedig ildomtalan viselkedésnek számított. Ezért várni lehetett a felhorkanásokat. De még meg se szólalhattak a külhoni rágalomharsonák, már felzendült a pimasz hazai kórus, s a hindu tudóst, a magyarság derék barátját azon nyomban lerágalmazták: lehetett volna kancsal, vak, nyálfolyós, féleszű, tudatlanságtól bűzlő, szemetet fröcskölő - tüstént keblükre ölelik s körünyaldokolva fölmagasztalják. Modi professzor azonban megbocsájthatatlan vétket követett el: elismerően szólt a magyarokról, mi több, a világ első népének merte nevezni őket. Nosza nekitámadott a siserehad, belekötöttek a hindu tudósba azon melegében és mindennek leócsárolták - miként azóta is mindenkit, aki a magyarok érdeméről az igazság szolgálatában szólni mer s a magyarokért szót emel.

KIS NEMZET-E A MAGYAR?

Némelyek - ki tudja milyen szándékból, célzatossággal? - előszeretettel használják ránk a "kis nép, kis ország" megjelölést, ahelyett, hogy feldarabolt, világbüntény által kicsívé zsugorított, béketárgyalások maszkjába rejtetten ki játszott, elárult népről, országról szólnának, mintha a magyar lelkiséget akarnák ily módon is megtapodni, a tiport nemzettudatot továbbtiporni.

Kis nép, jelentéktelen nép az a nép, amelynek nincs évezredekre kiterjedő történelmi múltja, mert ha van, ha dicsőséges küzdelmeivel beírta nevét az emberiség történelmébe, akkor szerencse, terror és szertelen népszaporulat által roppant létszámúvá növesztett újsütetű nemzetekkel szemben is NAGY NÉPNEK TEKINTENDŐ ÉS NAGY NÉPEK KÖZÉ SOROLANDÓ. A magyar nép múltja pedig ott fényesedik a világ legdicsőbb nemzetei között, s így mai - mesterségesen sorvasztott, feldarabolt állapotában is - méltó a világ nemzeteinek megkülönböztetett tiszteletére. Szégyen rá, aki megtagadja a hősöknek azt a nemzetét, amely több mint egy ezer éven át Európa véradó népe volt, saját fiai testéből emelvén védőfalat az Európát megsemmisítéssel fenyegető tatárnak, oszmán, germán és pánszláv világhatalomnak, s amelyet világarulás juttatott mai végsőkig lecsönkített, kiszolgáltatott helyzetébe.

Nagy lépcsőkben visszafelé haladva, a XVI-XIX. sz.-ban Magyarország középhatalom volt, Európa keleti tartóoszlopa, védőbástyája; az "Árpádkorban" - XI-XII. sz. és a vegyesházi királyok korában XIV-XVI. sz.-ban nagyhatalom, a IX-X. századokban és előbb - világhatalom. Attila hun nagykirály korában a germánok (a hunok elől fejvesztetten nyugatra menekült nyugati gótoktól eltekintve) - csak a hunok alárendelt hadaiként szerepeltek. Az árpádi honvisszafoglalás előtt és után nem volt Európának olyan katonai hatalma, amely meg tudott volna állnia magyarok ellenében.

Lássuk például krónikáink beszámolóit a magyar és orosz-kun összecsapásról. Meghökkenítő fényt vet a magyarság sorsának alakulására, hajdani nagyságára, hatalmára,

lélekszámának elképesztő zsugorodására Anonymus beszámolója a kievi csatáról, amelyben a régi magyarságnak csupán mozgó, keleten manőverező egységei vettek részt és mégis megsemmisítő fölényrel győzték le a kunokkal egyesült orosz hadat.

"Miután pedig az oroszok vidékét elérték, minden ellenszegülés nélkül egész Kiev városáig hatoltak. Midőn Kiev városán keresztül mentek, a Dnyeper folyón áthajózva meg akarták hódítani az oroszok országát. Akkor az oroszok vezérei ezt észrevéve nagyon megijedtek, mivel hallották, hogy Álmos vezér, Ügyek fia, Attila király nemzetségéből származik, akinek az ő elődeik évi adót fizettek. De mégis a kievi vezér összehívta minden főemberét, és tanácsot tartván mégis azt választották, hogy hadra kelnek Álmos vezér ellen, és inkább meghalnak a harcban, mintsem hogy elveszítsék országukat, és kényük-kedvük ellenére Álmos vezér uralma alá kerüljenek. A kievi vezér azonnal követeket küldött leghívebb barátaihoz, a hét kun vezérhez, és segítségre hívta őket. Akkor ez a hét vezér, akinek a neve: Ed, Edömén, Et, Böngér, Örsúr apja Ócsád, Vajta, Alaptolma apja Ketel, ugyancsak nem kicsiny számú lovast gyűjtöttek egybe, és a kievi vezér iránt való barátságából sebes vágásban Álmos vezér ellen jött. A kievi vezér a maga seregével eléjük vonult, és most már a kunokkal gyarapodva, sok fegyverrel Álmos vezér ellen nyomult. Álmos vezér pedig, akinek segítsége a szentlélek volt, fegyvert öltve csatarendbe szedte seregét, s ide-oda lovagolva buzdította katonáit; majd hirtelen eléjük rúgva megállott mindnyájukkal szemben, és ezt mondta nekik: "Szittyák, bajtársaim, nagyvitéz férfiak! Emlékezzetek utatok kezdetére, amikor azt mondtátok, hogy fegyverrel haddal olyan földet kerestek, melyen lakhattok. Tehát ne zavarodjatok meg az oroszok és kunok sokaságától, akik a mi kutyáinkhoz hasonlítanak. Hiszen a kutyák, amint uruk szavát hallják, nemde rögtön félelembe esnek? Mivel a derekasságot nem a nép nagy száma, hanem a lélek bátorsága szabja meg. Vagy nem tudjátok, hogy egy oroszán sok szarvast megszalaszt, mint ahogy egy bölcs mondja. Ezért hát derekasan és vitézül küzdjünk, vitézül azok ellen, akik a mi kutyáinkhoz hasonlatosak, s úgy féljünk az ő sokaságuktól, mint a legyek felhőjétől." Ezt hallván Álmos vezér katonái, nagy bátorságra gyúltak. Azonnal megfűjták a harci kürtöket mindenfelé, a két ellenséges sereg összecsapott és heves küzdelembe bocsátkozott egymással. S igen sokan elestek az oroszok és a kunok közül. Az oroszok és kunok vezérei látván, hogy övéik a harcban alulmaradnak, futásnak eredtek és hogy életüket megmentésük, sietve Kiev városába húzódtak. Álmos vezér meg katonái az oroszokat és kunokat egész Kiev városáig üldözték, úgy aprították a kunok tar fejét, mint a nyers tököt. Az oroszok és a kunok vezérei pedig mikor a szkítiaiak vakmerőségét látták, a városban meglapultak, mint a némák."

A diadalmas, 250 milliós Szovjetunióról fecsegőknek nem ártott volna - történelmi távlatként - tanulmányozni és megszívlelni ezt a beszámolót.

De van itt még egyéb is. Felbecsülhetetlen értékű és hitelű Névtelen jegyzőnk - akit történet manipulátoraink "mesemondóvá" degradáltak - így számol be a fejleményekről:

"Halics vezére (...) minden hozzátartozójával mezítláb elébe ment Álmos vezérnek és különféle ajándékokat nyújtott át Álmos vezér használatára: majd Halics városának a kapuját megnyitván, mint a saját urát, úgy látta vendégül, egyetlen fiát az ország főembereinek a fiaival együtt túsul adta, azonfelül tíz kitűnő arab paripát meg háromszáz más lovat nyergestül, fékestül, továbbá három ezer márka ezüstöt meg kétszáz márka aranyat és gyönyörűséges ruhákat ajándékozott a vezérnek, sőt minden katonájának is."

Még élesebben bontakozik ki a kép, ha mindehhez egy jóval későbbi adatot csatolunk; a Hunyadi Mátyás kora beli népszámlálási adatokból tudjuk, hogy az 1470 -1480-as években - több mint félévezredes magyarpusztítás után - még mindig négymillió magyar él, körülbelül amennyi angol és francia. (A további fejlemények egybevetését olvasóinkra bízunk.)

SZÁZNYOLC HAJDANI MAGYAR NEMZETSÉGRŐL

Árpád honvisszafoglalói krónikáink szerint a "szövetséges népek megszámlálhatatlan sokaságával" jöttek.

Ezek a szövetséges népek valamennyien magyar népágazatok vagy közel-rokon szkítamagyar népek voltak. Az ősi szkítaság ugyanis számos népágazatra oszlott a vízözön utáni viszontagságokban. Az utóbbi másfél-két évezred során, kiváltképp az utóbbi évezredben a szkítamagyarság lélekszáma nagyarányú fogyásának megfelelően a magyar népágazatokban is rohamos sorvadás következett be, egyedüli kivétel talán a székely nép azaz sikulok, sakák, sicánok, amelynek lélekszáma még ma is egymillió körülire tehető; a nagy múltú csángók száma a ruminok halálos szorításában ma már alig párszáz ezer; a pelazg-palócok, turuszkok vagy etruszkok, agathyrszek, barkók, hunok, avarok, besenyők, pannonok, szarmaták, budinok, keltagallok, sicamberek, daha-dákok, jászok, kunok, matyók viszont már teljesen eltűntek, felszívódtak, de az ókori szkítamagyar népek tucatjai a szülőháza szűkülő területeire szorítva már valóságos emléktelelné koptak, s nevüket is már jószerivel csupán a helynevek és a személyi névanyag őrzi.

ŐSIDŐKTŐL FENNÁLLTAK NAGYMAGYARORSZÁG HATÁRAI: AZ ALDUNA (ISTER) VÉDŐHATÁR VOLT MAGYARORSZÁG ÉS BIZÁNC KÖZÖTT

Konstantinos Manasses bizánci historikus a XII. század elején emlígy ismerteti és jellemzi a magyarokat és Magyarországot: "Mert kicsoda volt valaha azok között, akik a rómaiak feletti uralmat magukra övezték, aki adófizetésre kényszerítette a legyőzhetetlen pannonokat, ezt a népet, amely jó lovú, jól felfegyverzett, vassal, páncéllal övezett, Ares megszállottja, milliányi tömeg, számtalan ember, több a tenger fövenyénél, vitézségben és harciasságban felülmúlja a tribullusukat, dákokat és a gepidákat, háborúban jártas, páratlanul merész, féktelenül bátor, lebírhatalan lelkű, független, nem szolgál nép, emelt fejű, szabadságszerető, a maga ura. Az örvényes bővizű Alduna felett lakik, mely több ágra szakadva hányja habjait a Fekete tengerbe." (Ekkor még Havaselve és Moldova is

magyar felségterület.) "Mérhetetlen, végeláthatatlan távolságok választják el birodalmunktól, s csak híre hatol el ide, mert A TERMÉSZET ŐSIDŐKTŐL FOGVA A DUNA HULLÁMAIT TETTE VÁLASZFALKÉNT A KÉT ORSZÁG, MAGYARORSZÁG ÉS A BIZÁNCI BIRODALOM KÖZÉ, és továsiető vízbástyát hevenyészett oda. Övé dús gyümölcse a szántónak és termőföldeknek, övé a ménest és gulyát tápláló mezőnek földje melyen juhok legelnek, füves és kellemes, a rét és a nádas legelője kövér és dús, a buja föld harmatától és vadvizektől áztatott végtelen. SEMMIFÉLE ÚRNAK NEM SZOKOTT ADÓT FIZETNI, szilaj és önfejű volt világ életében, sokasága több mint réten a fű, karja csatában erős, valamennyien nehéz fegyverzetet, dárdát, ércpáncélt viselnek, és a sugár a nagy éjig elhat sugaras sisakjukról. Lovuk tüzes, nemes, a harcban bátor és szilaj, és volt idő, midőn azt lehetett hallani, hogy ez a milliányi és rémítő nemzet, ha harci szövetségre lép, még félelmetesebb...

Semmi ezekhez képest Cicero és Scipio küzdelmei!" [Konstantinos Manaces (1173), Moravcsik (...158—160)]

Vegyük a tényeket

Mit mondanak a tények?

1. Magyarország a IX-X. században nagyhatalom volt, Európa vezető katonai nagyhatalma.
2. Katonailag verhetetlen volt: Európa egyesített haderejének sem volt semmi esélye, hogy magyar területen felvegye a harcot az egyesített magyar haderővel szemben.
3. Magyarország felségterületére - Árpád bejövételétől idegen had nem tette a lábát.
4. Magyarország felségterülete - amelynek kiterjedése hatalmas volt - külső fegyveresek hadak által sérthetetlen és érinthetetlen volt.
5. Magyar hadseregek közel egy évszázadon át számtalan támadó hadjáratot vezettek külső területek, Nyugat-, Kelet- és Dél-Európa ellen. Ezek a hadjáratok a magyar katonai erő megsemmisítő fölényéről tanúskodnak.
6. Kisebb magyar egységek e hadivállalkozások során mindössze két ízben szenvedtek vereséget (Merseburg 933, Augsburg 955), ahol a magyar sereg két részegysége csapdahelyzetbe került és vereséget szenvedtek. Az augsburgi vereséget pl. a harmadik magyar seregrész nyomban megtorolta.
7. E külhadjáratokban résztvevő magyar egységek Magyarország teljes hadseregének csupán jelentéktelen részét képezték. Magyarország hadereje tehát e részvereségek ellenére is töretlen, a magyar haderő legyőzhetetlen, Magyarország felségterülete pedig továbbra is sérthetetlen maradt.

MAGYAR VOLT A VILÁG LEGNAGYOBB LÉLEKSZÁMÚ ÉS A LEGHATALMASABB NÉPE

Akik a magyarság mai állapotából kiindulva hihetetlennek, képtelennek tartják, alábbi idézeteink tartalmát, vegyék figyelembe, hogy a magyarság kétségtelenül és bizonyíthatóan az ókori világ leghatalmasabb népének, a szkítáknak maradéka. Több mint kétezer év tudományos és világgözüvéleménye - szkíta népek közvetlen szomszédai és kiváló ismerői, akik szoros érintkezést tartottak fenn a szkíta néppel - azonosnak tartotta a hungárokat, illetve magyarokat a szkítákkal - a történelmi ténynek megfelelően, és ezt a tényt tudományosan soha senki sem cáfolta meg, csupán egy szűk magyar-német történelemhamisítói csoport vonta azt kétségbe tudománycsúfolóan hamis érvek alapján.

Ókori szerzők, kútforrások következetesen a szkíta népek sokaságáról szólnak: nem egyetlen népről van tehát szó, hanem a rokon etnikumú testvérnépek széles sokaságáról. S erről számolnak be a haladó magyar történetírás képviselői.

KÉPES KRÓNKA:

"Mondják, szkítaország hossza háromszázhatvan mérföld, szélessége százkilencven. Fekvése oly biztonságos, hogy csupán egyetlen helyen vezet hozzá egy kicsinyke gázló; ezért nem igazhatta le a szkítákat soha egyetlen birodalom, még a macedon sem, és ezért demptusoknak, azaz exemptusoknak, minden hatalom alól kivetteknek is nevezzük.

Kétségtelen, hogy a honfoglaló magyarság nagyszámú hatalmas nemzet volt, mely rögtön meg tudta szállni az egész országot. (...) Ezt a tényt különben Bölcs Leo is megerősíti, mondván: "a magyar nagy számú nép."

(Pálffy K.: A. m. nem. ősvallás 80.)

A VILÁG TEREMTÉSE ÓTA NEM ÉLT HATALMASABB NÉP A FÖLDÖN

Dr. Szemes Miklós:

"A mi fajtánk a világ legősibb, legrégibb történelmi népe. Az indiai puránák adatai szerint a hun-magyar népek ősei az indiai özönvíz előtt 35.000 évvel kezdtek szétszóródni India s az ettől nyugatra eső vidékek területére. Maga a modern-nek nevezett történetírás is ezt a népet Kr.e. 2500-tól kezdve Indiában ismeri. Ekkor lettek ők India kultúr-őstelepülői. A fehér hunok vagy magyarok India 40 állama felett uralkodtak. Az ő közvetlen utódaik a "radspat" népcsoport, mely Indiának ma is kultúrában legjelentékenyebb, 10 milliós létszámú lakossága. A Kr. e. 2000-ik évtől kezdtek őseink rendszeresen meghódítani egész

Ázsiát. Ez a hódítás a hosszú évszázadok alatt többé-kevésbé sikerrel állandóan terjeszkedett. Az egyes állomások: India, Perzsia, az asszír-babilonai birodalom, Kína, a nagy szarmata síkság, a mai Afganisztán, Beludzsisztán, Turkesztán egészen az Urai hegységig, majd -Armenia, a Kaukázus és a Káspi-tenger vidéke. Aztán Európában a Volga melléke, végül a Don, Dnyeszter, Prut, Szeret folyók lapálya... Kis mellékes kitérések voltak: a levantei Szíria, a mai Palesztina északi része, az ún. Galilea, ahol Názáret is fekszik s ahol egy nagyobb tömeget állandó települőtül hátra is hagytak, végül ott hagyták nyomaikat Egyiptomban, sőt Itáliában is, ahol szintén hagytak tekintélyes számú telepeseket, akiket később etruszk néven ismer a történelem és a kultúrhistoria.

Soha a világ teremtése óta hatalmasabb nép nem élt a földön!"

(Dr. Szemes Miklós: Magyar őstörténet - őskultúra, Debrecen 1940, 8-9.)

"Hunnok (Chuni, Unni) ezek is állottak, mint az ázsiai, Szkítiában; főtanyájok a caspiumi tenger és kaukázusi hegység fölötti nagy rónaság volt. (...) Két országot alapítottak: egyet napnyugaton, mely Perzsia országgal megívott... Ezen hunok Scytháknak is mondtak."

(Fehér György: A kunok története)

"Azon korban - írja az Árpád-korról Beöthi Ákos - nemigen volt Európában hatalmasabb dynastia és erőteljesebb állam, mint Magyarország."

(B. Á.: A magyar államiság fejlődése és küzdelmei 1.66)

További bizánci szerzők a magyar sokaságról:

Eustathios (1174—1180):

"Ezenkívül hirdetni fogom a Piononoknak (magyarok), e nagyon nagy népnek a sorsát, mely túllépte régi hírét és ősi határait. (saját kiemelésünk.) Kiáltani fogom, hogy az ember mindennek inkább vélné őket, mint a csatarend művészeinek és a háború és a harci fegyverek ismerőinek." Pár sorral tovább Eustathios a Dunáról szólván azt mondja, hogy a folyót déli határuk "bizosítékául tekintették"

Konstantinos Porphirogennetos:

"Magyarok élnek az Aldunától délre eső területeken is." A Bíborbanszületett világosan megírja (41), hogy a Duna jobb partján is élnek, valamint a Duna és a Száva közt, a Szerémségben. Bíborbanszületett Konstantin beszámolójából félreérthetetlenül kitűnik (31), hogy Horvátország, mely az avar birodalom szétzúzása után római fennhatóság

mellett jött létre, Magyarországtól délre feküdt, az Adriai tenger mellett jött létre, a Kulpától délre eső területen, le egészen a Csetine folyóig.

A magyarságot itt is óriási területekről pusztították ki.

Menandros Világkrónikája:

"Hunok jelentek meg véget nem érő sokaságban"

Hunok a Meotisztól a Káspi kapuig

Procopios szerint a Káspi kaputól (Porta Caspia) a Maeoti tengerig minden nép hunnak tekinthető; nyugati csoportjaik: atzigurok (Pontusi vidék), kara (fekete) hunok; keleti csoport: a Káspi tenger körüli szavirok v. hunugorok, fehér hunok.

Georgios Monachus folytatása (963—969):

A magyarokkal folyó háborúban "a bolgárok... az ungrokhoz folyamodtak hírül adván a makedonok dolgát. Megérkeztek a császár hajói, hogy felvegyék és a fővárosba vigyék őket, de azonmód hunok jelentek meg végtelen tömegben..."

ÁZSIA URAI A SZKÍTA NÉPEK

Regino prumi apát évkönyve:

"Ázsia felett a hatalmat háromszor nyerték el, de ők maguk idegen hatalom részéről állandóan vagy bántatlanul, vagy legyőzetlenül maradtak (...) Dáriuszt a perzsák királyát gyalázatos megfutamítással üzték ki Szkítiából. Cyrust egész hadseregével együtt lekaszabolták. Nagy Sándornak a hadvezérét, Sopyriont, hasonlóképpen összes csapataival együtt elpusztították; a rómaiaknak csak hallották hírét, de nem érezték a fegyvereit. A fáradságban és harcokban edzettek, testi erejük mérhetetlen.

A népeknek akkora sokaságában bővelkednek, hogy szülőföldjük nem tudja táplálni őket."

Chöril (i. e. 472–399):

"A juh legeltető Sákok (Sakák= Székelyek), származásukra szkíták lakták a búzatermő

Ázsiát, s igazságos embereknek voltak leszármazottai."

Megasthenes (i. e. 300–247):

"Idanthros szkíta (király) kiindulva Szkítiából Ázsia számos népét leigázta s győzelmesen hatolt be Egyiptom földjére is."

DÁRIUS PERZSA KIRÁLY HADSEREGÉNEK KATASZTRÓFÁJA SZKÍTIÁBAN

Ctésias (görög szerző, i. e. 446):

"Scytharbes pedig szkíták királya, haragudván, gyalázólag irt Dáriusnak, s az hasonlóul válaszolt neki. Dárius pedig hadat gyűjtván, nyolcszáz ezer embert, s hidakat veretvén a Boszporuszon és Iszteren (Al-Duna) megindult a szkíták ellen, tizenöt napi utat tevén meg. S nyilakat lőttek egymásra. De erősebb volt a szkíták nyilazása; ezért Dárius megfutamodván, átment a hidakon és gyorsan fölbontotta azokat, mielőtt az egész had átment volna; és Scytharbes megölt nyolcvanezer embert, akik Európában rekedtek."

Trogus Pompeius:

"A szkíták 1500 éven át minden más nép előtt birtokolták Elő-Ázsiát, s ők a világ legősibb nemzete, régiségben még az egyiptomiakat is felülmúlják"

Isokrátes (i. e. 436—338):

"A leguralkodóbb s leghatalmasabb népek a szkíták, trákok és perzsák" "Földünkre ... szkíták törtek be a Mars által nemzett amazonokkal"

EURÓPA ŐSBETELEPÜLÉSÉNEK TITKAI

Az ókori történelem, valamint a népek vándorlásainak adatai egyöntetűen bizonyítják, hogy Európa sokáig, mintegy az i. e. 3000-2000-ig vagy éppen i. e. 1500-1200-ig [eltekintve egy-két Földközi-tengeri szigettől (Kréta stb.) és egy-két Földközi-tengermenti településtől (Missílis stb.)] Terra Inkognita volt.

Vajon miért?

Miért népesedett be jelenlegi népességével ilyen hallatlanul megkésetten Európa?

1. Semmiesetre sem kielégítő az a tetszetős magyarázat, hogy Európát ősréngetegek borították. Ez nem a benépesülés akadály, mint ahogy később sem volt az.

2. Aligha tekinthető kizáró tényezőnek Európa akkori éghajlata. Az akkori Európa klímája ugyanis nem sokban tért el a jelenlegitől.

3. A jégkorszak elmúltát (i. e. 8500-8000) követő vizek is régen lefolytak, felszáradtak vagy tavakká húzódtak a mélyedésekbe.

4. Valójában csak a roppant jégtakaró eltűnése után kezdték elborítani ős-Európát az erdők, a növények, az állatok. Ámbár kérdés, miként alakulhattak ki ilyen viszonylag rövid idő alatt az Európát elborító rengetegek? A növényinvázió feltehetőleg egybeesett a jégtakaró visszahúzódásával, illetve azt követően a vizek felduzzadásának és elvonulásának, leapadásának folyamatával.

Mindez azonban nem kielégítő magyarázat arra, miért jelentek meg ilyen késéssel a jelenlegi népek ősei Európában?

A legszerényebb számítások szerint mintegy 5000-3000 éves időköznyi rés marad megmagyarázatlanul.

5. Az se fogadható el kielégítő válasznak, hogy az érintett népeknek - csekélyebb akkori létszámuk folytán - megvolt a maguk helye addigi területükön, hiszen úgy tudjuk, az őskori népek szakadatlanul vándoroltak. A vándorlóöszön, amelyet ősibb korból hoztak magukkal, ekkor még elevenen élt bennük.

Noha ez a szakadatlan vándorlás és vándoröszön sem kellőképp igazolt: a jégkori barlanglakó ősember például helyhez volt kötve s akarva sem vándorolhatott.

Meglehet, a későbbi népesség ebből a kettőből, illetve e két ellentétes jellegű életmódot folytató népesség küzdelmeiből alakult ki.

6. Nem lehet vitás, hogy az új benépesülés előtti Európának is voltak lakosai; az új jövevények ezekre települtek rá, ezeket igazták le.

A nagy kérdés: az Európát - illetve pontosabban: annak nyugati részét ma benépesítő népek miért nem vették néhány évezreddel korábban útjukat Európa felé?

Illetve: mi akadályozta meg őket ebben, és fordítva: mi terelte útjukat errefelé? Másszóval: mi akadályozta meg eddig Európába településüket és később mi tette ezt lehetővé?

7. Feltehetően nemcsak a roppant jégtakaró vonult vissza, nem csak a nyomában áradó vizek apadtak le, más döntő geológiai átalakulásoknak is hozzá kellett járulnia az új népsokadalmak sorozatos betöréséhez.

8. E geológiai-klimatikus változások egyike bizonyosan az éghajlat megváltozása, kedvezővé fordulása, az afrikai területek elsivatagosodása.

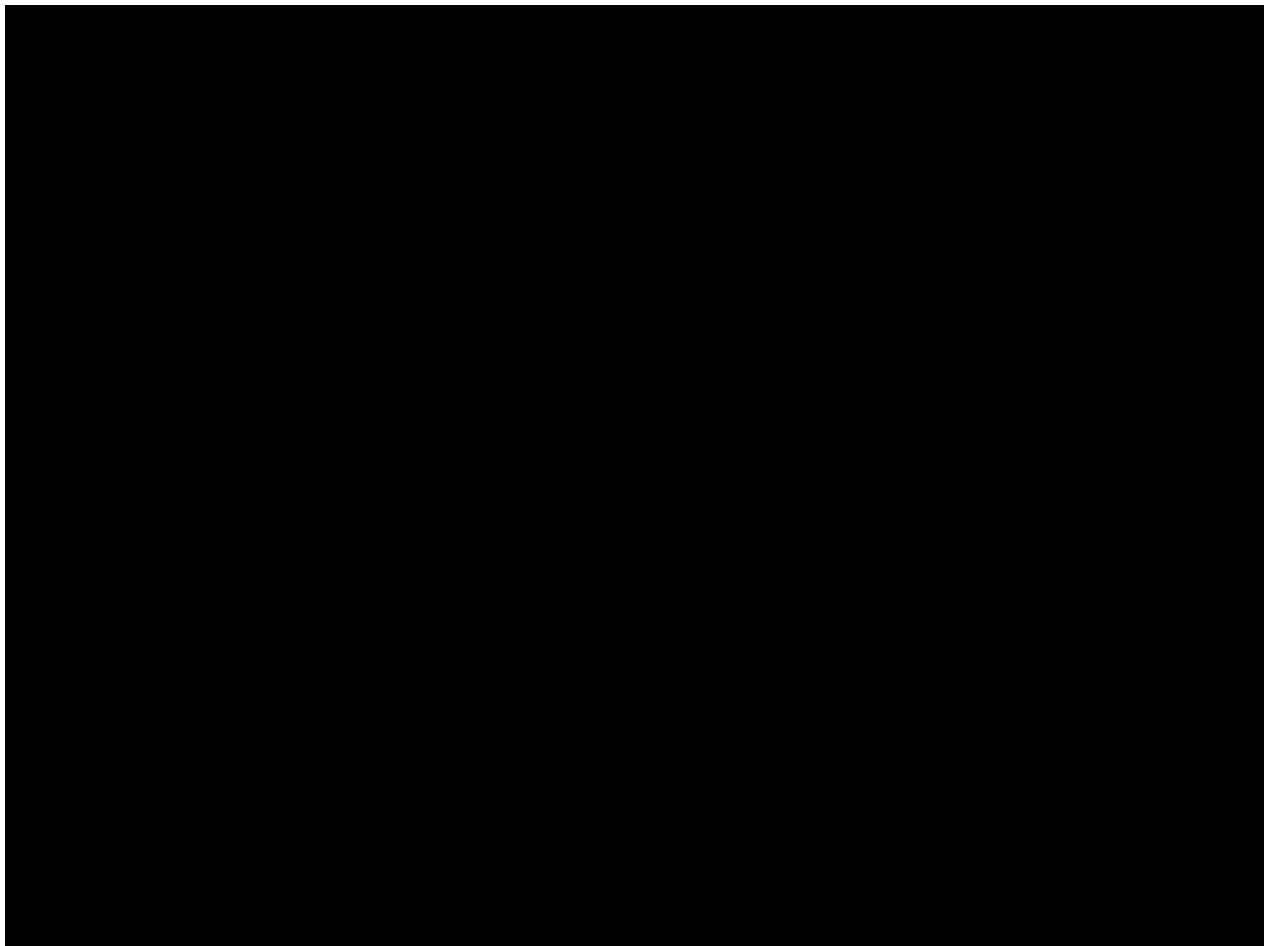
9. Azonban alighanem hasonlíthatatlanul nyomósabb hatótényező volt az Európát Afrikával összekötő átjárók elmerülése. Ekkor merülhetett el az északnyugati átjáró is.

10. De magában Európában is kellett lennie egy olyan, már ősrégen feledésbe merült és általunk sem ismert tényezőnek, amely a jelzett időpontig megakadályozta a külső népek tömeges beözönlését s az őslakó népek leigázását és pusztulását.

11. Mi lehetett ez? Talán ijesztő rémmesék, félelmetes legendák képzeletszörnyei? Emberevőkről, óriásokról, varázserejű törpékről, félelmetes hatalmú szellemekről szélteben elterjedt babonás hiedelmek? Oktalan előítéletek, miknek eredete a jégkorba nyúlik vissza és azzal függhet össze?

12. Vagy talán keserű tapasztalatok, szörnyű kudarcok, iszonyú vereségek tették mindezen népek számára tilos és kerülendő területté az ősi-Európát?

13. Tán egy azóta már kihalt félelmetes ősi faj léte és ellenállása? Netán épp a neándervölgyi ősember tanyázott itt: a négy kilométer vastag jégtakaró barlangjaiban; itt vészeltte át a jégkorszakok megpróbáltatásait - és az új körülmények kialakulásával elpusztították? Lehetséges, hogy a neándervölgyi ember emlékét őrzik a földvájó földalatti törpékről szóló ősi legendák?

A Magyarvár sziklagerince északi oldalról a tömösi szorosban

(Rajz: Greguss J.)

Orbán Balázs: A Székelyföld leírása c. művéből

14. Ám a neándervölgyi embernek ekkoriban már aligha volt nyoma. Európát már régen más fajta lakta: az időközben nagymértékben kipusztított szkítaság, szórványokban még ma is itt élő ősnéptörzseik: a hungar-magyarok, sicamberek, székelyek, csángók, baszkok, kelták, gallok, skótok, írek, ibérek stb. elődei.

15. Ókori szerzők világosan megírják: Európában a szkíták uralkodnak.

Arrianos (i. u. I. sz.): "AZ EURÓPAI SZKÍTÁK MINT LEGNAGYOBB NÉP LAKJÁK EURÓPÁT (Arrianos, Nagy Sándor hadjárata IV. 1.)

"A magyar a nagyon régi időben a közös szittyá név alatt hatalmas nagy nemzet volt, s utóbb, mikor száma már igen nagyra növekedett s külön más-más neveket is nyert, például: hun, kun, pártus, íjász, besenyő stb. hatalmas nemzet volt"

(Táncsics Mihály-Andorlaci Máté: Magyar történet)

Edgar V. Sack: Esto Europa Studies in Ur-Europe history (1966.) szerint az i. e. első évezred végéig egész Európa az ún. "finnugor" népek uralma alatt áll. (=a finnugor népeken szkíta népet kell értenünk, mert a finnugorság fogalma közkeletű tévedés: finnugorság sohasem létezett.)

A SZAKA-SZIKUL-SZEKUL-SZÉKELY NÉPCSALÁD BIRTOKOLJA A NAGY EURÁZSIAI PUSZTASÁGOKAT

"Az egész nyugati steppén az iráni nomádok voltak az urak. A steppeöv legnyugatibb nyúlványain a szkíták korát (Kr. e. 7-4. sz.) a szarmata idők (Kr. e. 3. sz.-Kr. u. 4. sz.) követték. Mindkét nép tulajdonképpen abból a nagy szaka népcsaládból rajzott ki, amely az egész Turkesztánt, sőt még az egész szibériai steppét is megszállva tartotta. A szakák több változatban egy kelet-iráni nyelven beszéltek"

(Vávzy Péter)

Vagyis az i. e. 7. sz.-tól az i. u. 4. sz.-ig lényegében két egycsaládból való nép élt a megjelölt tájakon. Ehhez jön még az i. u. 375-ben kezdődő és 454-ig tartó hun kor, majd egy század megszakítása után az avar kor, az avarok után a magyarok

Hova tűnt el vajon ez az óriási területet birtokában tartó szaka népesség zöme, amely ősidők óta lakja Délmagyarországot (Erdélyt)?

"Ázsiában a perzsák uralkodnak (i. e. 444-ben), s a sykor, ohrigek és lydek uralják őket. EURÓPÁBAN PEDIG A SCYTHÁK URALKODNAK, ÉS A MAOTÁK URALJÁK ŐKET"

(Xenophon: Szokrates nevezetességeiről, II. könyv, 1. fejt. 10.)

"A legújabb kutatások, amelyek a régészeti kutatások eredményeit kiértékelték, megállapították, hogy Kr. e. a VII. és a II. évszázadok közötti időkben a Sárga-tengertől az Atlanti-óceánig a szittyá nép lakott, melynek hihetetlenül fejlett arany- és bronzipara volt."

(Csobánczy Elemér: Ósturánok, 191.)

MAGYARORSZÁG TERÜLETI NAGYSÁGÁRÓL

"A magyar királyok által birtokolt területek hossza és kiterjedése akkora, hogy bármerre utazik az ember, nem kevesebb mint 800 római mérföldet tehet meg."

"A szkíta földnek széle-hossza igen nagy. Az embereket meg, akik rajta laknak, közönségesen DENTUMAGYAROKNAK nevezik a mai napig, és SOHA SEMMIFÉLE URALKODÓ HATALMÁNAK AZ IGÁJÁT NEM VISELTÉK. A SZKÍTÁK UGYANIS JÓ RÉGI NÉPEK, s van hatalma Szkítiának keletre, mint fennebb mondottuk. Szkítiának első királya Magóg volt, Jáfet fia, és az a nemzet a Magóg királytól kapta a magyar nevet. Ennek a királynak az ivadékából sarjadt az igen nevezetes és roppant hatalmas Attila király, ő az úr megtestesülésének négyszázötvenegyedik esztendejében a szkíta földről kiszállva hatalmas sereggel Pannónia földjére jött, és a rómaiakat elkergetve az országot birtokába vette."

Anonymus

"Egyik hajdani uralkodójuk harciassága és harcászati kiválósága révén területükhöz csatolták a Kaukázusig terjedő hegyvidéket és a síkságot is az óceán és a Maetisz tava mentén, valamennyi területet a Tanais folyóig."

(Diodorus Siculus: Diodori Siculi Bibliotheca Hystoriae T. 1. 155.)

"Krisztus előtt az ötödik és a negyedik évszázadokig Ázsia mérsékelt égöv alatt fekvő területein a Kárpát-medencétől a Sárga-tengerig az őszittyahun fehér bőrszínű ember uralkodott."

(Csobáncki E.: Ősturánok 69.)

"A szkíta hatalom fénykorában, a Kr. e. VI. században az Oxus völgyétől a Dunamedencéig terjed"

(Szász Béla: Attila nagykirály 94.)

MAGYARORSZÁG NAGYSÁGA TÖBBSZÖRÖSE A BIZÁNCI BIRODALOMNAK

Abu Hamid al Garnáti arab utazó 1150-től 1153-ig Magyarországon tartózkodott. Erről többek közt így emlékezik meg útleírásában: "Megérkeztem Magyarországra, melyet baskírok, vagyis magyarok laknak, bátrak és felettébb nagyszámúak, 78 városuk van, várakkal, körülöttük falvak, hegyek (a Kárpátok hegykoszorúja), erdők és kertek. Az országban ezerszámban élnek bessenyők, de rajtuk kívül horezmiek is szinte

megszámlálhatatlan sokaságban. A magyarok uralkodóját királi-nak nevezik, birodalma a többszöröse a bizáncinak, serege megszámlálhatatlan. Hatalmas serege és vitézsége miatt minden nép fél tőle ."

(Tardy Lajos közlése: Régi hírünk a világban. Magyar Nemzet 1976. I.6.)

MAGYAR-ITÁLIAI-BIZÁNCI KÖZÖS HATÁR

A magyarokat "ugyanis nehezen megközelíthető erődítmények választották el tőlünk, amelyeket a köznép gyepűnek nevez"

(Liudprand: Antapodosis I. 5.)

A bizánci birodalom - "közeli szomszédjai észak felől a magyarok"

(Liudprand I. 11.)

(A magyar határ az Al-Dunánál húzódik és egybeesik a bizánci birodalom határával)

"És a felső Galliákon áthaladva és Itálián átmenve, az Alpok lejtőin át Ausztriába érkeznek, majd Magyarországon átvonulva átkelnek a Dunán és a bolgárok földjére érnek."

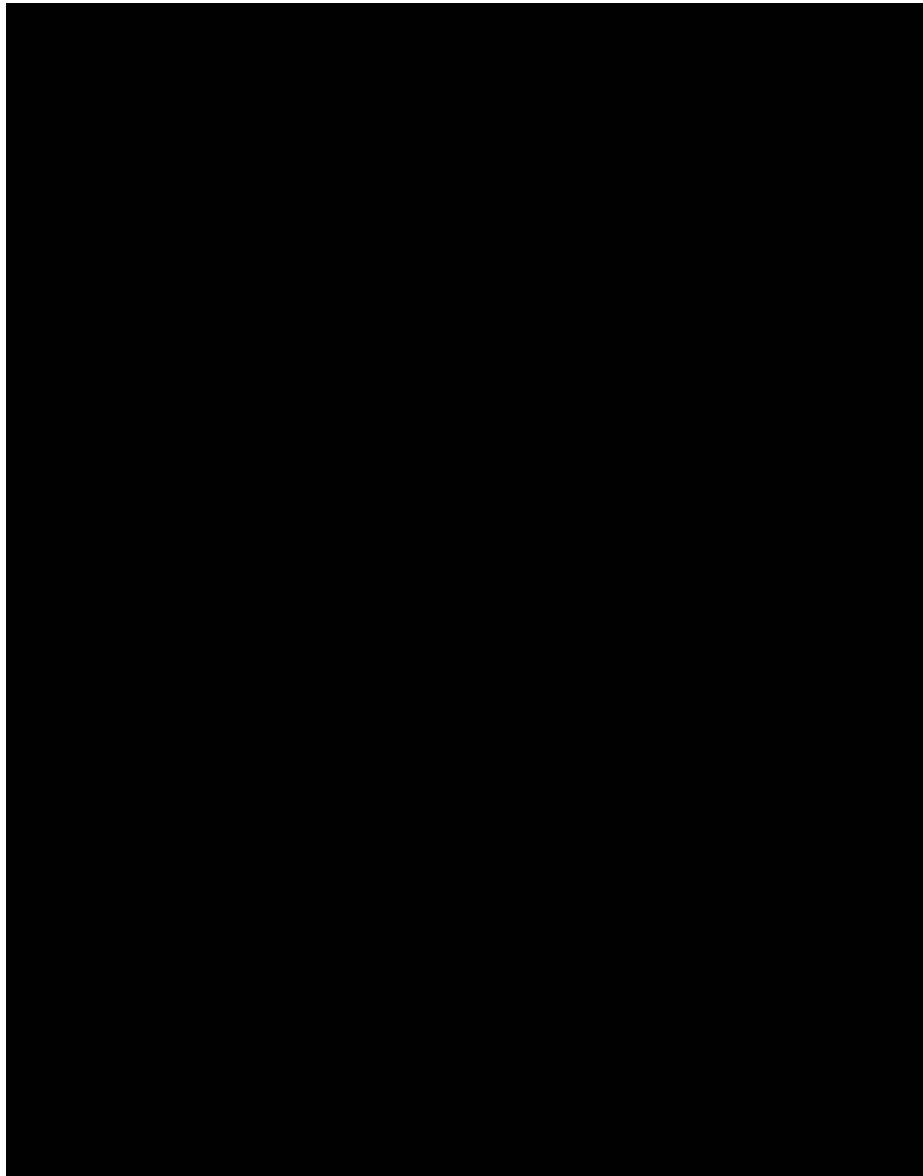
Georges Akropolites (1217-1282)

Kedrenos világosan kimondja: "Az Isteren (Aldunán) túl magyarok élnek."

Az ezerszázhetven-nyolcvanas években Eustathios és Konstantinos Manasses is ősi határnak, a két ország (Magyarország és a bizánci birodalom) közti választóvonalnak nevezi a Dunát, pontosabban a Duna Isternek is nevezett alsó szakaszát, s bizonyos, hogy nem ok nélkül.

Az Al-Duna tehát már ekkor ősi magyar határnak számított. Nagyjelentőségű adalék ez! Nemcsak a pannon-magyar azonosságot tanúsítja, hanem azt is, hogy ez az ősi országhatár már a Keletrómai Birodalom megalakulása előtt is fennállt.

Jász (jaryg) harcosok

(Traianus oszlopán)

MOLDOVÁRÓL ÉS HAVASELVÉRŐL

"Sovén betolakodók nyomására nagy területekről kipusztult a magyar őslakosság.

Az elsoroltakon kívül vannak Moldvában számtalan helységek, melyek neve az oláh nyelvből éppenséggel nem, magyarból ellenben könnyűszerrel eredezhetők, miknek azonban itteni elszámítgatása végtelen tért foglalna. Ezeknek további nyomozását s a még egykor felmerülendő régiségekkel összeillesztését a jövő kornak adom át."

(Jerney Keleti utazása 222.)

Jelentős feladatot, nemzeti feladatot bízott szegény Jerney János a következő nemzedékre, olyan feladatot, amelyet a nemzet öneszmélése érdekében feltétlenül el kellett volna végezni.

Ámde 1844-1845 óta, mióta Jerney e sorokat írta - semmi sem történt, a feladatot senki sem végezte el. Sem ezt, sem mást. A magyarság nem vette számba még elszenvedett iszonyatos szenvedéseit sem, azt, hogy óriási területekről kipusztult, kiveszett, sem azt, hogy ez a jószerinti példátlan arányú pusztulás hol és miként, miért következett be, miféle pusztító tényezők következtek.

A halálos álomba injekciózott magyarság még nem eszmélt fel: önnön sebeit sem érzi s nem képes azokat számbavenni.

De folytassuk idézetünket!

"Maga Jászvásár (Jasch, Jesch) még XVII-dik századi moldován oklevelekben Jászokvárosának »Taergul Jaszilor«, a kerület pedig Jászok kerületének »La czijutul Jaszilor« hívatott, mint némi 1674 és 1690-ediki oklevél tartalmazza... mely nevezet tisztán és világosan jász népre utal. Eltérve immár az efféle vizsgálódási szabályokról, még csak azt nyilvánítom, hogy számtalan helynevekkel gazdagíthatam volna e sorozatot az Etelköz szinte egy részét alkotta Havasalföldről, vagyis a tulajdonképpeni Oláhországról. Pezsegnek e tartományban is a magyar, besenyő, jász, kun, székely nevű hely- és folyónevek; Ungur, Ungerian, Bezen, Bicsina, Bozsany, Jászva, (Tó), Komán vagy Kumán, Kumanest, Kamanka, Kunest, Szekuján, Szekul stb. kitétel. Tömérdék ott is a magyar jelentésű s értelmű helységek. Sőt az aldunai déli részeken a mai Bulgáriában is ötlenek fel magyar hangzatú és értelmű helyek, miközül csak az egy Somlyó várnak hívatott Sumlu várost említem (De ott vannak Buda néveredetű helynevek, pl. Vidin stb. - G. K. E.) Mind ezek eleven bizonyosságául szolgálnak a XI. és XII.-dik században a keresztes hadvezetésről szóló történeti emlékek tanúsága szerint a Vakkánhegy (Haemus) vidékein tartózkodott turkopulok (magyarok), cumaniták (kunok) és picenariusok (besenyők) azonegy törzsofajhoz tartozó népszakadékaink magyar nyelvűségére."

(Jerney János Keleti utazása 123.)

Bajorországgal határos volt Hunnia.

Einhard szerint (Nagy Károly élete 56.) a bajorok szomszédosok voltak a hunokkal.

A hun és az avar birodalom nyugati határai.

Az avar birodalom magában foglalta jószerivel egész Ausztriát s a Morva folyó völgyét is.

A hun birodalom nyugaton az Enns folyóig terjedt. Nagysága végtelen, harcosainak száma megszámlálhatatlan volt.

Attila birodalmának nagysága

Attila hun birodalma, Hunenlant v. Hiunenlant középkori krónikák szerint (Edda, Athlamál) tizenkét hatalmas királyságot ölelt magába s a tengertől a tengerig terjedt.

Attilavárban (Etselburg) Réka (Kerka) királyné fogadta a pazar királyi palota vendégeit.

Attila bőkezősége

"Volt egykor Magyarországon egy nagy hírű király, kit Attilának hívtak: soha párját nem fogjuk találni. Gazdagságában és bőkezűségében senki soha vele nem mérkőzhetik. Tizenkét koronás király szolgált, tizenkét királyság hódolt neki, tizenkét herceg, harminc gróf, lovagok, apródok, fegyveres számtalan. Ez a király emberséges és igazságos volt, soha párját nem fogjuk találni!" "Artus király is hatalmas volt, de nem olyan hatalmas, mint Attila... Mehetett hozzá, aki akart; mert egy kapu sem volt zárva. Hagyjátok nyitva a palotámat, mondá a nagy jó király; ameddig a világ terjed, ellenséget nem ismerek. Mire való nekem a kapu, hol egyetlen katona sem áll őrt?" "Az Etsel udvara című költemény Attilát Artus királyhoz, a spanyolországi Biterolf című költemény Salamon királyhoz hasonlítja, ki, mint mondja oly jól tudta intézni életét és vágyait: de Salamonnak minden pompája mellett soha sem volt annyi lovagja, veti után a Biterolf, mint amennyit én egyszer a gazdag Attilánál láttam." "Midőn a király Ünnepelet hirdettetett, az utak borítva voltak mindenféle néppel, mely Etselburgba sietett. S bajnokok hölgyeikkel lovagoltak"

(Thierry: Attila-mondák 57.)

Őslakó magyarok az Ennstől Bizáncig

"Az avarság (magyarság) leginkább Vas megyét, Sopron és Zala határszéleit tartotta megszállva, legnagyobb zömük Stájerország, Karinthia, Krajna vidékein élt, bár egyes ágai ország szerte, így a Balkánra is lehúzódtak."

(Darnay Kálmán: Néprajzi megfigyelések 79.)

"A magyarság a honfoglalást követően úgyszólván az egész Kárpát medencét kitöltötte,

telepei, sírjai messze mai országhatárainkon túl megtalálhatók."

(László Gyula: A honfoglalókról 57.)

"Árpád magyarjai... az avar-magyarok tömegeit találták itt. Újabban »késő avar« leletek kerültek elő a Balkán térségéből is. (Régóta ismert a legszebb ilyenfajta - arany - lelet Albániából.)"

(u. a. 60.)

Helytálló és fontos László Gyula megállapítása, ámde ennél tovább kell mennünk következtetésünkben, bátrabban szemügyre venni az idevágó adatokat. Lehetetlen nem látnunk, hogy az ősmagyarok nemcsak a tágabb értelemben vett Kárpát-medencét telepítette be, de Európa egész hatalmas középsávját az Égei-tengeri szigetektől és az Adriától Skandináviáig, az Északi tengerig, nyugaton a Rajnáig, az Ennsig, keleten az Uralig, délen a Fekete-tengerig, óriási területeket, roppant síkságokat népesítve be.

Mérhetetlen arányú pusztulás ötlük a szemünkbe; a magyar népek tömeges pusztulása, s ha a szkíta magyarság valóban Európa ősnépe volt, úgy az európai ősnép pusztulása, létszámbeli és területi összezsugorodása minden képzeletet felülmúl.

Ez az összezsugorodás félelmetes méretűvé vált a legutóbbi évezredekben, és továbbfokozódott a török elleni végvári harcoknak nevezett önvédelmi háborúk során és az álorcás Habsburg-hóhér királyok orvuralkodása évszázadaiban, majd végzetesen felgyorsult és betetőződött a trianoni világárvulást követő békeálcás néporgyilkolás véres-fekete évtizedeiben.

Napnál világosabban kell látnunk: a magyarságnak - de tán az egész Európának, az egész emberiségnek - legfontosabb feladata e rejtélyes és óriási pusztulás arányainak, tényeinek és okainak tisztázása: enélkül, azok tisztázása nélkül a magyarságot halálos ellenségei bekötött szemmel vezetik a pusztulás szakadékaiba; enélkül bizonyos, hogy a többezeréves tendencia folytatódik és a pusztulás folyamata beteljesedik.

MIÉRT VOLT ISTEN SZAVA A MAGYAR NÉP SZAVA

A magyarok ősi személyi szabadságáról és közszabadságáról

Soha sehol nem érte el az emberi közszabadság, az állampolgári személyi szabadság azt a fokot, mint a régi magyaroknál. A népfelségjog, a valóságos népuralom még soha sehol nem teljesedett ki úgy, mint a szabad magyarok társadalmában a kereszténység előtti korban.

Micsoda? Hogyan? - a magyarság külső és belső ellenségei e sorok olvastán felszisszennek, felhörkennek, és mint mindenkor, ha valaki a magyarokra kedvezőt állít, sovinizmust, elfajult nacionalizmust, hungaricentrizmust emlegetnek annál is inkább, mivel némely idegenérdekű parlamenti párt tagjai szerint "a demokráciának Magyarországon nincsenek hagyományai", jóllehet a régi magyarok világában jószerivel korlátlanul érvényesült a személyi szabadság. Ókori szerzők is megemlékeznek erről, de itt csupán egyetlen tényt hozunk fel, ahogy azt Kézai Simon mester feljegyezte Krónikájában:

"Mielőtt tehát a magyarok megkeresztelkedtek, kereszténnyé váltak, a hírnökök a táborokban ezekkel a szavakkal hívták egybe a magyarok hadseregét:

»AZ ISTEN ÉS A MAGYAR NÉP SZAVA, hogy ezen s ezen a napon, ezen és ezen a helyen mindenki köteles pontosan fegyverben megjelenni, hogy meghallgassa a KÖZGYŰLÉS tanácskozását és határozatát.« Aki pedig a fölhívásnak nem tett eleget, s nem tudta megokolni, hogy miért, azt a szkíta törvény értelmében fölkoncolták vagy törvényen kívül helyezték, vagy egyetemlegesen szolgaságra vetették."

(Kézai 121.)

Ez a magyar előidőkből fennmaradt és ősidőkbe visszavilágító tényadat bepillantást enged a régi magyarság életfelfogásába, hiedelemvilágába és társadalmi rendszerébe: a közügyekben való részvétel nemcsak jog, de megszeghetetlen kötelesség volt minden egyes magyar számára, mert az ország dolgaiban az ország egyenlőjogú tagjaiból álló közösség döntött; a távolmaradás a közösség, a népképviselőt megcsorbítása volt. A köznép volt az ország valóságos ura és ő döntött mindenben a had járatok megtartásában éppúgy mint az állam főtisztviselőinek dolgában; mint Kézai írja: Géza fejedelem idejéig "közösön kormányozták magukat".

(Kézai 125.)

"A MAGYAR NÉP SZAVA - ISTEN SZAVA!" azt jelentette, hogy a magyar nép szava - isten lelkének, gondolatiságának megnyilatkozása.

De jelentette azt is, hogy a magyar nép az Isten képviselője és a mindenható Isten földi megtestesülése.

És jelentette azt is, hogy a magyar nép szava - az igazság szava, az isteni igazságosság szava, mert a magyar nép igazságos és így döntését csak az igazság érdekében, az igazság érvényesítése érdekében hozza.

És jelentette azt is, hogy a magyar nép szabadsága istentől való és senkinek nincs alárendelve és senki és semmi által nem korlátozható.

Rosszhiszemű személyek persze erre a maga nemében egyedülálló tényre, hogy egy nép a maga közössége előtt nyíltan azt vallja, hogy népe szava magának az Istennek szava - erre is rásütheti, hogy a korai nemzeti felfuvalkodottság megnyilatkozása, ámde kétszínű hazug nép ezt sosem vallotta és nem is vallhatta magáról.

Az Isten szavát azonban elfojtották, elnémították, a magyar nép szabadságának titkos, álarcos elrablói a magyar nép szabadságával együtt az Isten szavát is elnémították, vérbetiporták.

A MAGYAROK ISTENE LEGFŐBB JELLEMZŐI

a/ Védistenség volt, a magyarok védelmezője, segítője

b/ minden magyaré volt, egyformán kedvelve, védve és szeretve mindegyiket

c/ a magyarságot a haza - az őshaza, az összülőföld - mindenekfelett való szeretetére és szolgálatára ösztökélte

d/ a magyarságot háborúban és békében egyaránt oltalmazta és gyámolította, a magyar hadak élén járt, a késlekedőket és a vonakodókat megintette, figyelmeztető csapásival ösztökélte, a bátrakat védte és helytállásra, megfontolásra ösztönözte, győzelemre vezette

e/ éltető erőt öntött az egész magyarságba és életüket napfényessé, hivatásban gazdaggá, tartalmassá tette

Ilyen volt a magyarok Istene, miként az történelmi kútforrásainkból világosan kikövetkeztethető. Ékesen, bárki által ellenőrizhetően tükröződik ez még mai nyelvünkben, népköltészetünkben, néphagyományainkban és felkiáltás szerű szólásainkban is.

Ilyenek: Atyaisten! Áldott Isten! Jóságos Isten! Szerelmes Isten! Boldog Isten! Öreg Isten! stb.

Ezek és számos hasonló mondásunk mind, mind a Magyarok Istenére vonatkozik, senki másra.

Mi több: maga Isten szavunk is - akaratlanul, tudatlanul is - őt idézi, senki mást, a

Magyarok Istenét; mert Isten szavunk ősrégi magyar szó, a kereszténységre kényszerítés előtti időből származik, őt hívtuk, neveztük Istennek, az ő neve szállott rá - mert egyszerűen nem volt más szavunk az isten fogalomra s más népek elnevezéseit népünk elfogadni nem tudta - a Biblia zsidó istenére, a keresztényesített Jehovára.

A RÉGI MAGYAROK ERKÖLCSÉRŐL

Vissza kell még térnünk arra a mérgezett sárként ránk kent rágalomra, hogy a régi magyarok a "minden jónak ellensége, az irigységgel és gonoszsággal teljes ördög" sugallatait követték és a "gonoszság minden mocskával" voltak borítva. Egyáltalában lehet-e gonosz az emberi nem egyik legősibb múltú népe, mely dicsően helytállt a történelem dühöngéseinek vérviharaiban? Egy olyan magaskultúrájú, napistenhitű nép, mint a magyar, az ókori szkíták maradványa, az ókori legendás, igazságszerető szkíták egyetlen egyeneságú utóda?

Tudnunk kell azt is, hogy az igazságosság kitüntető minősítésével az ókoriak nem dobálóztak, s hogy az ókori világ egyetlen népe, amelyet ezzel a jelzővel megtiszteltek, egyedül a szkítaság, továbbá azt, hogy ezek a tudósítások, híradások csaknem kivétel nélkül olyan kútforrásokból erednek, amelyek a szkítákkal szembeni ellentáborhoz tartoztak (elismerés érte az igazságszerető ókori írástudóknak). S vegyük figyelembe azt is, hogy a szkíta-magyar azonosságot csupán a hiperkritikus történelemhamisítás tagadja.

Tekintsünk át egy csokorra valót az igazságos szkítákról szóló ókori tudósításokból.

HOVA LETT AZ ÓKORI VILÁG LEGIGAZSÁGOSABBNAK MONDOTT SZKÍTA NÉPE

Számos ókori szerző, köztük Strabón is derék, igazságos tejivó, kancafejő népnek nevezi a szkítákat.

"KANCAFEJŐ NÉPEK, AKIKNÉL NINCS IGAZABB ÉS JOBB"

Strabón vitába száll azokkal, akik a régi szerzők, köztük Homeros szkítákról vallott nézeteit támadják. Szerintük - mondja - "a régiek tudatlanságból nem említik a szkítákat, se kegyetlenségüket az idegenekkel szemben, akiket feláldoznak, húsukat megeszik s koponyájukat ivóedényül használják; nem említik azt sem, hogy miattuk nevezték el a tengert Axenosnak (barátságtalannak); meséket költenek viszont holmi derék kancafejőkről, tejevőkről és nincstelenekekről, a legigazságosabb emberekről, akik pedig nemis léteznek a világon."

Strabón ügyes logikával kimutatja ez ókori hiperkritikusok érveinek megalapozatlanságát:

"De hogyan nevezhették a tengert Axenosnak (barátságtalannak) - folytatja -, ha nem is ismerték partlakóinak vadságát, sem magukat az ottani népeket? Ezek pedig nem mások, mint szkyták. S vajon azok a népek, akik mysosokon, thrákokon és a getákon túl laktak, nem voltak-e tényleg kancafejők, tejevők és nincstelenek...? Hiszen most is vannak ott ún. szekérlakók és nomád vándorok, akik nyájaikból élnek, tejet és túrót esznek, ezt leginkább lótejből készítik, s nem ismerik a vagyongyűjtést, sem az adás-vevést, legfeljebb a kezdetleges cserekereskedelmet. Hogyne tudott volna tehát a költő a szkytákról, mikor bizonyos kancafejőket és tejevőket nevez meg? Hogy az akkoriak a szkytákat kancafejőknek nevezték, bizonyoság rá Hésiodos Erathostenéshez idézett következő szavaival:

»A szkyltha nép lósajt evő s igazságos.«

Mi csodálatos van abban, ha Homéros éppen azért, mert nálunk a kereskedelmi ügyletek terén burjánzik legjobban az igazságtalankodás, a legigazságosabb embereknek mondotta azokat, akik legkevésbé foglalkoznak kereskedelemmel és pénzszerzéssel, ezzel szemben kardjuk és ivóedényük kivételével mindenük közös tulajdonban van, sőt közösek nálunk az asszonyok és a gyermekek is a plátóni tanításnak megfelelően. S Ayskhylos is szemmel láthatóan egyetért a költővel, midőn a skythákról így nyilatkozik:

»A skytha nép lósajt evő és igazságos.«

S a helléneknél most is ez a felfogás uralkodik; őket tartjuk a legegyszerűbb és a legkevésbé fondorkodó embereknek, akik nálunk sokkal mérsékletesebbek és kevesebb beérnek. Persze a nálunk dívó életmód már majdnem minden nép között elterjedt s megrontotta az erkölcsöket, amennyiben bevitte közéjük a fényűzést, élvhajhászást, a csalárdságot s a kapzsiság ezerféle módját. Az ilyen erkölcsi romlásból sok minden behatolt a barbárok közé, megfertőzve a többiek mellett a nomád vándorokat is (...) Azok a skythák minden esetre, akik előttünk s főleg a homérosi idők táján éltek, olyanok voltak s a hellének is olyanoknak tartották őket, amilyeneknek Homeros mondja (...) A perzsa levelek is telve vannak azzal az egyszerűséggel, amelyről beszéltem, s ugyanígy az egyiptomiak, a babiloniak és az indusok emlékezetében élő elbeszélések is. S éppen azért álltak olyan jó hírben a helléneknél Anakharsis, Abaris s más hasonló férfiak, mivel A NYÁJASSÁG, AZ EGYSZERŰSÉG ÉS AZ IGAZSÁGOSSÁG MINTEGY NEMZETI JELLEMVONÁSKÉNT TESTESÜLT MEG BENNÜNK"

"Ephoros, történelmének negyedik, »Európa« című könyvében, miután Európát egészen a skytháig bejárta, a végén megjegyzi, hogy a többi skythának és sauomatának az

életmódja nem ugyanolyan; míg amazok az emberevésig menően vadak, emezek még az állat húsától is tartózkodnak. A többi író - úgymond - a vadságukra vonatkozó adatokat szokta előadni, mert tudják, hogy ami szörnyű és csodálatos, az tesz megrázó benyomást az olvasóra. Valójában éppen az ellenkező tényeket kellene inkább elmondani és példaként odaállítani. Ő maga ennek megfelelően azokról fog beszélni, akik a legigazságosabb életmódot folytatják. Nomád vándor skythák között vannak ugyanis olyanok, akik lótejvel táplálkoznak s igazságosság tekintetében mindenkit fölülmúlnak. A költők is megemlékeznek róluk. Homéros szerint Zeus letekintett

»A nincstelen, ámde derék tejevő meg

Kancafejő népekre, akiknél nincs igazabb s jobb.«

Hesiodos »A föld körülutazásá«-ban említi, hogy Phineust a harpyák hajtották a tejevők földjére, akik kocsikon lakozának.

Azután megokolja, hogy mivel egyszerű életmódot folytatnak s nem törődnek a vagyonszerzéssel, törvénytisztelően egymás közöttileg jól megvannak; minden birtokuk közös, még az asszonyok, gyerekek is; kívülállókkal meg nem igen harcolnak s nem is győzik le őket, hiszen semmijük sincs, amiért szolgaságba kellene jutniok. Idézi Khoirilost is, a Dareios-féle hajóhídon való átkelés kapcsán mondotta.

»Pásztornépek a skytharokon szákák (székelyek), a hazájuk

Ázsia búzavidéke ugyan, de a jogra vigyázó

Pásztornépek maradékai.«"

Strabón

E hosszú idézet minden szava rendkívül fontos, legfontosabb számunkra azonban talán mégis a Khoirilostól idézett versszakasz.

Dareios a szkíták elleni hadjárata során a Duna alsó folyásán át építtetett hidat és kelt át a Duna (Istros) balpartjára; hadjárata tehát a székely területek felé, Székelyföld felé irányult.

Khoirilos meg is nevezi az itt élő szkíta (szkítarokon) népet: a *szákák* azok: csak az nem látja meg ebben a székely népnév ókori névalakját, aki nem akarja.

Fontos bizonyíték ez a székelyek szkíta származása mellett.

Homéros igazságszerető szkítái

"Ázsiát lakják a szkíta abiok; független nép szegénysége és igazságossága folytán"

"Pár nap múlva követek érkeznek Alexandreshez az abiok nevű szkítáktól kiket már Homéros is a legigazságosabb embereknek nevez, és megdicsér költeményében; lakoznak pedig Ázsiában öntörvényűleg, főként igénytelenségük és igazságosságuk folytán, és az európai szkítákról, kik a legnagyobb népként lakják Európát."

[Arrianos (i. e. 1. sz.) 53. töredék]

Pannoniai asszony a dunaföldvári domborművön
(A Magyar Nemzeti Múzeumban)

"A szkítákkal nem csak lehetetlen, hogy Európa népei megmérkőzzenek, hanem még Ázsiában sincs nép, amely egymagában képes volna a szkítáknak ellentállni, ha (azok) mindnyájan egyetértenek. Egyébként a többi területén sem hasonlíthatók, megfontolásban és bölcsességben másokhoz (annyival felülmúlják őket)"

[Thukydides (i. e. V. sz.) II. 97.]

"A galactophágok (tejevők) ... a legigazságosabbak... Ezeket Homéros is említi, mondván:

"A közelharcot vívó myesek és a dicső kancafejők, takarékosan táplálkozó tejevők a legigazságosabb emberek."

[Nicolaus Omascenus (i. e. I. sz.)]

"Mondják, hogy ezeknél még senkiről sem lehet ott hallani, hogy irigykedett, gyűlölködött vagy félt volna sorsuk összetartozása és igazságosságuk folytán."

(Iliasz 13.5—6.)

"A nomád szkítákat, noha nincsenek házaik és nem vetnek, nem is ültetnek, semmi sem akadályozza meg abban, hogy igazságosan és törvényeik alapján ne éljenek."

Dio Chrisostumus (i. u. I. sz.)

"Nem járnak a más embere után. Meg elégednek az övéikkel. Nem kereskednek arany és ezüst után, mint az egyéb emberek. Igen mértékletes népek és józanok és természet szerint jámborságokra üzék. És ezért dicséri őket oly igen Homerus poéta."

(Heltai Gáspár: Krónika 8.)

"A szkíták nemzete harcedzett, megfélemezhetetlen, ismeretlen előtte a fukarság és a nagyravágyás, a legyőzöttekhez irgalmas ... Az igazságosságot náluk nem a törvények biztosítják, vérükbe van az oltva. A legnagyobb gaztett náluk a lopás. Az ezüstöt és aranyat - erkölcsük folytán - nem hajszojják. Különbösen is nagyon mértéktartók és természetükhöz tartozik a becsületesség."

Bonfini

Az aranykor emberei, az aranykor világának maradékai, mai képviselői a szkítáknak, az igazságos szkíták.

"Az igazságos szkíták az aranykor egyedüli mai maradékai."

Az aranykori eredet bizonyosság a szkíták ősi voltára, arra, hogy ők a világ legrégebbi népei.

Nem valótlan az a feltételezés, amely a szkíták eredetét Atlantiszra, a világ előtti világra viszi vissza, arra a világra, amely 11500 évvel időszámításunk előtt bekövetkezett kataklizma előttre helyezi az emberi folytonosságot és emlékezést.

"A tiszta értelmű emberek, a daimonok, ma is Atlantisz embereinek s az igazságos szkítáknak kései maradékai."

Platón

A daimonná válás ógörög hiedelme összefügg az "ÉNEKES HALOTT" magyar illetve székelyföldi hagyományával.

"A Tibarének szkíta népe mondatik legigazságosabbnak (valamennyi nép között): ők sosem bocsátkoznak senkivel csatába, ha előbb nem közölték a csata (pontos) helyét, napját, óráját."

[Nymphodores 14-ik töredéke (i. e. 300–274))

"Bajazid szultán a magyarokat a franciákkal együtt a földkerekség népei közül a legderekabb nemzetnek nevezi."

Laonikus Chalkondares

"a szkíta, jóllehet a szkíták nagyon számosak, nem képes kiterjeszteni más népre az uralmát, hanem megelégszik, ha saját népének ura maradhat."

Xenophon

"Nincs náluk a lopásnál súlyosabb vétek, ugyanis ha szabadna náluk lopni, mi maradna meg a vadonba nekik, akik csordáikat, nyájaikat és élelmiszereiket is fedél biztosítéka nélkül tartják. Az arany és ezüst után nem vágyódnak úgy, mint a többi halandók; vadászattal és halászattal foglalkoznak, tejjel és mézzel táplálkoznak. A gyapjúnak és ruhának használata ismeretlen náluk, és bár állandóan gyötri őket a hideg, csupán menyét- és vadbőrökbe öltöznek."

Regino Évkönyve

Magyar szerzők

"A rómaiak viselt dolgaikról beszámoló történészek a következőképpen szólnak róluk: a szkíták hajdanta fölöttébb bölcsek és szelídek voltak s jószerivel semmiféle bűn nem fordult elő köztük. Mivelhogy nem voltak mesterségesen épült házaik, csupán nemezéből

készített sátraik. Húst, halat, tejet, mézet fogyasztottak és bőséggel tartottak fűszeres borokat. Nyusztprémbe és más vadállatok bőrébe öltöztek. Arany, ezüst, gyöngy annyi volt az nekik, akár a kavics, minthogy saját földjük folyamaiban találhaták mindezt. Nem kívánták a másét, mivelhogy mindnyájan gazdagok voltak, számtalan állatnak és elegendő élelemnek a birtokosai. Nem paráználkodtak, hanem mindenkinek csupán egy hitestársa volt."

Anonymus

"Keményen viseltek minden fáradalmat, meg testileg is megtermettek, a harcban pedig vitézek voltak. Semmijük sem lehetett a világon, amit kockára ne tettek volna, ha sérelem esett rajtuk. S mikor megszerezték a győzelmet, egyáltalán nem törték a zsákmányért magukat, miként leszármazottaik közül a mostaniak, hanem csupán dicsőséget kerestek ezen az úton."

Anonymus

"És jóllehet pogányok voltak, mégis azt hitték, mit akkor egymás között esküjükre tettek, megtartották mindhalálig."

Anonymus

"A magyarok hadviselésének módját minden más népektől elválasztja és megkülönbözteti a magyar hadviselés célja. A magyarok ui. sohasem támadnak meg egy idegen népet azért, hogy leigázzák és országát a maguk birodalmához csatolják. Az ő céljuk hadviseléssel kizárólag zsákmányszerzés, védekezés vagy honalapítás. Magyar ember képtelen az állatkínzásra is, annál kevésbé volna kedve embertársait rabigában tartani, felettük zsarnokoskodni és őket gyötörni, mikor zsákmányért kalandozott valamerre, a fegyvertelen lakosságot sehol sem bántotta; ezt elismeri Sámuel könyvének már idézett részén kívül Schöfl és Al Magis is, mely utóbbi csodálkozik azon, hogy a magyarok nem ölik le foglyaikat, hanem a sebesülteket meggyógyítják és ápolják is...

A magyarok fő elve mind támadó, mind védekező háborúban az élet lehető kímélése."

(Pálfy Károly. A magyar nemzet ősvallása 64.)

Foglaljuk össze ezekután a *régi magyarság (szkítaság) lényegi jellemzőit:*

1. Vitézek, harcközpontúság, bajtársi összetartás

2. Hivatástudat és hivatásért élés: a legfőbb életcél és erény a hazaszeretet és a haza szolgálata
3. Közsabadság, népfelségjogon alapuló fejlett népuralom
4. Társadalmi igazságosság és egyenlőség
5. Korlátlan vélemény-, gondolat-és szólásszabadság
6. Közügyekben való kötelező részvétel
7. A napisten-hit ősi magasztos elveinek vallása
8. Szexuális tisztaság, egynejtűség
9. Vallási-felekezeti türelem és szabadság
10. Társadalmi ösznemzeti egység és öszzetartás.

Mindez megcáfolhatatlan tény, igazság. A rágalom fekete sara hulljon vissza azokra, akik szeplőtelen, tiszta arcba vetették.

Zárjuk le ezt a szakaszt Névtelen jegyzőnk érveivel: hogy valóban ilyenek voltak – nemeslelkűek, jóhiszeműek, igazságosak, azt "HITEM SZERINT MA IS MEGISMERHETITEK IVADÉKAIRÓL."

Áldozás hadúrnak (részlet a Feszty-körképéből)

ISTENRABLÓK AZ ÓKORTÓL NAPJAINKIG

"Őseink (mondja az istenrablókról a szkíta
Toxaris) amit Orestes és Phylades együtt és
egymásért elszenvedett, ércoszlopra vésve
felállították az Oresztész templomban, és
törvényt hoztak, mely szerint ez az oszlop
legyen gyermekeik legelső tanítója és nevelője,
s hogy a belevéselt szöveget őrizték meg emlékül."

(Lukianosz: Toxaris vagy a barátság I.861.)

"Hogy a hunusok kőoszlopokat emeltek megholt vezéreik emlékére, azt Thuroczy is írja,

talán idővel ilyen felírást kövekre a székely földön akadhatna is, a Lapides kifejezés Szt. László törvényeiben is oda utal, hogy a népgyűlés helyeken, hol áldoztak és törvényt tettek, köemlékeknek kellett lenni, melynek tiszteletét a jövőre megtiltották."

(Kállay Ferenc: A pogány magyarok vallása. Pest 1861., 93.)

"Zágon, Hadúrnak Fő-Papja, beszélni így kezd:

»Hadúrnak védett ősnépei, Istenimádók!

Hős eleink mikor Meotisz partjain által

Jöttek, áldozatot tettek menybéli jutalmul

Hadakat vezető Istennek, s célokat érték,

Mert Isten védé: nagy dolgot kezdve mi is most

Áldozatot rakván, Hadúrt tisztelve, könyörögjünk.«"

(Aranyos-Rákosi Székely Sándor: A székelyek Erdélyben)

A HAMISÍTÓK ELLEN

Nem kell a köd, nem kell a bűn, nem kell a hazudozás, nem kell a csúszó-mászó szemforgatás, szembe kell néznünk a sorssal, a valósággal, az igazsággal, hajdanta Isten elé is felemelt fővel álltunk, nem kívánta, hogy pondróként csúszkáljunk előtte a porban, nem rabjainak, alávetetteinek tekintett bennünket, kívánta: emberi mivoltunk tudatában álljunk elébe, kívánta: szembe nézzünk vele, hisz még most is tartja a magyar mondás: "Ki szemembe nem néz, nem az én emberem!", mert népünkben erős hite élt, hogy az alázkodó szemforgatás és a köntörfalazó beszéd, lesütött szem a hamisság, a fondorkodás jele; a nyílt tekintet a lelket tárja fel, a lélek nyíltságát jelzi.

Atyánk nem verte belénk a szolgaságot, a megvetett birkahúséget, szolgálzatosságot, nem pöffeteg úrgazda, hogy kedvét találja a hajbókolásban, alázatoskodásban s a tőle való rettegettségben, neki való kiszolgáltatottságban; ki a maga képére teremtette az embert, mindenkor arra intett, legyünk sudarak, tiszták, egyenesek, nézzünk a szemébe. Atyánk volt ő, nem büntető, rajtunk tipró urunk, büntetésben kéjelgő tyrranusunk, de mennybéli Atya-isten, igaz Isten, Jóisten, szerető nemes Atyánk, nem szabadságunk, emberi méltóságunk keréketörője, emberfölötti erejének fenyegetően fölénk emelt pallosával, de szerető, s még gyöngeségeinket, botlásainkat is megértő Atyánk.

Nem kell a köd, nem kell a bűn, nem kell a dögség, a förtelmes lapítás, ebhízélgés: ember csak úgy lehetünk, ha szembenézünk magunkkal s Istenünkkel.

A NEMZETI VALLÁS JELENTŐSÉGE

Sajnos a nemzeti vallás kérdései világviszonylatban mindmáig tisztázatlanok, a hatalomra jutott s a lelkek fölötti egyeduralomra törekvő egyházaknak ugyanis nem érdeke ezeknek a kérdéseknek a tisztázása, a kormányok pedig, akik alávetik magukat a klerikális szellemi nyomásnak, legjobb esetben is közönyt tanúsítanak eziránt, részint mert fogalmuk sincs a kérdés óriási jelentőségéről, de főként mert az egyházi érdekek mintegy meghunyászkodásra készítetik őket.

Nemzeti vallás, akárcsak nemzeti Isten, nem minden népnek adatott meg, mivel az igazi ősi vallások nem mesterséges képződmények, csinálmányok, hanem a történelem által természeti úton létrehozott hiedelemrendszerek, mik a legrégebb népeknél jöhettek csupán létre az évezredek folyamán.

Elfogultság és túlzás nélkül állíthatjuk: a magyarok ősvallása ezekhez tartozik, valójában az emberiség ősvallásához, amely még a vízözön előtti időkben a sötét és dermesztő jégkorszakok során jött létre s az emberiség egyetemes nap és fény utáni sóvárgásának kifejeződése volt; akkor ezekben a kegyetlen zordságú időkben hatalmasodott el az emberi lelkeken a fény, a világosság, a derű és enyhesség iránti, a mezőt, füvet zöldítő arany nap utáni egyetemes szent sóvárgás, ennek nyomán alakult ki a Nap istenítése, imádása: mindmáig az emberiség legtisztább, legmagasztosabb vallása, minden vallásos hit gyökere, ősforrása: a Napisten hit, a szent Égi Tűz tisztelete, vallásos imádása.

A régi magyar hit ősiségét az is jelzi, hogy már a vízözön körüli időkben kozmikus jelleget öltött az Orion csillagképbe helyezett Nimróddal, a vadászat ősatyjával, a magyarokat vezérlő, az égitestektől fénylő kozmoszt és a természetfölötti erőket jelképező Csodaszarvassal, az Emese ősanját megtermékenyítő Turullal és számos más vonatkozásban. Különös sajátossága ez ókori hitregei elemeknek, hogy bennük nem a Föld a világmindenség központja, hanem a Nap, mi több, maga a Nap is a Galaxis egy alárendelt bolygójaként tűnik elénk.

Nem férhet kétség hozzá: az őseredeti nemzeti vallás kulturális, nemzeti, eszmei jelentősége óriási: ez az alapja, talaja, összetartó anyaga, tartópillére a nemzeti hagyományoknak s egyben legbensőbb magva a nemzet önmagáról való tudatának, összetartozásának és önbecsülésének, s ha ez megdől, múlhatatlanul összeroskad a nemzet szellemi léte és a nemzeti hagyományok egész rendszere.

ARANY JÁNOS ÉS X - XI. SZÁZADI NEMZETI TRAGÉDIÁNK

A magyar nagyhatalmat porbahúzó nemzetközi bűnszervezetek által végrehajtott, "kereszténységre áttérítésnek" átmaszlagolt titkos események és az egykorú római

katolikus/judeokrisztián germán papok tevékenységét Arany János is megítélte JÁNOS PAP ORSZÁGA c. versében.

...a német minthogy őrá

Járta rúd legjobban,

Megfélemlék, megbúsula,

Cselt szövött titokban;

Nem bírván az oroszlánál,

Annak vermet ása,

Takarónak a veremre,

Mint egyéb gázságra, jó lesz

Krisztus szent vallása.

Első ága volt a hitnek

(elmondom a nagyját):

Hogy minden termék tizedét

A papoknak adják

Bort és búzát és baromfit

Földeket is mellé,

S faluszámra jobbágy népet

Aki a kövér pusztákat

Ingyen megmívelné.

Másik ága volt a hitnek

Hogy ne kapj a kincsen,

Menyországban a gazdagnak

Semmi helye sincsen.

Ne rabold el a némettől,
Ami neki termett,
Sőt, ha ingedet lehúzza,
Azt se bánnd, mert Isten úgy ad
Lelkednek kegyelmet.

Harmadik volt: országodat
Pap kezére bizzad,
Ő ráér tanácsot adni,
Míg más ember izzad.
Ő mindent végez helyetted,
Kell-e több jó annál
Bízd rá ami gondba jőne;
Csak a pásztor legyen ébren,
Hadd aludyék a nyáj.

Negyedik hitágazatja:
Házasodjál össze,
Gyenge a magyar, ha minden
Nemzet nincsen közte;
Hozz lakót, minél több félét,
Ültesd a nyakadra,
S béketűréssel fogadjad,
Ha tulajdon eszterhéjad
Alól kizaklatna.

Ötödik... mit tudom én mi?

Az is ilyesféle

Rágalom s káromkodás a

Megváltó nevére,

Melyeken a jó magyarság

Gyönyörűen épült:

Idegen kalandoroktól

Ki hagyá magát pusztítani

Csaknem mindenéből.

Legott a királyi székre

Német ember hágott,

Aki fogta, másnak adta

Titkon az országot.

S a miatt, hogy másnak adta

S a magyart megrontá,

Iszonyú belháborúban

Magyar a magyarnak vérét

Esztenőkig ontó.

*****

EMLÉKEZETFOSZTÁS

"AKIT AZ ISTEN NAGYON MEG AKAR VERNI,

ANNAK ESZÉT VESZI EL"

a magáról való tudását veszi el

őshagyományait veszi el

ősi hitvilágát veszi el

őstudományát veszi el

történelmi emlékezetét veszi el

múltját kiforgatva gyökereit

metszi el

EMBEREVŐ ISTEN

NEMZETTIPRÓ ISTEN

Emlékezetfosztás

elékezetherelés

aki emléktelessé válik

már nem is él, élő halott

félhalott, húskoporsó

*

EMLÉKEZET VILÁG

BEZÚZOTT TÜKÖRE

VILÁGTALANOK SZEME TE

» » »

HALOTTAK ARANYMENETE

EMBERISÉG

EMLÉKEZETE

GYÉMÁNTOS

LÉTÖRVÉNYFORGÓKON ÁT

RIADOZÓ

KRISTÁLYPALOTÁID

SORÁT

SEMMIVÉ MARTA

A FEKETE TENYÉSZET

AZ ENYÉSZET

TENYÉSZETE

PEDIG TENÉLKÜLED

EMLÉKEZET

TÖRTÉNELMI EMLÉKEZET

ÖNMAGÁT VAKÍTTJA MEG

A VILÁG.

*

Istenrablók jártak itt s elrabolták az istent, istenünket. De el lehet-e rabolni a megfoghatatlan Istent? Az Istent, aki nincs és nem is volt soha?

Kincstári historikusaink szerint ugyanis a magyaroknak nem volt istene, istennélküliek, istentelenek voltak, istentelenségben fogantak, születtek, éltek és haltak. Ámde mások, hiteles kútforrások s lánglelkű magyarok, a magyarok istenéről szólnak. Középkori krónikáink szerint isten vezérelte Álmos és Árpád hadait; nagy költőink a magyarok istenéhez kiáltanak. S bújában-bajában, örömében népünk is sűrűn emlegeti a magyarok istenét. (ÉL MÉG A MAGYAROK ISTENE.)

Mi hát az igazság? Lehet-e, hogy hagyományaink hivatott őrzői, krónikásaink félrebeszélnek? Lehet-e, hogy nagy nemzeti géniuszaink hagymázos ábrándozások rabjai? Kölcsey, Berzsenyi, Vörösmarty, Arany, Széchenyi és sok-sok más nemzeti igehirdetőnk szól kincses szavakat a magyarok istenéről, tanúsítva, hogy élő az napjainkban is.

ARANYHÍD ÍVEL ÁT TÖRTÉNELMÜNK FŐLŐTT

"Ki jár, ki jár a kertembe,

Fekete páva képibe?"

Népdal

Fekete démonok törtek az emberi világra, elrabolták a világ virágát, világosságát, világító fényeit, a Napot, a Holdat, a csillagokat. Mintha leszakadt volna a menny, rászakadt volna az emberi világra s a világ feneketlen éjszakába, feneketlen szakadékba süllyedett. Égszakadás, földindulás, világok pusztulása.

Nem tudjuk, mi történt. Nem tudjuk, mikor történt. Lezuhant az emberi emlékezet csillaga. Világkataklizmák innenső pereméről irdatlan távolokon át tekintetünk nem érhet vissza a túlsó partra. A sötétség feketekámzsás-csuklyás démonai elragadták a Napot, a Holdat, a csillagokat. Fekete pehelyé vált a világa pehelyző feketeségben. Hamvába halt a világ.

Emlékezhetnek a holtak? Van-e halálon túli emlékezés a Nap, a Hold elrablásáról?

Gigantikus sárkányszörnyek - negyvenmillió éve kihalt óriássárkányok, tirannosaurusok, brontosaurusok - törtek a földi világra? Benyelték a Napot, a Holdat, a csillagokat, zúgó örvényben elszárgultak?

Minden erő megbénult, minden kötelék széthullott, minden szív megdermedt, minden cél semmivé foszlott.

A rémületbe dermedt világ egyetlen sóvárgásba összpontosult:

ÉGITEST SZABADÍTÓ! ÉGITEST SZABADÍTÓ! ISTENSZABADÍTÓ!

Inszakadt világ, lelkeszakadt világ: elrabolták a magyarok Istenét!

A/ "Ország fővárosában a Nap, Hold, csillagok nem világítanak. A király, hogy aki azokat felhossa, annak azt fizet amit kér. Özvegy asszonynak három fia; a legkisebb, Szépmező szárnya, tizenhat éves kemény legény. Ez vállalkozik. Bátyjaival a királyhoz megy, kitől három lovat s pénzt kér az útra s ezenkívül még egy mázsa aranyat. Ezt a vár kapusának: Ország kovácsának, ki öreg s nagyon erős ember volt, adja át, azzal, hogy mindaddig forralja, amíg vissza nem ér.

B/ Három éjjel s három nap mentek. A harmadik este Szépmező szárnya lova egy hídon megbotlik. Nem mentek tovább; tüzet raknak s lefekszenek. Szépmező szárnya tíz óraker a hídra megy. A híd alatt a hétfejű sárkány, »melyik a csillagokat hordozza«, a lovát

megnyergelte. Lován a hídra megy, lova megbotlik. »- Hí, kutya igya a véredet! Vaj tán érzed Szépmező szárnya szagát? – Vaj érzed, vaj nem, de itt vagyok! Hogy küzdjünk: karddal vagy küzdéssel? - ‚Derékból‘, mert szerencsésebb.« Szépmező szárnya a sárkányt birokban legyőzi, megöli; a csillagok a városban kisütnek. A sárkány lovát, mely csillagként ragyogott, Szépmező szárnya alvó bátyjaihoz vezeti, kiket felkölt, s mondja, hogy a lovat egy, a hídon keresztülúzótt ménesből fogta. A király Szépmező szárnya elé »zenét« küld ki. Másnap este újra egy hídra érnek. Minden úgy, mint előbb. Szépmező szárnya tizenegy órákor megy a hídra; kilencfejű sárkányt öl meg, melynek lova hordozza a holdat, s a ló is olyan »szép«, mint a hold. A sárkány megölésekor a város felett süt a hold. A harmadik nap este harmadik hídra; Szépmező szárnya tizenkét órákor kel, s megy a hídra; a küzdelem a tizenkétfejű sárkánnyal. Egyforma erősek. A sárkány ajánlatára Szépmező szárnya fa-, a sárkány vaskerékké változik. Külön-külön hegyre mennek s összegurulnak; amelyik összetörik, az a vesztes. A fakerék félig a földbe megy, a vaskerék összetörik. A sárkány újabb ajánlata: ő kék, Szépmező szárnya fehér lánggá változzék; ki a másikat összeégeti, az a nyertes. Hajnalig hiába küzdenek. Három fekete hollónak a sárkány »nagy dögöt« ígér, ha a fehér lángra vizet öntenek. Szépmező szárnya három királyi lovat ígér, ha bátyjait felköltik, velük kalapjukban vizet küldenek. A fivérek a vizet a kék lángra öntik. A nap a városba bevilágít. Szépmező szárnya a három sárkány lovára testvéreivel együtt felül s hazulról hozott lovukat a hollóknak adja."

(Szépmező szárnya Ipolyi-Horger)

Káromlások karvalyozása. Rágalomkáromlások. Rágcsálóférgekkelént rágalomháború sutorog fél évszázad óta, évszázadok óta, ezer esztendő óta. Üldözött vaddá lett a hajdan hatalmas magyar. Országá orgazdáké, térképe vértérképpé, vert népe vértanúnéppé.

Belülről is szól a kufárok kórusa. Eszelős eszméletlenítők eleink sem kímélik, múltunk is mocsokba mángorolták; festik őket pokollelkű pogánynak, istentelen barbárnak, duhajkodó nomádnak.

Igaz-e mind ennek akár írmagja is? Istentelenek voltunk-e? Istentelen világban isten nélkül éltünk-e? Volt-e a magyaroknak istene?

Ha volt, szólaljon! Ha él - mozduljon! Válgék aranyhíddá lélek és lélek, magyar és magyar, múlt és jövő között, miként ezt Petőfi vallja:

Nézzetek belé a történet könyvébe,

Mindenütt meglátni vezérnyomdokát,

Mint folyóvízen általa nap arany képe,

Áthúzódik rajta aranyhíd gyanánt

Lássuk hát mindenütt látható VEZÉRNÝOMDOKÁT !

ISTENRABLÓK AZ ÓKORBAN ÉS AZ ISTENRABLÓK DICSŐÍTÉSE

Istenrablások már az őskorban és az ókorban is előfordultak. A sötétség erői az ókorban hajtották végre a legvégzetesebb jelentőségű Istenrablást: elrabolták az emberiség egyetlen ősvallásának, a napistenhitnek istenét, a Napistent, a magyarok istenét. Oresztész és Pyladész megismételte ezt az ókorban, elrabolva erőnek erejével a szkíták istenét.

Titkokkal, titokzatos jelenségekkel, emberi tekintet elől hét lepellel elfedett titkokkal nézünk szembe e könyv hasábjain, ámde mind közül a legnagyobb titok mi magunk vagyunk, magyarok, a mi szinte felfoghatatlan tragédiánk és rejtélyes viselkedésünk. Hadd idézzük fel itt két nagy hírnévre szert tett ókori görögnek, Oresztész és Pyladész Lukianosz feljegyezte szédületes históriáját a magyarok szkíta eleiről.

A két görög hajótörés folytán jutott a szkíta tengerpartra. "És miután hajótörést szenvedve a partra vetődtek, s az akkori szkíták fogságába ejtve, elhurcolták őket, hogy feláldozzák Artemisznek - ők a tömlőc porkolábjaira rontva, s az őrséget lekaszabolva, megölték királyotokat, hatalmukba kerítették a papnőt, sőt még magát Artemiszt is elhurcolták, s hajójukon elvitorláztak, csúfot üzve a szkíták néptörzséből." "Csúfot üztek"- e sértő megállapításon aligha lehetne vitatkozni: két idegen, vitéz kalandor a szkíták hatalmi központjában, a meglepett szkíták tömegében hajtja végre véres vértetteit; leölik a szkíták királyát, ráteszik kezüket papnőjükre, istenüket, Artemiszt is elrabolják, és a szkíták tömege mindezt eltűri, és a két görög ép bőrrel, sértetlenül távozhat.

Hasonló esetben az ókori-újkori világ valamennyi hatalma önvizsgálatot tartana a hallatlan eset okainak kiderítésére, az önvédelmi reakció kihagyását előidéző okok tisztázására, a történelemért felelős személyek kérdőrevonására és megbüntetésére, hiszen csak így módon biztosítható, hogy hasonló eset ne ismétlődjék, mi több: csak így hárítható el az a veszély, hogy a jövőben néhány vakmerő kalandor ne kísérelje meg a szkíta hatalom fölötti uralom hasonló eszközökkel való megragadását.

Józan ésszel, úgy véljük, mindez tökéletesen indokolt. Szkíta eleink, az igazságos szkíták azonban nem így jártak el. Megtámadóikban a vitézi szellemet felismerve s a vitézséget mindenekfelett becsülve hősként, már-már istenként felmagasztalva fővárosukban megtámadóikat, szobrot emeltek Oresztésznek és Pyladésznek és vallásos tisztelettel vették körül személyüket, mintegy megfélelvezve az élet és életbenmaradás önvédelmi törvényéről, hogy aki üt, az ellenség, hiszen még az állat is visszamar.

Lukianosz, az ókori bölcs ezt teszi szavá:

"Ha tehát azért tisztelitek e férfiakat, nem kellene annyira buzgólkodnotok, hogy sok hozzájuk hasonló férfit faragjatok. Épp ezért vegyétek fontolóra immár ti magatok is a régi dolgokat: vajon üdvötökre válnának-e, ha még sok ilyen Oresztész és Pyladész vetődnek a szkíta partokra? Nekem úgy rémlik, ily módon magatok is mihamarabb elpogányosodtok (szkíta eleink tehát nem pogányok) és ELISTENTELENEDTEK, HA MÉG

MEGMARADT ISTENEITEKET IS ÉPPÍGY ELHURCOLJÁK ORSZÁGOTOKBÓL. Persze úgy vélem, megannyi istenetek helyett végül is (az istenetek) ELRABLÁSÁRA JÖTT FÉRFIAKAT ISTENÍTITEK MAJD, S A SZENTÉLYFOSZTOGATÓKNAK MINT ISTENEKNEK ÁLDOZTOK."

Kasszandrai szavak. Félelmetes ez az ókor leghatalmasabb és legnagyobb lélekszámú népsokaságának, az ókori szerzők szerint Ázsián és Európán egyként uralkodó igazságos szkíták pusztulásának, az istenrablás ókori előfordulásának, s az istenrablók dicsőítésének eme szédületes esete: a szkíták végzetét megpecsételte istenük elrablása.

Ezer év pokol járása azt tanúsítja: ez a törvény érvényes miránk is, magyarokra.

A jelek szerint egy nép sem élheti túl istene elrablását.

A MAGYAROK ISTENÉNEK VEZÉRNÝOMDOKAI

Hogyne lett volna istene annak a népnek, amelyet

maga Isten vezérelt vissza, CSODASZARVAS, HADAKÚTJA

és TURUL (SZENTLÉLEK) képében évezredekről

évezredekre ősi hazájának a Kárpát-medencének

visszafoglalására.

Be fura szó Petőfinek ez a VEZÉRNÝOMDOK szava. Szósúrítmény, tisztaságos világító szó. Mert a Magyarok Istenének nem csupán nyomát, nyomjelét találjuk meg a TÖRTÉNET KÖNYVÉBEN, de vezérnýomdokát, vezérlő cselekvését, valóságos népvezérlését. Féltő jósággal és bölcs atyaként, természetfölötti erők megtestesüléseként vezérli évezredek át a magyar nemzetet, és sohasem gázságra, bitangságra, gyanútlan nép megrohanására, mészárlására, de mindig önvédelemre és honvédelemre, igazságvédelemre, igazságérvényesítésre.

Hengérek kezéből megmenekült középkori krónikáink és bűvópatakként évezredek torkából feltörő néphagyományaink vallanak erről.

Teljesen tisztában vagyunk azzal, hogy e szavak olvastán ellenségeink felröffenek s még magyarjaink is felhörrennek, mert nemzeti önismeretünk annyira elhomályosodott, történelemtudatunk annyira elszürkült, elsekélyesedett, nemzeti önbecsülésünk olyan mélyre szállt, hogyha valamelyikünk számunkra kedvezőt, szellemi kincset hoz föl az ősmúlt tárnáiból, mintha rosszat tettünk volna, kelleetlenül, morgolódva fogadják.

Népünk hittelt hiszi, hogy volt a magyaroknak istene, sőt nemcsak volt, de van is, él ma is, felekezeteinktől függetlenül ma is valljuk, ezeréves lefojtás után is valljuk: ÉL A MAGYAROK ISTENE! - mert szájról szájra jár ma is az ősi mondás. Népünk tehát vallja, hivatalos tudósaink, historikusaink viszont tagadják.

Nagy kérdés: ha volt, mi lett vele, hova tűnt, miféle világvégi sziklára láncolták Prometheusként, miféle kötömbök alá temették, s miért hiszünk mégis benne? S ha volt, és hűséges, odaadó, vezérlő istenünk volt, úgy miért cseréltük fel, miért váltottuk fel idegennel? Miért kényszerültünk rá, hogy kívülről fogadjunk-kölcsönözzünk magunknak idegen istent? Ha volt hitünk, s istenünk, ilyen koldusságra mégis miképpen s miáltal jutottunk? Miért hagytuk el, ha nem volt hozzánk hűtlen és gonosz, ha meg elhagytuk, miért emlegetjük? Miért kellett őt kivetnünk s legbensőbb lélekrétegeinkbe befogadnunk a másét, az általunk nem ismert idegen istent? Nem voltunk magunkéval megelégedve? Lázadtunk ellene? Jobbnak találtuk az idegent a magunkénál? Rosszul ment talán a sorunk? Átkok sulykoltak, üldözöttekké váltunk, nem védett meg minket, nem nyújtott védő kart felénk? Új istenünk viszont kimentett minden bajból, kicsiből nagygyá, gyöngéből hatalmassá tett?

Vagy éppen fordítva történt? Nagy és hatalmas volt nemzetünk, azóta zötykölődünk véres bábként szakadékból szakadékba zuhanva?

Volt-e hát istenünk? Volt-e Magyarok Istene? Van-e rá bizonyosságunk? S miként becsült meg minket?

Kútforrásainkat kell vallatóra fognunk.

Aki végigforgatta középkori krónikáinkat, ősgesztáinktól, a Tárih-i üngürüszttől Thuróczy János Magyar krónikájáig, nem kételkedhet benne: volt a magyaroknak istene, volt nemzeti istenünk, aki féltő gonddal védte és vezérelte népünket a vízözöntől az árpádi honvisszafoglalásig a történelem viharain át.

Ki volt a magyaroknak ez az istene? Bízvást mondhatjuk, minden túlzástól, kérkedéstől óvakodva: ez volt az emberiség legősibb istene, a mindenható és mindent látó, mindent éltető isten, a Szent Égi Szem, a füvet zöldítő, mezőt virágoztató, égi erő, Nap, a mennyei Napisten. Eleink - akárcsak az ősvilág valamennyi népe - a Napistent imádták, a jégkorszak dermedt fekete évezredörvényei után felderengő, a földi világot arannyal éltető meleggel előntő szent égi fényt: a Napot.

Tisztább, szentebb és igazabb hitvallás még nem volt a földön, s nem volt egyszerűbb és természetesebb sem. Őt imádták népágazataink, szumérok, kussok, pártusok, hikszoszok, őt imádták testvéreink az irániak, indusok, egyiptusok, japánok, koreaiak, inkák és az ókor csaknem valamennyi nagy népe. Bízvást mondhatjuk: a Napisten volt az emberiség s egyben a magyarság ősvallása, miként ezt ősi napjelképeink, mondáink sora is tanúsítja.

Sátáni részrehajlás és sátáni kétszínűség kell ahhoz, hogy ezt a szent, tiszta ősi vallást bálványimádásnak, pogányságnak, a "pokolbeli ördög kárhuzatos művének", "szentségtörő szokásnak" bélyegezzék.

S ez a jégkorszakból felderengő égi, isteni erőhöz fűződő hit emelte Isten népévé a

magyart, maga a mindenség Ura, tündöklő koronája a Napisten. Mert az Ég Istene a maga képére formálta az általa teremtett földi világot, s e lenti földi uralmát, kormányzását a maga fiainak, földi képmásainak, a szkíta királyoknak a kezébe adta. A szkíta királyok a napisten földi helytartói, képmásai voltak. A koronázási jelvények, a korona, a jogar, a palást, a gömb, a trónszék mind a napképzetekkel függ össze és a napistenhitre vezethető vissza. Maga a koronázás sem más őseredeti értelmében, mint szent arany körrel való felékesítés, a nap fiává való felavatás: a kerek koponyára szálló arany kör, a korona a nap jelképe, a Napisten jelképe; az száll koronázáskor a kiválasztott személy, a Nap Fiának fejére, kijelölve őt a földi világ fölötti uralkodásra, a Napisten népének, a szkítamagyarságnak irányítására. Maga a király fogalma is, miként a szót ő mutatja, éppúgy mint a korona, koronázás szavunk kör összavunkat rejti s az égi szent körre, a Napra, a Napistenre utal, arra, hogy mindezek a jelképek és szertartások az ősi - és világ tudatában már elhomályosodott - Napistenhit keretébe tartoznak és a Napisten képmásává történő felavatást jelzik. S mindezek a magyar nyelvben ma is élő összavak, az ősfogalmaknak, tárgyi jelképeknek, szertartásoknak eredője, ősforrása a szkíta magyarság, s hogy a fogalmak és szokások innen terjednek el világszerte, mitőlünk vette át azt a világ valamennyi népe, anélkül, hogy tudná e jelképek ősertelmét. Magától érthető az is, hogy az ősi jelképek és a fogalmak átvételével, terjesztésével devalválódtak, s szükségszerűen elhomályosodtak maguk a fogalmak is, hiszen ha már nem egy, de több királyság jött létre, úgy tarthatatlanná vált s a valósággal ütközővé az az őshiedelem, az a felfogás, ami az egész szertartás együttest tárgyi kellékeivel egyetemben létrehozta: az, hogy a koronázással a királya Napisten földi képmásává válik, miként az egész világ fölött a Nap, a Napisten, úgy a földi világ fölött ő uralkodik mind a négy égtáj, az egész földkerekség fölött.

A szkíta magyarság tehát ily módon s ezáltal, a Napistenhit kialakításával vált Isten - a Napisten - népévé még annak az időnek hajnalán, mikor a szkítamagyarság még a világ legnagyobb lélekszámú népe volt s mikor - antik szerzők tanúskodása szerint - uralkodott Európában és Ázsiában, vagyis akkor, amikor a szkítamagyarság birodalma még olyan hatalmas területekre kiterjedt, hogy az jószerivel határtalannak volt mondható, s ily módon tartható volt az ősi hit, hogy királyaink a Napisten megtestesülései s uralkodnak a Négy Égtáj felett. Ennél nagyobb, ténylegesebb kiválasztottság pedig el sem képzelhető: a Napisten maga ruházta rá földi hatalmát a szkíta királyra a koronázás aktusa által: isten népe volt tehát a magyar s Isten képmása a magyarok uralkodója.

Természetesen mindennek tükröződnie kell történelmünkben, mondáinkban, őshagyományainkban. Tükröződik is, még ma is, évezredes inkvizíciós pusztítás után is tükröződik történeti néphagyományainkban, mi több, még árgus szemekkel százszor átvizsgált középkori krónikáinkban is, a Tárih-i üngürüszenben, sőt a százfelől gyanúperbe fogott, félreértett Anonymusban is.

Anonymust félreismerték, félremagyarázták, meghamisították; ő maga egyáltalában nem az, akinek beállították.

Szellemileg felajzott vad korban él, a minden ellenvéleményt leigázó s már csírájában kiirtó zsidókeresztény klerikális terror korában, abban a korban, amely semmiféle másként gondolkodást nem tűr meg s ahol már a klerikális dogmáktól való legcsekélyebb eltérésért súlyos büntetés vagy éppenséggel halál jár. Ő pedig, ahogy jellemző módon ma is mondjuk a papi személyekre - "az egyház szolgája", vagyis teljes önalávetésre, vak

szolgálatra rendelt szolga. Horatius szerint háromszoros érc övezte annak mellét, aki először mert tengerre szállni; ez itt merészebb kiállítás volt, acélkeménységű lélek kellett hozzá, rettenthetetlen elszántság és nemzetféltség, hogy szembe merjen szállnia nemzet létfontosságú kérdéseiben az inkvizíció minden nemzeti hagyományunkat megsemmisíteni akaró s azt sátán művének bélyegző monolitikus tébolyával. S Anonymus vállalja ezt: üldözött nemzete mellé áll.

A magyarok: "a kárhozat és a tudatlanság fiai", "faragatlan kóbor nép", "az irigységgel és gonosszággal teljes ördög megszállottja" (Árpád-kori legendák és intelmek). Anonymus pedig azt írja, hogy Álmost és Árpádot maga az Isten, a mindenség Ura vezeti vissza a Kárpát medencébe, az isteni kegyelem kíséri őket, az Isten sugallatára cselekszenek. Vagyis Anonymus közvetetten, de félreérthetetlenül kimondja: Árpád hadainak visszatérése s a honvisszafoglalás folyamata Istennek tetsző szent cselekedet, mi több maga az Isten vezeti a honvisszafoglalókat.

Meglehet, mindez hihetetlennek tetszik, mint minden régi-új dolog, amit nem a maga igaz mivolta szerint fogtunk fel, de így van, tagadhatatlanul így van, s tüstént bizonyítjuk is ezt magával Anonymussal.

Álmosnak mára fogantatása is isteni közbeavatkozásra történik, mi több, maga az Isten az, aki madár képében, Turul alakjában teherbe ejti Álmos anyját, Emese özanyját:

Ügyek hitvesének Emesének "fia született aki az Álmos nevet kapta. Azonban isteni csodás eset következtében nevezték el Álmosnak, mert (...) anyjának álmában isteni látomás jelent meg Turulmadár képében, és mint-egy reá szállva teherbe ejtette őt"

(Anonymus 3.)

Az "istenti" fogalmának kétszeri kihangsúlyozása, s maga az a tény, hogy az "istenti látomás" ejti teherbe Turul képében Emesét, nem hagyhat semmi kétséget az iránt, Anonymus szerint, hogy Álmos Isten-ember nászból fogantatott, tehát félisten, akinek atyja a Mindenség Ura, anyja a magyarok özanyja, Emese.

Álmost és honvisszafoglaló seregét maga az Isten kíséri, vezérli, segíti: a szentlélek, azaz: Isten lelke, amely madár képében jelenik meg: Ő segíti győzelemre a kievi csatában Álmos vezért a túlerőben lévő ellenséggel, a kunokkal szövetséget kötve oroszokkal szemben.

A hét kun vezér "ugyancsak nem kicsiny számú lovast gyűjtött egybe, és a kievi vezér iránti barátságból sebes vágóban Álmos vezér ellen jött. A kievi vezér a maga seregével eléjük vonult, és most már a kunokkal gyarapodva, sok fegyverrel Álmos vezér ellen vonult. Álmos vezér pedig, akinek segítsége a szentlélek volt, fegyvert öltve csatarendbe szedte seregét..."

(Anonymus 8.)

Hol itt a szentségtörő "szokások"? Hol "a gonoszsággal telt ördög sugallatait" követő nép? A magyargyűlölettől fűtött klerikális legendaszerzők és Anonymus között az eltérés már nem is lehetne nagyobb.

"Árpád vezér, akinek a mindenség Istene volt a segítője, felövezve fegyvereit, felállította a csatarendet, aztán könnyhullatva imádkozott Istenhez..."

(Anonymus 39.)

A mindenség Istene tehát a pogányoknak, mindennek elmondott magyarok mellé áll - méghozzá a görög-bolgárszláv sereg ellen, jóllehet, miként tudjuk, a görögök, ekkor már a bolgárszlávok is keresztények: a kereszténységre már régen áttért keletrómai birodalom egyesült keresztény hadai állnak itt a magyarokkal szemben, s a paptudós Anonymus szerint a mindenség Ura az ő ellenükben mégis teljes súlyával a magyarok mellé áll és őket segíti győzelemre, mert miként pár sorral alább megtudjuk, a keresztény görög-bolgárszláv megszállók hatalmas serege elleni küzdelemben az Isten velük szembefordulva az árpádi sereget segíti.

"az Isten járt előttük kegyelmével, nagy győzelmet adott nekik."

(Anonymus 44.)

Anonymus és soraink olvasóiban felmerülhet a kérdés: ki ez az Isten, aki a hunok szent turul madara képében leszáll az égből, hogy közreműködjék a honvisszafoglaló hadakat megszervező Álmos fogantatásában? Ki ez az Isten, aki églakó madár (Turul? galamb vagy szentlélek?) képében a honfelszabadításra induló seregek előtt jár? Ki ez az Isten, aki jelenlétével valósággal megdermeszti a jövevény népségek ellenállását s aki Árpád hadaival együtt küzdve megsemmisíti a hazatérők ellen felvonuló hatalmas sereget?

Nem lehet kétséges a válasz: ez az Isten nem az ószövetségi Jehova, nem a zsidókereszténység bosszúálló Istene, hanem a magyarok Istene, a magyar ősvallás Istene, ha úgy tetszik a Magyarok Hadistene: ő kezdeményezi, ő akarja, ő irányítja a honvisszafoglalás nagy és szentséges művét, ő segíti - személyesen és tevőlegesen - győzelemre a honvisszaszerzőket.

"Az Isten ugyanis, akinek irgalma előttük járt, Árpád vezérnek meg vitézeinek kiszolgáltatta ellenségeiket..."

(Anonymus 50.)

Foglaljuk össze, egészítsük ki a bizonyítékokat.

1. A magyarok ősidők óta a Napisten népe, a magyarok - minden egyes magyar, akit

a magyarsághoz tartozás tudata hat át, a Napisten teremtménye, fia, a Nap Fia.

2. A magyar királyok - őshiedelmek szerint - a Napisten földi képmásai, a Négy Égtáj Urai: nemzeti címerünk négy sávja nem négy folyót jelez, hanem a négy égtájat, a földi világot övező égi mindenséget.

3. Naphitű nép voltunknak ókori tanúbizonysága az időszámításunk előtt az V. sz.-ban élt Herodotosz által lejegyzett őskori szkíta eredetmonda, a Thargitosz-Hargita monda, miszerint a mindenség Ura aranykincseket szór le az égből a szkítáknak, hogy kezdjék meg a földművelés szent mesterségét, amely ezek szerint szintén az égből és a szkíta-magyaroktól ered. (L. Arany-kincsek hullanak a Hargitára c. munkát)

4. Hogy a magyarság Isten népe volt, tanúsítja, hogy Isten különös gondot visel a magyar népre és országára. A vízözön után, még Nimród életében Hunor megfeledkezik az isteni elrendelésről, hogy seregével együtt térjen vissza a Kárpátok övezte szent hazába, s Adzsem padisahjával egy háborúban vesz részt. Emiatti késlekedéséért az Isten pusztító csapást mér rá és seregére. Hunor az égi intést megértve, visszatér Pannóniába, ahol a vele azonos nyelvet beszélő üngürüs (hungarus) nép örömmel fogadja. (Ld. Tárih-i üngürüs)

5. Évezredek múltán Isten (Napisten) Csodaszarvas alakjában vezeti be az őstestvérpárt Meotiszba, ahol mérhetetlenül elsokasodnak (ma is ránk férne egy ilyen segítő égi jelenés) s innen isteni rendelésre kikelve Szkítiába térnek, majd onnan Kattar vezérletével visszatérnek az anyaországba. (L. Tárih-i üngürüs és középkori krónikák)

6. Isten a maga kardját, az Isten kardját juttatja el Attilának, a hun nagykirálynak, hogy ezáltal legyőzhetetlenné és birodalmát világhatalommá tegye. Az egykorú Priszkosz, bizánci diplomata és történétíró; aki gyilkosok kíséretében utazott Attilához, szomorúan panaszolja, hogy Attila

"RÖVID IDŐ MÚLVA növelni is fogja jelenlegi hatalmát; éppen ezt jelentette neki az ISTENSÉG AZ ÁRES (Hadisten) KARDJÁNAK NAPFÉNYRE HOZATALÁVAL; E SZENT KARDOT, amelyet a szkíta királyok mindig nagyon becsültek, mert A HADAK URÁÉ, a régi időkben egyszer elvesztették, most aztán egy tehén által jutottak nyomára." (L. Középkori Krónikák, népmondáink és Priszkosz töredékeit)

7. De a mennyei hatalmak nem csak a földi valóságban, az égi dimenziókban is biztosítani akarják a túlvilágba-árnyékvilágba költözött és bajba jutott népünk segítségéről még holtukban is áthatott ősök visszatérését, ezért teremtették az égi hősöknek az egész égbolton átívelő és a mennyország kapuihoz vezető ösvényt, a HADAK ÚTJÁT (a Galaxis ágait - magát a Galaxist), s ezen áttér vissza a néphit szerint Csaba, az orvul meggyilkolt Attila fia.

8. Az isteni fogantatás révén világrajött s félistennek tekinthető Álmos honvisszafoglaló seregét maga az Isten vezérli, Turul képében előtte jár a seregnek, s mikor a had kényelmesen letanyázik, késlekedve a honvisszafoglalás művével, óriásmadarak pusztító fölhőjét bocsájtja rájuk, s Árpádot is ő vezeti győzelemre a túlerőben levő, kereszténységre áttért görög-szláv seregekkel szemben.

9. Felségjelvényeink is egytől-egyig - a korona, a jogar, a palást, a gömb, a trónszék

- a napistenhit jelképei, ábrázolásai, annak jelképi megnyilvánulásai. (Erről részletesebben más tanulmányunkban szólunk.) Még a koronázási négy kardvágás is a négy Égtáj Urára utal, s az ősi naphit emléke.

10. Nap-vonatkozásai okán fehér ló mondánk is ide sorolható; a fehér ló, miként tudjuk, éppen úgy napjelpép, akár a Csodaszarvas, s e jelképiségből nem elválasztható. Árpád tehát a fehér lóval a Napisten képében veszi vissza az avar birodalom bukása után az ország északi szegélyeire beszivárgott Szvatopluk-féle csapatoktól ősei birtokát.

Következésképpen mindez ösvallási, őstörténelmi hiedelmek szerinti valóság, legalább annyira való és igaz, mint bármely más vallási tantétel, hiedelem, mivel pedig ezeket a történelmi hagyományokat krónikák, geszták, népmondák igazolják, oktalán félrehárításuk, kifejtésüktől való eltántorulás volna igazság és történelem elleni bűn.

HADÚR ÉS A HAMISÍTÓK SZÁZ ÉVE KOHOLTÁK-E HADÚR FOGALMÁT

Mi magyarok azzal büszkélkedhetünk, hogy a létünkért folyó birtokperekben, amely a történetírás területén folyik, mi vagyunk a világ egyetlen nemzete, melynek historikusai nem a magyarság elemi érdekeinek védelmében, de megtagadásában jeleskednek az Árpád-kori legendák és intelmektől az 1848-1849-i szabadságharc cári muszka segédlettel történő leverése után fellépő Hunfalvi-Hunsdorfer Pálig, Csengeri Antalig és a mai kincstári historikusokig. Csengeri Antal, ez a pléhhangú verébsirály például csaknem bizonyosan a bécsi kamarilla megbízására - brutálisan megtámadja Ipolyi Arnold nagyszerű, 1854-ben közreadott Magyar mythológiáját, amely fényoszlopként jelent meg a sötét Bach-korban és a nemzeti lélek ébresztőjének szerepére volt hivatott. Csengeri Antal, akadémiai göggyében pöffeszkedve, hamis magyarellenes érvekkel támadta meg Ipolyi művét és azt hatalmi áltekintélyével (és eszközeivel) valósággal lemészárolta: Ipolyi lemondott művének népszerű kiadásáról.

De e fakózagyván csengettyűző akadémiai álkufárról - tárgyunkon kívül esvén - ugorjunk át egy színpompásabb akadémiai virágra, szekfüre, Szekfü Gyulára, a nagy kincstári ellentörténészre, akit tudományos pályafutása csúcsaként, érdemeiért léptettek elő 1945 után a magyarországi bolsevik kormányzat moszkvai nagykövetévé, s akit megelőzőleg a németekért hulló gyászkönnyei okán Szabó Dezső külön könyvvel tisztelt meg (EDE MEGEVÉ EBÉDEM / Milyen Szekfü nyílt Schittenhelm Ede sírján?), amelyben NAGY HIVATALOSUNK efféle magasztalásait olvashatjuk: "a modern valóságot még eléggé meg nem tanult fajt (a magyart) a maszlagolás, a ravaszság, erőszak és sunyi együttműködés (...) eszközeivel készítenék halálra".

Szabó Dezső nem szerette és élesen bírálta Szekfü Gyulát, ámde kettejük párviadalában az író alulmaradt a (hivatalosított) áltudomány reprezentatív képviselőjével szemben: kettejük között nem holmi személyeskedés dült, elvi kérdésekben különböztek össze, éppúgy, mint annak idején az Ipolyi ellen indított Csengeri-féle támadásban, s a "nagytudományú" szekfüi lélek a magyarok istene kérdésében is egyesült a Csengeriével, Szekfü Gyula nem

kevesebbre vállalkozott, mint arra, hogy betetőzze a leelődjét "művét" és tudománytákolmányosan elintézzé a magyarok istenének dolgát. Egyszóval arra vállalkozott, hogy Csengeri nyomán a magyarok ezer éve elrabolt istenét újólag elsumákolja.

Padányi Viktor a következőképpen jellemzi:

"Szekfű Gyula ... karrierjét a Habsburg-múlt elszánt védőjeként Bécsben kezdte és Rákosi Mátyásék nagyköveteként Moszkvában végezte ... első történetírói teljesítménye a Rákóczi makulátlan alakja iránt megnyilvánuló mély nemzeti kegyelet tervszerű és arrogáns megfricskázása volt ... művében nemcsak a magyar haderő alacsonyrendűségét igyekszik kimutathatóan tendenciózus forrásalkalmazással bemutatni a szintén tendenciózusan felkerekített császári haderővel szemben, hanem nemzetközi jelentéktelenség és a diplomáciai amatőrösködés lekicsinyítő vonásait rá akarja erőszakolni tendenciózus forrásalkalmazással II. Rákóczi Ferenc fejedelem alakjára.

Szekfű Gyula nem a magyar történettudomány szolgálatában írta a könyvet, hanem a tudományon kívül fekvő célból... ezt a megállapítást »A száműzött Rákóczi« megszületésének időpontja mégjobban aláhúzza, a példátlanul nagy kuruc-kultusz ellen tenni kellett valamit osztrák részről."

(Történelmi tanulmányok 255.)

Szekfű az ellentörténetírás teljes eszköztárával látott munkájához, s megértvén, hogy a bizonyíték nélküli állítás pusztá semmi, bizonyítékot kotort elő s az ellenérzeteket fölényesen elsöpörte, mi több, úgy gondolván, ha már lúd, legyen kövér, egy füst alatt egyetlen kirántással le akart számolni az egész nemhivatalos, délibábosnak becézett történetírással: Három nemzedék c. művének befejező szakaszában próbálta elvégezni azt a munkát.

A harmincas éveknek ez a felkapott kincstári historikusa brutális támadást intézett korának haladó történetírása ellen. Hamis tézisei mindmáig megválaszolatlanok, s így a tárgy fontossága miatt szólnunk kell erről.

Minősíthetetlen eljárásának jellemzésére hadd álljon itt az a mindenek, csak tisztességesnek aligha nevezhető mesterkedés, amit Hadúrral, a magyarok hadistenével kapcsolatban enged meg magának.

"Azon persze nem kell csodálkoznunk - írja Szekfű Gyula -, hogy mindezekben a csinálmányokban Hadúrnak száz évvel ezelőtt kitalált, kikövetkeztetett fogalma szerepel, mint ősmagyar istenség."

(Három nemzedék)

Figyeljük meg jól: Szekfű itt azt állítja, hogy a Hadúr fogalma közönséges csinálmány, amit száz évvel ezelőtt találtak ki.

Valóban így van? Valóban száz évvel ezelőtt találták ki a Hadúr fogalmát?

Nyelvtörténetünk világos választ ad: a Hadúr elnevezést valóban száz évvel ezelőtt a nyelvújítás korában alkották, a Hadúr tehát nyelvújítási szó.

De vajon azt jelenti-e ez, hogy magát Hadúr fogalmát is ekkor találták ki? Mert ha igen, ha így van, úgy a magyaroknak azelőtt nem volt istene, nem volt hadistenünk s maga Arany, Petőfi s régi nagy íróink, historikusaink és középkori krónikásaink is mind e "csinálmányok" hatása alá szédültek, nyilatkoztak erről legelső krónikáink is Csáti Demeter énekétől Zrínyin, Balassin, Berzsenyin át legújabb nagyjainkig.

Szekfű itt lényegében azt mondja, hogy a magyarok istene fogalma kései csinálmány, történelemhamisítás, puszta kitalálás.

Ez pedig nem más, mint körmönfont szemfényvesztés, valóságos történelemhamisítás. Szekfű virtuóz ügyességgel egybekeveri, azonosítja a fogalmat az elnevezéssel, s tekintve, hogy magát a szót, az elnevezést a nyelvújítás alkotta, rásüti, hogy a fogalom sem létezett eddig, illetve a szó, a név helyébe a fogalmat csempészi s így kelt hamis, valótlan látszatot, így minősítheti az "ősmagyar istenséget" holmi hóbotos koholmánynak, jóllehet - bizonyíthatóan és kétségbenvonhatatlanul - már régesrégén létezett s ősidők óta kiirthatatlanul áthatja közgondolkodásunkat, ha nem is Hadúrnak, hanem Hadistennek, Marsnak, Aresnak vagy még egyszerűbben Istennek, a Magyarok Istenének nevezték. Tanúsítja ezt ősgesztánk, a Tárih-i Üngürüsz és középkori krónikáink sora egyaránt.

"Emlékezzünk meg a magyar népekre,
Kiknek a nagy Isten nagy jóval szerete
Ez országba hoza"

- írja Farkas András 1538-ban.

Csáti Demeter pedig így énekel:

"Scythiából kiindulának,
Hogy ez földre kijüvének,
Istentil is kiszirettetének,
Erdélységben letelepedének."

Isten tehát nemcsak vezérelte Álmos és Árpád magyarjait, de kényszerítette is őket, hogy Pannóniába és Erdélybe visszatérjenek: a kényszerítés nyilvánvaló oka: az ország felszabadítása az avar birodalom széthullása után betelepült bolgárszláv fejedelemségek igájából.

Kölcsey is tud erről, ezért írja himnuszunkban:

"Őseinket felhozád
Kárpát szent bércére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére."

Ki hozá fel Őseinket? Ki vezérelte Álmos és Árpád turulzászlós hadait? Maga az Élőisten, a honvisszafoglaló magyar hadakat vezérlő Hadisten, vagyis maga Hadúr; eleink hite szerint az élő egyetlen Isten, az Ég Tündöklő Királya, az őskori emberiség egyetlen és legfőbb ura, reménye, az égi Napisten, a jégkorszakok árjával, vízözönnel elárasztott, vulkánhamuárral sötétségbe döntött, földrázó világcataklizmáktól sújtott ősemberiség egyetlen reménye, a megszemélyesített, isteni erőként tisztelt nap, a Napisten.

Nimródtól (láthatjuk még ma is az Orion csillagképben), Hunortól és Magortól, Góg és Magógtól kezdve ősidők szkíta-magyar királyai az ő képében uralkodtak; ebből fakad az őshiedelem, hogy a magyar nép - Isten népe; a Napisten, a Hadisten, azaz Hadúr népe. Ennek tagadása vaskos történelmietlenség és áltudományosság. Ezért oltalmaznunk kell a Magyarok Istenét.

Mert mérhetetlen kincs az Isten. Nemis tudjuk, mekkora.

Életet ad. Ha nem is életet - lelket, bizodalmat és bátorságot. Célt is, amiért élni érdemes. Kell az Isten; erőt ad, támpontot a küzdelemben, utat az ingoványban. Akinek Istenét elrabolják, az olyan, mintha naptalanná fosztották volna, mintha szemevilágát ragadnák el, s nemcsak a világra tekintő, de a befelénéző szemét is: már önmagát, sorsát sem látja. Ezért mondták a régiek: boldog a nép, kinek Istene van.

De - mint már mondtuk - nem minden népnek adatott meg, hogy Istene legyen, saját nemzeti istene. Ősnépek, hajdanvolt régi nagynépek valahányan csak voltak, mind részesültek ebben a kegyelemben; szumérok, szkíták, babilonaiak, hinduk, héberek, kínaiak, japánok, mayák, aztékok, egyiptomiak, görögök, rómaiak, germánok, hogy a legnevezetesebbeket soroljuk fel. De nem minden népek részesültek ebben az áldásban. A később alakult népeknek már nem volt saját istene, így hát onnan vettek istent maguknak, ahol volt, másoktól kölcsönöztek. S a történelemben munkáló vad, hódító akarat révén némelykor az is megesett, hogy egyik-másik népre ráerőszakolták idegen népek istenét, még olyképpen is, hogy a maga istenét elrabolták.

Kérdés, vajon mi, magyarok, hogy állunk ebben?

Hadúr, Hadúr, Hadúr! Nagy kincstári historikusunk, Szekfű Gyula horgos agyába horgot vetett e gondolat. Horgadó haraggal vetette rá magát Hadúrra, elhatározván, leszámol vele.

Nagyot tévedne, aki azt hinné, egyszerűen felnyalábolta, s hóna alá kapta az úristent, akár sírrabló a bepólyált fáraó múmiáját. Nem, nem, efféle módszerek már nem vezethetnék őt ma célhoz, mikor még egy közönséges betörő is derekas nekikészüléssel, sokszor falbontással lát istenadta munkájához.

Turánisták, szuméristák, szkíta-hun-magyaristák -bemondhatjátok a csődöt! Bevágja orrotok előtt a kaput Szekfű.

Érdemes kissé szemügyre venni, ki ellen dühödött meg? Azok ellen, akik szerint a magyar "büszke lehet eredetére", azok ellen, akik szerint a magyar "nem jött-ment, bizonytalan eredetű néptöredék, hanem ősi nyelven beszél dicsőséges történelem, hazaszeretetről és művelt lelkű emberszeretetről". "Olyan nagy és szépmúltú, hogy hozzá alig lehet hasonlítani más népet, nemzetet." (Szekfű-idézeteink kiragadottak, de betűszerintiek!) Felkerülnek e bűnös, korcs fantazmagóriagyártók szekfűi listájára továbbá mindazok is, akik "mindegyre új magyar népeket fedeznek fel, legalábbis hun-rokonokat", azok is, akik "egész kis hun-magyar-indiai őstörténetet találtak ki" (Nesze neked, Kőrösi Csoma Sándor!), s természetesen azok is, akik szerint némelyik uralkodónkat orgyilkosság segítette át a másvilágra: Szekfű szerint, noha ezt így nyíltan, szó szerint nem mondja ki: nálunk nem működtek titkos háttérerők, nemzetfojtogató-pusztító titkos háttértényezők: a történelem ősi kétarcúsága - a nyilvános és a titkos - nálunk megszűnik, illetve sohasem érvényesült, a titkos erők történelmünkben nem jutottak szerephez; akik Szent Imre herceget, Vazult, Tonuzobát, Mátyást, II. Lajost "meggyilkoltatják" - eltévelyült fantaszták, akik "a kismagyar szemlélet" megszállottjaiként "történetünket mintegy caucheemarban, véres ködön szemlélik."

E dühöngésszerű s teljesen bizonyítás nélküli állításhalmazat a következőben csúcsosodik ki s annak mintegy előkészülésül tekinthető! "Azon persze nem kell csodálkozni, hogy mindezen csinálmányokban HADÚRNAK SZÁZ ÉVVEL EZELŐTT KITALÁLT, KIKÖVETKEZTETETT FOGALMA szerepel, mint ősmagyar istenség."

Hadúr, Hadúr! Hadúrral van tehát a baj, ez a főbaj, a többi ehhez képest csupán mellékes semmiség.

Úgy rémlett nekünk e sorok olvastán, hogy Szekfű Gyula, a szekfű-, rózsá- vagy kitudjamiféle-tövű nagy ellentörténész fekete köpenybe bújt, három helyen kiharapott fekete női harisnyát húzott az ábrázatára és éjjelén, mikor a történelmi toronyóra éjfelet vert, álkulcsot, feszítővasat ragadva behatolt a legszentebb nemzeti hagyományok őrzetlen kincstárába és elorozta onnan minden magyarok féltetlenül is legféltettebb kincsét, a Magyarok Istenét, elrabolta és föld alá, víz alá rejtette, átláthatatlan hazugságréteg alá gyömködte úgy, hogy többé senkise férhessen hozzá.

Rémképzet volt ez, természetesen füstös agyrém, hagymázás rémkép.

Vagy netán mégsem? Lehet, hogy mégsem?

De bizony az, tévképzet, semmi más.

Először is: mert a Magyarok Istenét már régesrég elrabolták. Másodszor: mert Istent nem lehet elrabolni, a rabló úgy járna vele, mint aki lopott veszett rókát dugna a köpenye alá.

Habár őshiedelmek szerint a Napot is, a Holdat is elrabolták...

Harmadszor pedig: mert egy ilyen agyonajnározott rangcicomás katedratudós a józan ész törvényei szerint aligha kockáztathatja meg az istenrablás sátáni merényletét tudományos alap híján, hiszen a legelemibb emberi tisztesség követelménye, hogy kincstárnok ne rámolja ki a kincstárt, melynek őrzésével megbízott.

Felborzolóadásunkat tehát megfontolatlanoknak kellett ítélnünk. Dehát hol a bizonyítékok? Gyula bizonyítékai?

Rögvest be kellett látnunk, Szekfű a bizonyításról - akárcsak a többi, másokat agyba-főbe sújtó állításánál - valahogy itt is megfeledkezett.

A szemünkre ereszkedő szekfűi véres ködön át ismét megjelent előttünk az istenrabló historikus harisnyaálarcos, feketeköpenyes sherlockholmesi figurája.

Bevalljuk, bizonyíték ide, bizonyíték oda - kissé elszontyolodtunk, mert hát miféle szerencsétlen nép vagyunk mi, magyarok, hogy elrabolják még az istenünket is? Volt Istenünk, nem volt Istenünk - ez egy külön kérdés, de még ha nem volt volna is, micsoda kandiség csak feltételezni is, hogy istenünket elrabolják, elrabolhatják: maga ez a gondolat úgy veri kupán az embert, akár a kőbakó. Elmarták szülőföldjeink nagy részét, elrabolták nemzeti kincseink jelentős, népünk milliós tömegeit, kincses ősi városainkat tucat-meg tucatszámra, elrabolták - évszázadokra - függetlenségünket, elrabolták nemzeti tudatunkat, önbecsülésünket, hitünket, kirabolták országunkat (ki tudja hányszor?) és még istenünk is elrablás alatt volna? - állandó rablatás alatt élünk? s gyakorta azok rabolnak meg, akiket a rablás ellen őrszemül állítottunk? bitóinkká azok válnak, akiket védelmünkül fejünk fölé emeltünk és köröskörül csupa üvöltő hengér, jóllakhatatlan rabló... ki kell már mondani ezt: ki kell mondani mindent, hisz fél évszázadon úgy éltünk, mint fábaszorult féreg, sőt szorultabban; ki kell már öklendezni magunkból a belénkfojtott igazságot, nem a felét, negyedét, háromnegyedét, mert az igazság olyan szalámi, ha levágsz egy szeletet belőle, a többi belebüdösödik, büdös van, büdös a világ, negyvenötévi büdösségtől senyvednek falak és szavak...

Volt-e hát istenünk, magyarok?

Valójában itt nemcsak Szekfű Gyuláról van szó, de népes táboráról, a vele gyönyörű összhangban fuvolázó szakszecska-vágókról, a pártszakokról, a kincstári szaktalanokról, kéz a kézbe. Kéz a kéz alá. Kéz kezelés. Elkezelés. Mindent eltagadni, mindent megrágalmazni. Szépen hozzá toldani-foldani a magukét. Aládörgölik, a hazugság alá, hogy minél mutatósabb legyen. Tornyot, bástyát is. - A magyarság - gagyogja a nagy tudós - török és finnugró törzsekből alakult s IX-X. századi eleink magyarrá mángorlódtak, mert addig se nyelvük, se nemzetiségük nem volt: a magyar nyelv ekkortájt gömbölyödött nyelvvé török, tatár, szláv és (magától értetődően) finnugró (újabbán: ujjur) nyelvekből átvett jövevény-növevény szavak összekapirgált álszavaiból.

Álmos és Árpád hadait középkori krónikáink szerint, mint láttuk, maga az Isten vezette. Sereget pedig nyilvánvalóan csak a Hadisten vezethet. Krónikáink tehát félreérthetetlenül kimondják a magyarok istenének, hadistenének, azaz Hadúrnak a korai ősi létezését.

Tegyük fel, krónikáink nem mondanak igazat és Szekfű talán, tegyük fel - igazat mond. Vessük félre talán nemzeti hagyománykincseinket őrző igazmondó krónikáinkat és higgyünk Szekfűnek, aki olyan érdemdúsan végezte tudományosnak mondott tevékenységét, hogy a bolsevik népinkvizítorok moszkvai nagykövetté emelték? Higgyünk neki pusztá szóra, pusztán mert ő mondja, merő vakbizalomból? Anélkül, hogy a legcsekélyebb bizonyosságát is felmutatná? Vessük félre sok évszázados krónikáink minden igazságát ezért? S krónikáinkkal suhantsuk a sutba a történelmi tényeket?

Higgyünk a bűvészeknek? A "szavak pálinkásainak" (Krúdy Gyula), a "hibbantóknak" (Németh László)? Tagadjuk meg a Magyarok Istenét? Vessük félre Hadúrt?, jóllehet tudván tudjuk: a Magyarok Istenének léte a magyar lelkekből kiirthatatlan, tagadhatatlan élő élmény, történelmi valóság. Elrabolták s rabolják, de ezeréves irtás és üldözés dacára még ma is eleven: él a Magyarok Istene, él bennünk és élni fog, míg magyar él: védőpajzsunk ma is, s régi szólásainkban is az igazság és az igazságtevés isteneként lép elénk, s ha rabol és dőzsöl a gaz, jövődő bukásának bizonyosságaként mondjuk még ma is: Él még a Magyarok Istene!

PORBADÓLT ISTENSZOBROK

Akadtak magyar őstörténetkutatók, akik egész életüket a Napisten-hit földrajzi elterjedtségének kiderítésére fordították. Sosem értek célba, mivel vizsgálódásaik során mindújra arra kényszerültek, hogy újabb és újabb területekre terjesszék ki vizsgálódásaikat. Kelet-Európa és az Eurázsiai tundraövezetek, India, Kína, Japán, Mezopotámia, Kis-Ázsia után át kellett vonulniok Afrikába és bejárniok Egyiptomtól a Fokföldre, Madagaskártól a Kongóig. De nem volt elég Európa, Ázsia, Afrika, be kellett vonniok vizsgálataikba Dél- és Észak-Amerikát, Ausztrália őslakóit, Polinéziát és Melanéziát. Aranyisten-szilánkok, napistentörmelékek nyomában tovább-tovább végeérhetetlenül cikázva térben és időben a vízözöntől, az arany- és kőkortól a középkorig és vissza. S mintha holmi ismeretlen, gigantikus világkatakizma vulkáni hamuval, tufával elborított tájain járnának titokzatos ősnymok feldúlt bábeli tornyai, piramisai között: kínai pagodák, indiai stupák, egyiptomi és dél-amerikai piramisok, nyugat-európai, britanniai stonehenge-ek, dolmenek, kromlecek - a megalit-kor bámulatos építményei között szent áldozati helyek, s magaslati tűzoltárok között; a Napisten tűzáldozati helyei Indiától a Húsvét-szigetekig és a Tűzföldre: tűzből lettünk és tűzzé leszünk. Napistentiszteleti nyomok, áldozóhelyek, ősvilágkatakizmák vulkánrétegei alatt, vízözönelőtti idők mágushitének kőszoboremlékei, jégkorszakok dermesztő fuvallatán áttörő aranyománcú őshit, az egyetemes emberiség egyetemes vallása, négy jégkorszak didergető ködvilágán átszűrődő aranyománcú, aranyágak napjainkig ható rejtett erekben: Bábel megfejtetlen titka, mert Bábel Tornya határhő, a régi és új emberiség határhőve, egetostromló és legyőzötten porbahulló erőivel, mivel az ÉGOSTROMLÓ TORONY tövéből régi vagy új istenek elleni szédületes harcából nemcsak a nyelvzavarodás szétkergette ősnép, az

ősemberiség zúzódott darabokra s futott szét vak riadalomban a földkerekség minden tájára, a szélrózsa minden irányába, de általuk szilánkokra szakadt, széttöredezett az anya jogú társadalom és az egyetemes emberiség őshite is ezer istendarabra, ezer új mesterséges vallásra, a földi véres valóságküzdelmektől mesterségesen elvonatkoztatott istenre: absztrakt vallások misztikus ködbe vont istenei léptek az emberi tudat ködösülő színterére, a szabad hit, a gondolat, "az ember büszke legénye" (Ady) letöretett, az intézményesült vallások hatalmi testületekké, hatalmi szervezetekké váltak, hirdetői pedig a leigázott gondolat és emberi szabadság, a lélek pásztoraivá s egyben a birtok-, nő- és hatalomkisajátításon alapuló apajogú társadalom hatalmi struktúrájához igazodva, annak részeseivé, haszonélvezőivé. A hatalommá (elnyomóhatalommá) fajult uralom lényege: a kevesek uralma a sokaság fölött, kisebbségé a többség felett - ez az emberiség legnagyobb, mindmáig elködösített, feltáratlan drámája.

Mindezt a titkos erők által titkosan eltiport régi magyarokra és hitére szórt fekete rágalomokkal kapcsolatban kellett elmondanunk. A szabad régi magyarok ugyanis a világ népei közül tán legtovább őrizték meg a maga töretlen tisztaságában a Napisten-hitet, melynek igaz és tudományos hitelességgel, ma is igazolható lényege a legegyszerűbb módon abban foglalható össze: a Nap a földi élet forrása, a földi élet megtermékenyítője, éltetője és bearanyozója, tehát minden áldás, minden jó, minden öröm forrása. Mivel pedig a Nap ősi szólás és ősi hit szerint - MINDENKIRE EGYFORMÁN SÜT S MINDEN HALANDÓ LÉNYRE EGYFORMÁN TERJESZTI KI ÁLDÁSAIT - ezáltal az emberi szabadságnak is hordozójává, megtestesítőjévé vált, így aztán nem felelt meg a hatalomcentrikus társadalom hatalmi igényeinek, ezért buknia kellett a már csupán ősmundáinkból ismert boldog időkkel, aranykorral, a paradicsomi korról egyetemben. Ki kell mondanunk az emberiség történetének legtisztaságosabb, legszentebb, legmagasztosabb őshite a Napisten-hit volt s az emberi szabadság legteljesebb hitvallása: a régiek hite szerint; a Napisten, áldott, jótevő Isten, nem büntető Isten, félelmet, rettegést keltő, rettegéssel ostromozó és rettentő csapásokkal az ezer bajjal küzdő emberiséget sújtó, emberi önálzkodást, szolgálai önálávetést, birkavédtelességet, birkaszolgalelkűséget, nyájszolgaszellemet, istenfélelmet követelő, büntelenekeket büntető, büntelenekeken bosszúálló, hanem szerető, gyengéket gyámolító, áldástosztó Isten, Pártfogó Égi Atya, aki jótéteményeivel árasztja el a földi világot.

Eleink, a szabad magyarok, ennek az istennek hódoltak, ezt a hitet vallották s ezért volt minden egyes magyar a nagyobbtól a karonülő csecsemőig a NAP GYERMEKE, a magyar-szkíta őskirályok pedig a Napisten földi képmásai, akik nem népeik tyrannusaiként, de felséges égi képmásuk módjára áldást osztón uralkodtak s nem rabolták el, de óvták népeik szabadságát, beleértve a személyi szabadságot, lelki szabadságot, közszabadságot is. Ezért írják az ókori szerzők, hogy a régi magyarok nem ismertek semmiféle uralmat: Napkirályaink csupán népeik karizmatikus vezetői, atyái voltak. A Herodotosz (i. e. V. sz.) feljegyezte ősi szkíta mondai hagyomány szerint a föld-művelés első aranyszerszámai is A NAPISTEN jóvoltából és az Ő ajándékaként kerültek a földre, hogy az emberiség a szkíta népek révén és kezdeményezésére megkezdhesse a nagyobb jólétet biztosító földművelést. (Részletesebb feldolgozását lásd az ARANYKINCSEK HULLTAK A HARGITÁRA c. kötetünkben.)

Vajon miért kellett hát erre a szent, tiszta őshitre és népre minden rágalomszennyet ráhordani s ugyanakkor sátáni céltudatossággal az őshit minden nyomának eltüntetésére törekedni? MIFÉLE SZÁNDÉK, MIFÉLE MAGATARTÁS AZ, AMELY MÁSOK

BECSMÉRLESEVEL AKARJA MAGÁT EMELNI ÉS IGAZOLNI?

**TIZEDIK SZÁZADI TÁMADÓ KÜLHÁBORÚINK
MIBENLÉTE ÉS REJTÉLYES HÁTTÉRTÉNYEZŐI**

Külföldi hadjáratok (900-970)

HATALMI ÁLLAPOT

Magyar támadások sora

Magyar katonai túlsúly Európában

Európa defenzívában

Rettegés a magyarok katonai csapásaitól

Európa a magyar támadások keresztüzében

Európa - hadszíntér, magyar hadak hadszíntere

Korszakbélyegek

A 896-ig terjedő történelmi
korszak gondolkodásra képtelen
magyarellenes és tudományellenes
hivatalos áltudósai rásütötték a bélyeget:

Kalandozások kora

Kalandozó hadjáratok kora

Rablóhad járatok kora

Vezérek kora

Fejedelmek kora

Sem kalandozások kora

Sem rablóhad járatok kora

Sem vezérek kora

Sem fejedelmek kora

BÜNNÉ BÉLYEGZETT ERÉNY, SZÉGYENNÉ GYALÁZOTT DICSŐSÉG

Árpád honvisszafoglaló vezér és utódai vezetésével a 896-tól 972-ig tartó háromnegyed évszázad során a magyarság - mai szemmel nézve - szinte hihetetlen, érthetetlen és felfoghatatlan haditetteket hajtott végre.

Röviden összefoglalva:

1. Vereckénél és Délkelet-Magyarország (Erdély) szorosain átkelve, kiverte a Kárpát-medencei őshazából az Avar birodalom széthullása utáni hatalmi vákuumban betelepülő és a bizánci birodalom erejére támaszkodó bolgár-szláv megszálló csapatokat, elsöpörve az idegenuralmi Mén Marót, Galád, Gyula (nevű magyar kollaboránsok) uralta mesterséges

fejedelemségeit, valamint a Kárpátok északi peremére frank háborús nyomással létesített s ugyancsak magyar kollaboránsok (Laborc és Zobor) vezette frankoszláv műfejedelemségeit, szétverte a bolgárszláv hatalmi kreációk segítségére jött hatalmas létszámú görög (keletrómai)-bolgárszláv katonai egységeket, felszabadítva a Kárpát-medencei ősi szkíta-magyar népet az idegen elnyomás alól.

2. Alig fejeződött be az árpádi honvisszafoglalás, bajor vezetéssel már megindultak nyugatról a nemzetközi fegyveres hadak a még alighogy helyreállított közép-európai magyar hatalom szétzúzására annak jeléül, hogy a nyugat éberén és ellenségesen figyelte a kárpát-medencei fejleményeket, minden áldozatra készen, hogy azt megsemmisítse. A három napon át tartó pozsonyi csatában - amelyben maga Árpád is elesett - a magyarok tönkre-verték a támadó hadsereget.

3. Az irtózatossá váló küzdelmeket kiállt és az ezek folytán roppant vérveszteségeket elszenvedett magyarság rejtélyes módon és megmagyarázatlanul - még a pozsonyi csata évében visszavágott a Nyugatnak s páni félelmet keltő lovashadaival betört a nyugati tartományokba és - mintegy viszonzásul - feldúlta a szász hercegségeket.

4. Ettől az időtől jószerivel évről-évre megismétlődnek, valósággal állandósulnak a Nyugat elleni magyar katonai csapások. 910-ben, mikor Augsburgnál újabb nyugati támadási előkészületek folynak, a magyarok (910. június 12.) rajtaütnek a germán seregen és dühödt harcban szétverik, megsemmisítik. A magyar katonai egységek a Rajnáig hatolnak és Gyermek Lajost adófizetésre kényszerítik.

5. Idő és hely hiányában a közel háromnegyed évszázadon át tartó támadó jellegű (offenzív) magyar külháborúk tüzetes ismertetése helyett (ez külön monográfiát igényelne) itt csupán futólagos utalásokra szorítkozunk, hogy érzékeltessük a magyar haditetteknek ezt az Európa történetében egyedülálló sorozatát:

909 - 911: támadó magyar katonai egységek a Rajna vidékén

911: magyar lovashadak Fuldánál

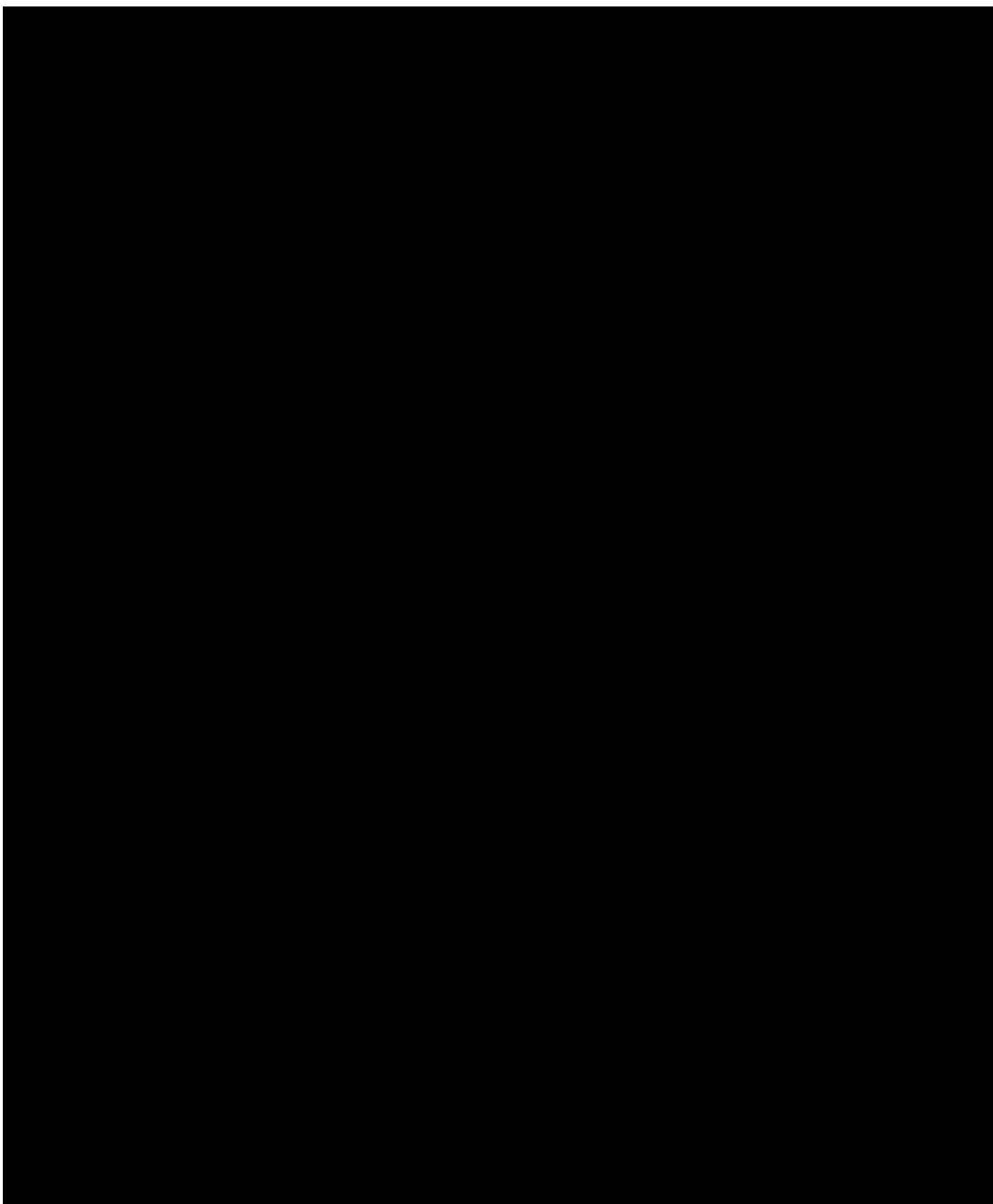
913: ütközet Öttingennél

917: magyar lovassereg Metznél

918: magyar hadak a bremeni tengernél

919 - 924: magyar lovasrohamok a szász hercegségek ellen

921 - 924: támadás Lombardia, Apulia és Toulouse ellen

Magyar seregek Olaszországban

926 tavasza: Szent Gallen és Champagne megrohanása

933: ütközet Merseburgnál, 9 évi béke Madarász Henrikkel

934: támadás Konstantinápoly ellen

937: magyar hadak az Atlanti óceánnál; Lombardia

942, 946: Otranto

943: Konstantinápoly

951: Toulouse

955: augsburgi ütközet; vereség és visszavágás

Bajorország, Alemannia, Szászföld, Thuringia

Lotárföld, Gallia, Lombardia, Itália lerohanása

958 - 970: Bulgária, Konstantinápoly

(Mindezen hadjáratok során természetesen számos ütközetre került sor)

6. E páratlan küzdelemsorozat tudományos szempontból mindmáig feltáratlan.

7. Nincs a világnak egyetlen nemzete, amely a támadó külháborúknak ezt a példátlan sorát, s zömében, óriási többségében sikeres offenzív hadműveleteknek ezt a sorozatát felmutathatná, s nincs a világnak olyan történetírása, amely hasonló esetben ne tárná büszkén saját népe és a nagyvilág elé őseinek dicsőséges haditetteit. Nálunk azonban a szó szoros értelmében mindezt elsikkasztották, agyonhallgatták és agyonhallgatják.

8. Ennél is rosszabb történt, történik. A hajdani magyar életerő, vitézség és hadművészet e ragyogó megnyilvánulásait kiforgatták valóságos, eredeti tartalmából, azt minden lehetséges módon lekicsinyelték, kicsúfolták, lerágalmazták, megbélyegző jelzőkkel rakták tele, hovatovább már-már holmi szégyenletes eseménysorozatnak tüntetik fel, s az egészre ráaggatták a "kalandozások", "kalandozó hadjáratok", "rabló és zsákmányszerző hadjáratok" címkéit, s még magát a kort, nemzeti múltunk e legdicsőségesebb idő-szakát is "kalandozások korának" nevezték el. (Így válik - mesterséges manipulációk folytán - dicsőségünk is szégyenünkké, erényeink is bűnökké.)

9. Ez a körülmény érthetővé teszi, hogy - mint őstörténetünk és régibb történetünk minden kérdésében - úgy itt is elmaradt a tudományos vizsgálat a tizedik évszázadi támadó magyar külháborúk eseményeinek, körülményeinek és összefüggésrendszereinek, kiváltó okainak és háttértényezőinek feltárására.

10. A történelmi eszmélet- és emlékezetrontó, a nemzeti öntudatot aláásó tévképzetek hírverése egész történetírásunk részéről olyan erővel folyt és folyik, hogy sikerült bevinni a magyar (és az európai) köztudatba a "kalandozások" és "rabló és zsákmányszerző hadjáratok" romboló tévképzeteit.

MIKÉNT ÉRTÉKELI A HIVATALOS VONAL A TIZEDIK ÉVSZÁZADI MAGYAR KATONAI OFFENZÍVÁT

Diadalmas háborúk sorát vívta háromnegyed évszázadon át a magyarság egy egész földrész ellen. Bámulatos és jószerivel hihetetlennek tetsző volt a magyarság katonai fölénye; olyan jelenség, amelynek igazi mivoltát, jelentőségét, háttérokait és körülményeit, még senki sem méltatta tárgyilagosan, a tényeknek megfelelően. Ehelyett ködösítő rágalmak és félremagyarázások borították el múltunknak ezt a területét is.

Van-e vajon a világon egyetlen olyan nép, amely ne volna büszke a magyarság tizedik évszázadi haditetteire? Egyetlen nép, amely túrné, hogy ősei emlékezetét ezen a területen is beszennyezzék s hajdani hőstetteiből gúnyt űzve, még dicső tetteit is lejáratására használják fel?

És itt nem az érintett nyugati népek írástudóira gondolunk, hiszen nyilvánvaló, ami az egyik félnek diadal, az a másiknak vereség, ami emitt sikernek, örömmel minősül, az a másiknál szomorúság és gyötrelme, s a szenvedő fél fájdalom- és panaszkitörése érhető. De mi okolja meg, hogy saját hivatalosaink kenik múltunkra a sarat s történetünknek e dicső szakaszát is becsmérlő szavakkal illetik? Még kimagasló sikereinket is a rovásunkra fordítják.

Mivé lett írástudóink tollán a hajdani dicsőség? Akinek jók az idegei, üsse fel történelemkönyveinket s tekintse meg, mivé silányodott tollukon, ezer év gyászmezőin át, a magyarság duzzadó életerejének, katonai sikereinek ez a tündöklő korszaka?

Diadalmas külháborúk sorát vezették őseink az európai országok ellen? Katonai egységeink úgy hatoltak át közeli és távoli országokon, ahogy a kés szeli át a vajjat? Győzelmet győzelemre halmoztak? Senki sem mérkőzhetett velük?

Hallgassuk meg őket! Rablani, zsákmányolni jártak, kóborolni, dúlni, fosztogatni. Kalandozó kalandorok, kalandkereső kóborló kózsák. Röstelkedhetünk holtig miattuk... Hallgassunk, meg se mukkanjunk. Hintsünk hamut fejünkre. Röstelkedés oka bűneink bizonyossága.

Németh László "hibbantókról" beszélt. Mi szóljunk a torzítókról, tudatlanítókról, tudománytalanítókról, tudomány tornyából tudatlanságot, torz tudást terjesztőkről, nemzettudatrontókról.

S kérdezzük tisztelettel: hogy áll össze hadászat s kalandorság? szervezett (reguláris) hadsereg és rablás, rablóhad járat?

1. "Kalandozások"

Hivatalos vélekedések szerint a régi magyarok az árpádi bejövetelt követően kalandozó hadjáratokra adták fejüket és több mint háromnegyed évszázadon át kalandoztak ide-oda, úgy hogy a 896-tól 972-ig tartó időszakot a "kalandozások koraként" korhatárolták.

Kaland, kalandozás, kalandvágy, kalandorság, szerelmi históriák, bűnügyi krónikák, bírósági perek rovataiból, illemkönyvek légyöpöttös füzeiből álszellemi szökevényként szökött be ez a fogalom kincstári történetírásunkba s merevült történelmi dogmává. Szoknyavadász és szellelbélelt szélhámos nőcsábász és nőbolond könnyen adhatja s adja kalandorságra fejét futva kandúrkobakkal könnyű kalandok után, ámde egy nemzet háromnegyed évszázadon át tartó katonai tevékenységére miként lehet rákenni azt a címkét? Háromnegyed évszázad diadalmas hadivállalkozásait micsoda agyflúgos ésszel lehet a szoknyapecérség szavával jellemezni, miféle kábaságok között kalandozó elmével? miként süthető rájuk, hogy

- kalandozások voltak

- zsákmány- és rabszolgaszerző portyák

- rablóhadjáratok

- a társadalom megélhetését idegen gazdag országokból szabad rablás útján megszerző hadivállalkozások

Meglehetősen sötét az ilymódon kialakított kép. Sötétebbre vajon festhető-e még? Hisz itt nem csupán akkori külháborúink vannak vastagon feketére festve, de az egész korabeli magyar társadalom.

Bevitték a magyar köztudatba. Közszórássá gyúrták, közfogalomná.

Ráfogták: kalandozások.

Mi az, hogy kalandozások, kaland, kalandozás?

Kalandokat kergetett kalandra kábult kobakkal?

Kalandorság bűnébe estek?

Honnan került históriánkba ez a szó?

A hivatalos dilettantizmus micsoda régióiból?

Kalandozhat-e egy hadsereg? ("kalandorok kíméljenek!")

Hadseregek sorsát vezetheti-e a kaland vágya?

Hadseregeket egy évszázadon át?

Hadseregeket egy évezreden át?

S miféle kalandok eshetnek meg a kalandozó hadsereggel, a vér és halál micsodás kalandjai?

Miféle szemlélet tört be itt ellentörténelemírásunk lapjaira? miféle szellem urhódott el kincstári történet szemléletünk tapintóidegein?

A hadsereg: emberek, állatok, szerkezetek roppant szervezett tömege: kalandozás ösztöne ezt miképpen vezethetné?

Az a hadsereg, amely így indulna el, fejetlenül indulna el, pusztulásba rohanna.

Hadsereg nem kalandozhat, kalandozó hadjárat: dilettáns képtelenség.

"Rablóhadjáratok"

Azt mondják: rablóhadjáratok voltak, zsákmányszerző, rabszolgaszerző portyák

Rablóhad járatok?

Mérhetetlen élet- és véráldozattal?

Semmilyen áldozattól nem visszariadva?

Háromnegyed évszázadon át, egy évezreden át?

váltakozó szkíta népek sorával?

az elvérzésig?

véráztatta, viharos évezredek átható

mindent fölülmúló vágy: kalandozni, rabolni?

száz- meg százezrek élete megérte?

százvezrek halála idegen harctereken? megérte?

saját népeik sírba hanyatlása, megérte?

mind semmi a kaland- és

rablásvágyhoz mérten? megérte?

nem kell a békés nyugalom otthoni élet

a reggel gyémántbékéje? - nem kell!

otthonok fehér füstje, vacsoraillata? - nem kell!

békés szántóvetés, gyermekek éneke? - nem kell!

nem kell semmi: csak zsákmányolni, rabolni!

csak az arany kell, csak az arany.

Ki hiszi, hiheti ezt?

egyáltalán mi az: rablóhadjáratok?

Miért nem nevezünk rablóháborúnak minden háborút?

miért csak eleink küzdelmeire sütik rá ezt a bélyeget?

S ki akart rabolni? A vezérek? a közkatonák?

Vagy együtt mind a kettő?

Bizonyos ez? S ha nem, miért fogták rájuk? Miért épp rablónak, zshiványnak, dúlónak?

Ha viszont a hadjárata rablást szolgált, ha rásütik, hogy rablóhadjáratok voltak, úgy a magyar seregek felett kimondhatatlanul is ott lebeg a megbélyegző ítélet: rablóereg, rablóhorda. Bebizonyította már ezt (ál)tudományos módszerrel (ál)tudományosan is valaki?

Ha nem: miért hangoztatják? kik hangoztatják?

Mondva mondják - ismétlik azt is: zsákmányolni mentek, zsákmányoltak. Hadak, idegen területekre betörő hadak mikor nem zsákmányolnak? Ez jóformán együttjárója a háborúskodásnak.

Világos, ez a két fogalom: zsákmányolás és rablás valójában egymásnak csak szinonímája. S az is: hogy a rablás megbélyegzőbb.

Valamilyen ellenséges érzület lopakodik, lappang itt, s tetten érhető ebben a megbélyegző

szándék, a rosszhiszeműség. Azért minősítik rablóhadjáratnak ezeket a tudományosan mindmáig nem elemzett hadműveleteket - mert meg akarjuk bélyegezni őket.

Vagyis: tendenciózusan ítélnék, ellenségekként ítélik meg őket. Lehetséges-e, hogy olyan gigantikus hadivállalkozásokat, amilyenek a "vezérek korában" zajlottak, ne vezesse más, mint a zsákmányolás, harácsolás vak ösztöne, a szerzés vágya?

Ki hiszi ezt? Ki hiheti?

Miért mond ellent a rablóhadjárat a hadseregnek?

Ha egy ország, egy állam haderejének kizárólagosan rablás a célja, úgy a hadsereg legfőbb gazdájának, az államnak is szükségszerűen rablóvá kellene válnia, rablóállammá, amelynek ez az egyetlen törvénye, s így mélységesen társadalomellenes, vagyis: ellentétbe kerül önmagával és önmagát semmisíti meg.

A magyar haderő, illetve a tizedik évszázadi magyar állam merőben más jellegű volt, tényei tanúsítják.

Mikor ér már véget a szellemi rablóháború?

MIRŐL VOLT SZÓ TULAJDONKÉPPEN

A magyarok e hatalmas arányú, hét évtizedes, egész Európára kiterjedő offenzív hadicselekményeik során szüntelenül véreztek, pusztultak s hadműveleteik végrehajtásában kényszerűen elmentek az emberi erőfeszítések határáig. A seregek tagjai valamennyien kockára tették életüket és pusztultak, pusztultak szakadatlanul, hiszen a kirajzó, támadó seregek itt is, amott is ellenállásba ütköztek, s így sohasem térhettek meg teljes létszámban.

Mindezt hitvány tárgyakért, anyagiakért vállalták csupán?

Ki hinné, ki hihetné el ezt?

Zsákmányért? Ha zsákmány kell, biztosabb módját is találhatják ennek: leutánozzák Nagy Károly példáját, minden hódító, minden területabló példáját: körülkerítik, elfoglalják a szomszédos területeket és módszeres alapossággal, római-germán alapossággal kifosztják azt, de úgy, hogy helységeit elpusztítják, várait letarolják, lakóit kardélre hányják. A legnagyobb zsákmányt ez hozta volna, mérhetetlen Nagy Károly-i zsákmányt (és Nagy Károly-i "dicsőséget"); sok zsákmányt aránytalanul kisebb kockázattal, erőpazarlással és saját-élet pazarlással. Miért nem ezt az utat, minden hódító útját választották, ha már zsákmány kellett, zsákmány, zsákmány, egyedül zsákmány.

Fosztogattak. Tény és való. De hát a többiek? A világtörténelem többi hadivállalkozása, expanziós hadserege? Azok szent ostyát vittek, osztogatták a szent könyvet és kenetet? kenyeret és bort? liliumot és gyertyát? s fosztogatás, rablás, prédálás eszükbe sem jutott?

Mások nem szereztek zsákmányt? Mások nem fosztogattak?

Vegyük Nagy Károly hadjáratát az avarok ellen!

Némelyek ezt teljesen rendjén levőnek találják. Hát igen, a nagy Nagy Károly előtt lehasalni illendő, mert nem véletlenül lett nagy! Nagyszerű győzelmei tették azzá, nagyszerű tettei. Az emberiség érdekében?

Úgy bizony! A népirtó gőzhenger! A példás alaposággal megszervezett népirtás, tömegmészárlás és világméretű rablás.

Nagy Károly nagyságát, zsenialitását ki vitatná?

Ő szervezte meg mesteri fokon - nem az ellenséges katonák, hanem a védtelen tömegek, gyermekek, aggok, asszonyok példátlan hidegvérrel véghezvitt lemészárlását. A titkos erők győzelmét, a nemzetközi árulást. Nagy Károly a modern népirtás lángeszű előfutára. Kő kövön nem maradt, ahol serege elvonult. Tökéletesen illik rá költőnk vallomása:

"Vár állott, most kőhalom!

Kedv s öröm röpködtek;

Halálhörgés, siralom

Zajlik már helyettek."

Nagy Károly véres gőzhengere után mégcsak kőhalom sem maradt: a föld színéig letarolt mindent, s hatalmas területeket tett néptelen holt vidékké, emberelőtti pusztasággá.

De megérte. Nagy Károlynak megérte: hosszú karavánok vitték Frankhonba az avarok kincsét, aranyát: mindent elvittek, ami megfogható volt és amit érdemes volt.

Nagyon megérte Nagy Károlynak! Európának is, amely csaknem egy századra véres káoszba szédült. Némely területeken az emberi kultúra századokkal döccent vissza. Talán érdemes volna egyszer ezt is megvizsgálni: mit jelentett szigorúan az emberi kultúra szemszögéből Nagy Károly hadjárata? mert az, amit ő itt művelt, nem más mint legirtózatosabb népirtás, kultúrarombolás, s a világtörténelem talán legnagyobb arányú rablása, amit valaha is elkövettek egy ország, egy birodalom ellen.

De még ennek a hadjáratnak sem a könyörtelen rablás volta célja, hanem az avarok leverése és a szisztematikus népirtás: így soha még a kegyetlenségéről hírhedt ókori rabszolgatársadalom, a római birodalom megtorló légiói sem pusztítottak.

Micsoda ostobaság, szolgaszellem és rosszindulat kell ahhoz, hogy mindezt rendjénvalónak, helyénvalónak ítélve, és minden egyéb hasonló rémtettéről megfeledkezve, a magyarok nyugati hadjáratait "kalandozások"-nak minősítsék, zsákmányszerző

portyáknak.

Örök szégyene ez a magyar történelem hiperkritikusi szakaszának.

Világosan kell látnunk: a harácsolás, a szerzés, rablás, a kalandozó rabló ösztön semmiképpen sem függhet össze a szkíta népek Kárpát-medencei visszaáramlásaival: aki rabolni akar, az rabolhat - és rabol is - bárhol is - ahol erre megvannak a lehetőségei. A szkíta népeknek nem kellett volna ahhoz a Kárpát-medencébe telepedniük, hogy rablóhadjáratokat indítsanak.

Mi több, a dolog éppen fordítva áll; a Kárpát-medence gazdagsága köztudott. Az ide visszaáramló szkítaság nem koldus, néptelen és terméketlen területre tért ide vissza, hanem Európa egyik legbővebben termő leggazdagabb területére, ahol mérhetetlen kincsek fogadták őket. Sürgető okuk tehát rablásra nem volt, ellenkezőleg: ha azelőtt netán rablóhadjáratokat terveztek volna, itteni megtelepedésük után azt mindenképpen el kellett volna ejteniük, legalábbis addig, amíg kimerítik, felélik az itt talált kincseket.

A másik kizáró ok: ha az iderajzó szkíta népek idegen etnikumú népeket találtak volna itt, úgy ezeknek legyűréséig, saját uralmuk megszilárdításáig öngyilkossággal határos lett volna a "rablóhadjáratok" végrehajtása. De még abban az esetben, ha - miként a történelmi tények ezt igazolják - rokonfajú, saját etnikumú, saját nyelvükön beszélő népeket találtak itt, még akkor is, a visszakeresésért a megszálló idegen hatalmakkal folytatott háborúk, az idegen csapatok, betolakodók kiűzése, továbbá a honfelszabadítással óhatatlanul együttjáró, mélyreható társadalmi-gazdasági, politikai-katonai változások végrehajtásának annyira le kellett kötnie a honvisszaszerzők energiáját, hogy a legsúlyosabb és a legnyomósabb ok nélkül semmiképpen sem dönthettek volna kifelé irányuló hadjáratok végrehajtása mellett, kivált, ha azok célja nem volt volna más - csupán harácsolás.

Még továbbmenve: a honvisszafoglalóknak még azt is számításba kellett vennie, hogy e nyugati irányú "kalandozásokkal", aligha öregbítik nyugati népszerűségüket. Magyarán: számolniuk kellett azzal, hogy e hadjáratokkal maguk ellen hívják ki, s esetleg frontba tömörítik maguk ellen a nyugati népeket.

Világos tehát: nagyon súlyos okának kellett lennie, hogy a honvisszaszerzők háromnegyed évszázadon át, illetve több mint egy évezreden át megújuló hullámai újra meg újra, méghozzá nyomban a honvisszafoglalás után megindították nyugati irányú támadó hadjárataikat.

Nagy kérdés: mi volt, mi lehetett ez az ok?

Ha egy szűk, idegen fegyveres erővel betelepülő katonaréteggel számolnánk, úgy bőven volt aratni valója idebent az országban, miért lett volna szükségszerű hát számára, hogy "rablóhadjáratokat" indítson nyugati országok ellen?

De rabolhattak volna bőséggel azelőtt is.

Ámde azelőtt sem tették ezt.

Folytattak ugyan az árpádi honvisszafoglalást megelőzően is hadjáratokat nyugati területek ellen, ezeket azonban még a legrosszabb indulatú beállítás szerint sem lehet

rablóhadjáratoknak nevezni, mivel ezek a szövetségeseikkel kötött megegyezések alapján végrehajtott stratégiai hadmozdulatok voltak.

Az ún. "kalandozó v. rablóhad járatok" mögött tehát valamiféle nagy titok lappang.

E titok megfejtése a magyarok ősi múltjának ismeretlen területeire vethet fényt.

Vajon miféle titkos összefüggések rejlenek itt?

Mégiscsak képtelenség, hogy népek sora - mégha ugyanannak a népnek különböző ágai, újra meg újra mérhetetlen anyagi és véráldozattal, gigantikus erőfeszítéssel "kalandozó", v. "zsákmányszerző" hadjáratokat folytasson megújuló rohamokban egy évezreden át!

Próbáljuk csak felmérni azt is, mibe kerültek ezek a "kalandozó hadjáratok", "rablóhadjáratok" magának a szkításágnak? Megállapíthatjuk, hogy ezek az áldozatok legalábbis vetekszenek azzal az állítólagos "zsákmánnyal", amit állítólag szereztek.

Igaz, az avarokról tudjuk: roppant kincseket halmoztak fel. Onnan tudjuk ezt, hogy mikor Nagy Károly évtizedes harcok után szétzúzta és - ne szépítsük a dolgot - könyörtelenül elpusztította, földig rombolta és kirabolta az avar birodalmat - óriási, aranykincsekkel megrakott, végetnemérő kocsisorral tért vissza birodalmába.

Nagy Károly talán visszaszerezte a rabolt kincseket?

Hihető volna, ha nem ütköznénk abba a közismert ténybe, hogy az őskortól Nagy Károlyig és azt követően is - éppen hazánk területe volt Európa legfontosabb aranyközpontja: gazdag aranybányák sora működött itt és ontotta az aranyat már az idősámításunk előtti évezredben: Magyarországnak már azokban az időkben fejlett aranybányászata, nemesfém-feldolgozó ipara és fémművészete volt.

Az arany központi lelő- és kitermelőhelye kétségkívül a Kárpát-medence volt. Az aranykincseket tehát itt termelték és innen származtak el - ha ugyan elszármaztak.

Akkor pedig miért? Miért lett volna szüksége ennek az akkoriban leggazdagabb országnak a szegényebbek sovány és fakó kincseire? Hisz amúgy is dúskálkodhattak aranyban, ezüstben.

"ARANY, EZÜST, GYÖNGY: ANNYI VOLT AZ NEKIK MINT A KAVICS, MIVEL SAJÁT FÖLDJÜK FOLYAMAIBAN TALÁLHATTÁK MINDEZT" - mondja Anonymus.

Bárhogyan is forgassuk - elénk mered a kérdés: miért?

Bizonyos az is: nem aranyért, de valami még aranynál is nagyobb és fontosabb kincsért.

Többért, mint aranyért: életért!

RÉGI SZABAD MAGYAROK VITÉZSÉGÉRŐL,

ELLENÁLLHATATLAN EREJÉRŐL

Érzékeltetésül, bepillantásul ezekbe a hadműveletekbe és a magyar vitézek küzdelmeibe, tetteibe, Liudprand műve alapján kissé részletesebben kitérünk e hadjáratsorozat két olaszthoni mozzanatára.

Liudprand cremonai püspök leírásából mozgalmas, színes, életeleven képe bontakozik ki a X. századi támadó jellegű (offenzív) régi magyar hadviselésnek, a magyarok páratlan vitézségének, harcközpontú életszemléletének és minden ellenállást elsőprő katonai fölényének.

Arnulf - "halála és fiának trónralépte első évében nagy sereget gyűjtenek s meghódítják a moravanusokat, akiket Arnulf az ő segítségükkel legyőzött vala. Elfoglalják a bajorok földjét is. A városokat lerombolják, a templomokat felperzselik, a lakosságot lemészárolják, s hogy maguk iránt minél nagyobb rettegést keltsenek, isznak a megöltek véréből. (?) Erre (gyermek) Lajos király, látva népének pusztulását s amazoknak kegyetlenségét, övéit megfélemlítéssel bátorságra tüzeli s akasztással megfenyegeti mindazokat, akik a tervezett háborúból kivonják magukat. Hatalmas seregének tehát eléje sietett ezen elvetemült népnek a megszámlálhatatlan sokasága. Alighanem, hogy a szomszjas ember mohóbban nyúl a hús ital után, mint ahogy e kegyetlen nép várta a csata napját. De nem is volt másban öröme, mint a csatában." Amint abban a könyvben, "a mely eredetével foglalkozik, olvastam, az anyák a fiúgyermek arcát mindjárt a születés után éles késsel összevagdaldják, hogy tűrjék el a sebek fájdalmát, még mielőtt az anyatejet táplálékul bevennék. Igazolják ezen állítást azok a sebek is, amelyeket az életben maradtak az elhaltakért való fájdalmukban önmagukon ejtenek; Istent nem ismerve, kegyetlenségükben vért ontanak könnyek helyett!"

Liudprand két olyan tényt hoz fel itt a régi magyarok szokáshagyományaiából, amelyből hiteles ókori kútforrások alapján tudjuk, hogy a hunok népszokásai közé tartoztak: a fiúgyermek arcának születés utáni felhasogatását, s mintegy kijelölését arra, hogy élete nem az elpuhult élvezetek keresése, hanem a haza szolgálatának szent hivatása; összefüggésben áll ezzel az a másik sajátos szkíta népszokás, miszerint hőseink, vezéreink, szeretteik elvesztése fölötti igaz fájdalmuk jeléül a férfiak, az asszonyi lélekgyöngeség könnyeit megvetve, arcukat felhasogatva borultak a halott fölé, hogy rá vérkönnyeket hullassák; az asszonyok hajukat tépték, arcukat marcangolták és ruhájukat szaggatták: ez a szokás fakuló nyomokban - a kereszténység ellenére - mindmáig fennmaradt.

A Liudprand által ismertetett két ómagyar népszokás a magyar-hun-szkíta azonosság két bizonyítéka. Kincstáriak természetesen ezt nem tűrhatték s kisütötték, hogy Liudprand téved és összekeveri egymással (a két azonos népet) a hunokat és a magyarokat.

"Lajos király egybegyűjtött csapataival már Augustába jött, abba a városba, a mely a svévek és bajorok, vagyis a keleti frankok határán fekszik, midőn hírül hozták ennek a népnek nem váratlan és nem óhajtott közeledését. A következő napon tehát összezsapnak a Lemannus folyó melletti síkságon, amely terjedelménél fogva alkalmas a csatározásra; megtámadták a vérszomszjas és harcias magyarok a még alvó keresztényeket. Többeket előbb ébresztett fel a gerely, mint a harci rivalgás, másokat pedig a kiket fekhelyükhöz

szegeztek, nem költött fel sem a csatazaj sem a halálos seb, mert előbb száll el testükből a lélek, mint szemükből az álom. Véres küzdelem keletkezik mindenütt s a turkok hátat fordítva, mintha menekülni akartak volna, jól irányított nyilaikkal igen sokat terítenek le.

Ha dicső, s hatalmas Urunk, beborítani kezdi

Bús felhőkkel a fényt, ragyogást a fűrtös Apollón,

És ha az ég végtől végig zeng, zúg a vihartól

És ha cikázik a Dörgő trónjáról kibocsájtott

Villám: hogy hogy fél az, ki fehért feketére cserél fel

Vétkének tudatában fél a szívébe tekintni:

Hátha az égi tűz s ő egyidőben még elenyészik.

Épp így, tegzek ürülve, süvöltnek a messzire röppent

Nyilak, erős pánczél repedez, hasadoz ki-ki hátán,

Mint a mikor zuhogó jég elpaskolja vetésünk

És útján támad kopogó zaj, lárma tetőnkön:

Döngnek a børsüvegek, csapkodják kardok azon kép,

S hullnak a holt tetemek, repülő nyíl átszegi őket."

"A lenyugvó nap már hét óra felé járt s Mars isten még Lajosnak kedvezett, midőn a ravasz turkok leshelyeket állítván fel, futást színleltek. Midőn a király népe nem tudván a kelepcéről, őket hevesen üldözőbe vette, előtörtek mindenünnen a leshelyekről s már-már legyőzve lekaszabolják a győzőket. A király maga is rémülve látta, hogy a győzelem vereséggé változott s annál keservesebben fogadja a váratlan csapást. Látni lehetett erdőket, szántókat szerteszét heverő holttestekkel, vértől pirosuló patakokat s folyókat. A lovak nyerítése és a kürtök recsegése még inkább rémítgette a menekülőket, az üldözőket pedig egyre előre hajtotta.

A magyarok végrehajtván tervüket, a számtalan keresztény lemészárlásával nem elégitették még ki gonoszságukat, de könyörtelen dühükben gyújtogatva végigszáguldozták a bajorok, svévek, frankok és szászok földjét. Senki sem merte érkezésüket bevárni, legfeljebb olyan helyeken, amelyeket nagy munkával vagy a természeti előnyök igénybevételel lehetett megerősíteni. A nép néhány évre adófizetője lett a magyaroknak."

A cremonai püspöktől, mint olyan szerzőtől, aki a másik oldalon áll, nem várjuk el, hogy

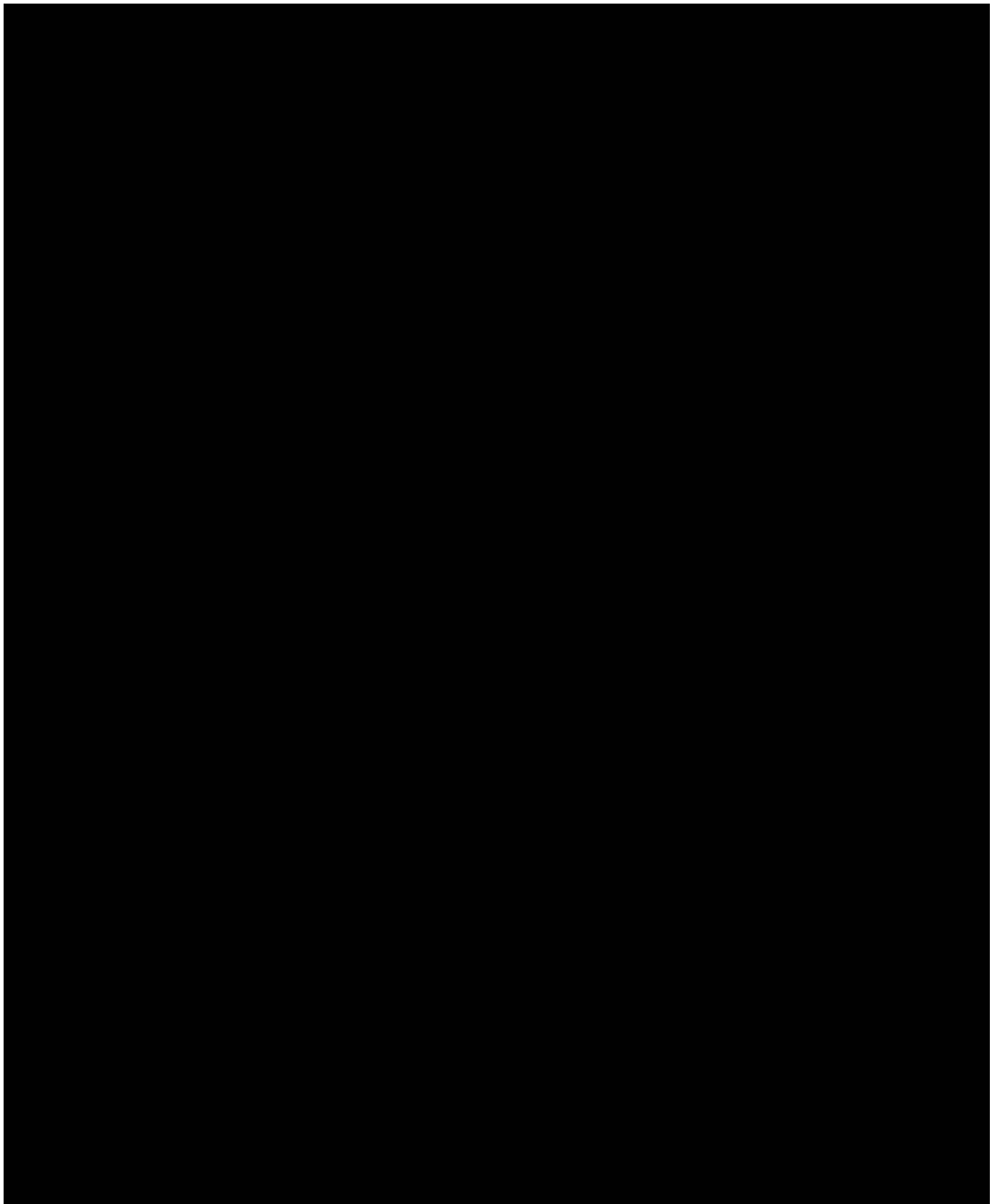
itt-ott akaratlanul is ne bocsátkozzék némi túlzásba jelzőit illetően, de szándékos torzítással, történelemhamisítással senki sem vádolhatja őt; megóvja őt ettől tisztessége s így mindvégig tárgyilagos marad: ez adja művének értékét.

A SZENT GALLEN-I ESET

A külső hagyomány magyarelles szemlélete hatalmas erővel uralkodik az elidegenedett magyar történelemszemléleten, mindinkább annak a szemléletét tükrözi. Sebestyén Gyula is ennek a hatása alá kerül, fölfogván, hogy kifosztottak egy várat, várost vagy kolostort meg megyebet. Kifosztották? Hallatlan! De volt-e vajon még olyan hadjárat, ahol a győztes hadsereg nem fosztotta ki a birtokába került területet?

Még jó, hogy nem azért ítélik el a külháborúzó magyar hadsereget, miért nem vittek ajándékot s nem halmozták el válogatott csencsembencsemekkel, fűldugaszokkal, ajaksíptetőkkel az érintett területek lakosságát és liliomot és díszkoszorúkat se vittek.

Érthető, hogy a nyugati források fájlalják az árpádi honvisszafoglalóktól elszenvedett csapásokat és krónikásaik ezt szóvá is teszik. A mi hivatalos historikusaink feladata volna, hogy kellő tárgyilagossággal megvilágítsák a történeteket s kimondják, semmi rendkívüli nem történt, az is csak halkan, semmi olyasmi, amit nem kellene efféle hadicselekményeknél elkerülhetetlennek tekinteni, mi több bizvást rámutathatnának arra - a szokásos túlzásokból az igazság tárgyilagos kihámozására törekedve -, hogy a magyarok szokatlan emberséggel jártak el: semmi nyom például arra, hogy ok nélkül öldököltek volna és tömegesen lenyiszakolták volna a lakosságot. Ellenkezőleg, miként a Szent Gallen-i eset is mutatja, szinte példátlan emberséget tanúsítottak; ennél lovagiasabb, humanitáriusabb eljárást a legeszményibb hadseregtől is bajosan lehetne elvárni.

Vegyük mindjárt a Szent Gallen-i kolostorban történeteket, annál is inkább, mivel ez mély nyomot hagyott a magyar történelmi képzeletben. Némileg Ekkehard mester (XI. sz.) nyomán vázoljuk a történeteket.

A 926-os évben egy magyar katonai egység berontott Svájcba és letáborozott a Sankt Gallen-i kolostor udvarában.

Közeledésük hírére a szentatyák mind elmenekültek, csak az ütődött-hibbant Heribald várta meg a magyarok érkezését, noha nem lehetetlen, csupán tettette magát, de nagy tehetséggel játszotta az idiótát.

Heribaldot a magyar hadfiak egy kicsit meghergelték s hirtelenében - viselkedésében kihívónak tűnt - le akarták vágni, de rájöttek, félkegyelmű, békében hagyták. A boros hordókat a kolostor pincéjéből kihordták, volt bor ott bőséggel, tetejüket leverték s ihatott mindenki amennyit csak akart. A magyarok "a vegyítetlenül ivott bortól felhevülve rettentő hangerővel isteneikhez ordibáltak" (=harci dalokat énekeltek). Tolmácsuk, egy keresztény pap, velük ordibál (=kurjongat és énekel) - Heribald szerint -: mivel kényszerítették rá... miután pedig kitombolták magukat, a pap-tolmács, aki ugyancsak felhevülhetett a bortól - saját nyelvükön elfújja a "Sanctificat nos Domine" kezdetű egyházi éneket. (Számolnunk kell vele, hogy Heribald is velük üvöltött.) Végül pedig jöhetett a pecsenye, a penitencia és vele a bűnbocsánat.

(Ekkehard: Casus St. Galli V. c. 54.)

Megható a kiabálásra kényszerített pap-tolmács históriája, ki végül is vezeklésül egyházi dalt énekel. Ámde miként lehet valakit ordibálásra, éneklésre kényszeríteni? S itt - a papok hagyományos borszeretetét ismerve - arra kell gondolnunk, arra is rákényszerítették, hogy versenyt igyon velük. Mivel pedig ez a derék egyházfi magyarul is tudott, értette az éneket s ismerős fülnek, felhevült szívnek az aligha lehetett kellemetlen.

Az ünnepség tovább folyt (Heribaldot egyébként nem azért nem bántották, mert ártalmatlannak vélték, "hanem mert az ókoriak hite szerint a félkegyelműséget annak jeléül tekintették, hogy érintkezésben áll a felsőbb hatalmakkal").

(L. Riedl Frigyes: A régi magyar irodalom, 52. kézirat)

A MAGYAR ARANYÉHSÉG ÉS ZSÁKMÁNYSZERZÉSI VÁGY CÁFOLATA LIUDPRAND CREMONAI PÜSPÖKTŐL

Liudprand püspök a páviai csatáról is beszámol. Leírásai hiányt pótolnak, mintegy közelebb hozzák, megelevenítik a régi magyaroknak azokat a küzdelmeit, amiről

emléktelenítéssel felérő adatirtás és ócsárlásból fakadó érdektelenség miatt oly keveset tudunk.

"Berengár halála után, Rodulfus távolléte idején a magyarok dühe Salardus vezérlete alatt egész Itáliában érezhetővé vált, annyira, hogy Pavia városának falait sánccal vették körül és köröskörül lecövekelt sátraikból állották útját azoknak, akik onnét kijönni akartak. Ezek bűneikkel szolgáltak rá, hogy sem szembe nem szállhattak velük, sem ajándékokkal meg nem vesztegethették őket.

Újra kibontakozott a nagy ég borújából a napfény

És a kos útja felé közelítve a hegyre borult jég-

S hótakarót melegítve elolvasztja; Aeolus

Féktelenül lihegő szeleit kibocsájtja magából.

Ekkora bős magyarok hada rajtüt a városerődre

S tűzbe borítja. A tűz viharoknak a szárnyain indul

És fölszíva magasra rohan s szanaszét harapózik.

És nem elég, hogy a tűzvész lángja elemésztí a várost,

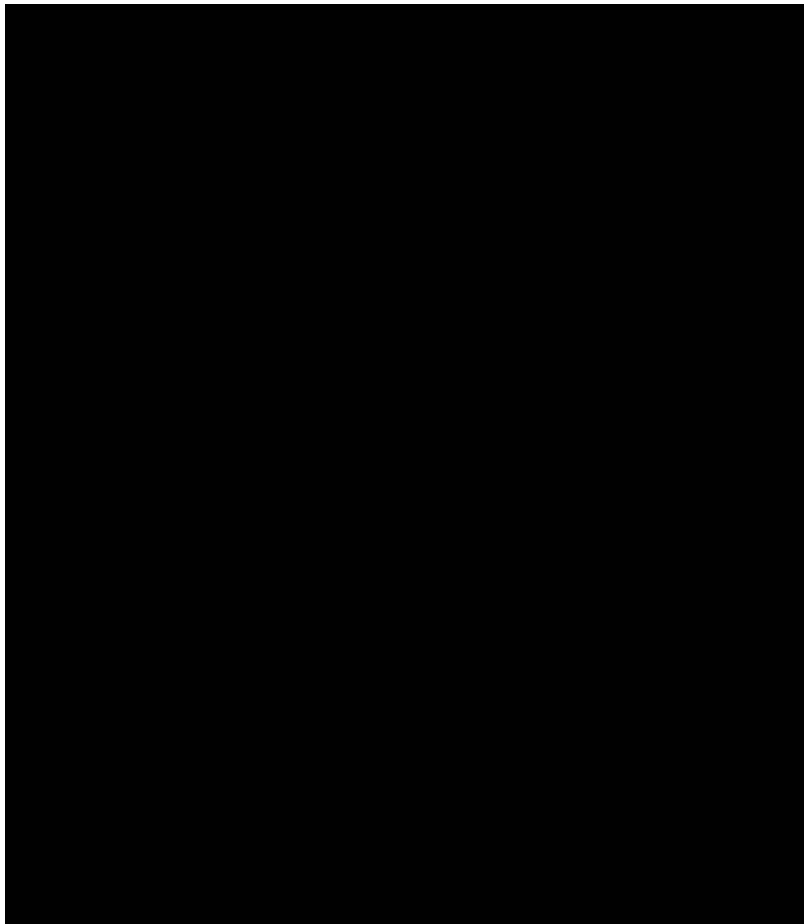
Végromlást kiabálnak a minden irányból előtört

Gyors magyarok s lenyilazzák azt,

Kit a tűz nem emészt meg."

Íme, ilyenek mutatja a régi magyarokat a túlsó táborhoz tartozó derék püspök emberi leírása. És ezek a sorok, ha akaratlanul és közvetetten is, éppen a rájuk sütött elsőszámú rágalmat leplezik le. Vitézi sereg volt ez, nem zsákmányra éhes horda. Mert miként Liudprand tanúsítja, még a felajánlott s fáradság nélkül megszerezhető kincset sem fogadják el: visszautasítják a megvesztegetésükre szánt ajándékokat is. Liudprandnak ez a passzusa a rágalmazók ellenében Anonymust igazolja, aki így jellemzi őket:

"NEM KÍVÁNTÁK A MÁSÉT, MINTHOGY MINDNYÁJAN GAZDAGOK VOLTAK,
SOK ÁLLATNAK ÉS ELEGENDŐ ENNIVALÓNAK A BIRTOKOSAI."

Magyar főurak a X-XII. századból
Az első alak rekonstruálva bizánci hatást mutat. A második a pécsi
domborművek nyomán van rekonstruálva és a nyugati hatást mutatja;
a harmadik a Gertrud Codex magyar alakja

Nemes Mihály rajza (Magyar Jelmez)

A POZSONYI CSATA

Mi volt hát a magyar külháborúk oka?

Mielőtt felelnénk az okokra, rá kell mutatnunk a közvetlen előzményre, arra, mi robbantotta ki a tizedik évszázad Nyugat elleni nagy hadműveleteit. Annál is inkább meg kell tennünk ezt, mivel történelemszemléletünkben divatosá vált (mesterségesen ráerőszakolt, tekintélyelvekkel rátukmált) csőlátás valósággal ránevel arra, hogy összefüggéseiből és az ok-oksági viszonyból kiszakítottan szemléljük.

A Nyugat elleni háromnegyed évszázados magyar offenzívát - a Nyugat robbantotta ki;

pontosabban: a pozsonyi csata.

Mint tudjuk: 907-ben fejeződött be az árpádi honvisszafoglalás, a betolakodott idegen fegyveres csapatok kiűzése, a vazallus fejedelemségek leverése, az ország belső rendjének kialakítása és az ország ősi határainak újból való kitűzése.

Ellenállhatatlan történelmi szükségszerűségek folytán Európa közepén újra helyreállt - ki tudja hányadszor az évezredek folyamán - a központi szkíta birodalom. Egy évszázaddal az avar birodalom nemzetközi fegyveres erővel és titkos eszközökkel véghezvitt elpusztítása után, fél évezreddel az ugyanígy megdöntött hun birodalom és az azt évszázadokkal megelőző szarmata, jász (jazig), dák (daha), pannon stb. stb. szkíta birodalom elpusztítása után ismét kivívta a történelmi szükségszerűség és ésszerűség és a szkíta népek ereje az ősi szkíta birodalom helyreállítását. Csak mi, a huszadik század poklából visszatekintő és valós történelmet elködöző történetírás homályán áttekinteni képes emberek mérhetjük fel a maga igaz mivoltában az esemény felmérhetetlen jelentőségét: a forrongva kialakuló nagy nyugati és keleti népcsoport-tömbök között újra helyreállt a természetkijelölte keretek (Kárpát-medence) és évezredek szentesítette határok között az a központi hatalom, amely természeti és történelmi adottságainál fogva a néptömbök közötti egyensúlyozásra volt hivatott, és amely - még későbbi megtört és ezerféleképpen rombolt formájában is - jól-rosszul - ezt a szerepet töltötte be egy évezreden át a pángermán és pánszláv népsokadalmak közé ékelődött Európa keleti védőbástyájaként.

A Hungáriának, avagy Magyarországnak nevezett új szkíta birodalom új egyensúlyi helyzet kialakításának irányába hatott, noha a korabeliek számára ez felismerhetetlen maradt. A kortársak csupán az új helyzet előidézte fenyegetést érezték, s a terjeszkedő német imperializmus, a már ekkor kialakuló "Drang nach osten" hatalmi mohóságában nemhogy nem ismerte fel, de a védőtartóoszlopot ellenséges falként érzékelte, amely terjeszkedő hatalmát korlátozza, s ezért lerontására tört.

Így került sor a pozsonyi ütközetre.

Alig hogy befejeződött a magyar honvisszafoglalás, már itt voltak germán vezetéssel a nemzetközi fegyveres erők leszámolásra kész roppant hadai, Pozsony ősmagyar váránál az ország kapujában.

A hazájukat visszafoglaló magyarok még nem támadtak nyugat ellen. Alighogy befejezték a Magyarország területére betolakodó idegen, zsoldos katonai erők kiverését az országból, máris itt voltak az éhes új hódítók, a nagyhatalmi álmok megszállottai. Még messze a jövőködében, netán a semmi ködében úsztak a majdani ún. "kalandozó" hadjáratok, mik az ekkori megtámadtatás nélkül tán sosem is jöttek volna létre, és a germánság már ekkor, 907-ben tervet dolgozott ki a sebeiből alighogy felépült, alighogy újjáalakult Magyarország szétzúzására. Pontosan egy évszázaddal az avar birodalom embertelen vadságú szétrombolása után a magyar honvisszafoglalás befejezése évében, 907-ben százezer főnyi hadsereg indul a magyarok megsemmisítésére: a szárazföldi csapatokat dunai hadihajók kísérték. A Pozsonynál 907 júliusában lezajlott többnapos ütközetben azonban a magyarok tönkrevették a germán hadakat. Számunkra itt az a lényeges, hogy a magyarok elleni harcban egyesült germánság már ekkor, 907-ben, a magyar honvisszafoglalás lezárásának évében megindult a pusztító támadásra.

S miként a hunok, avarok stb. elleni régebbi tervek kidolgozásakor, a főszerepet a terv létrehozásában az oligarchia mellett ezúttal is a főpapság vállalta. Mi több: az új terv kidolgozója és kimódolója éppen a germán klérus volt. Tanúsítják ezt a terv gyakorlati kivitelezésének tényei.

Mit akartak elérni? Hódítani, hódítani minden áron. Közép- és Nyugat-Európa összefogása, együttműködése helyett háború a közép-európai pillér ellen. Működtek a régi hibás beidegzettségek. És beindultak a pusztító viaskodások évszázadokra kiható nagy gépezetei.

A magyar katonai erő szétzúzta az országba betörni készülő óriási nemzetközi haderőt. Véres fővel kénytelenek voltak elmenekülni.

Meghökkenő fegyvertény ez: a honvisszafoglalást még teljesen be sem fejezett magyarság már ekkor is nagyobb katonai erőt képvisel, mint az ellene támadó nyugat egyesített hadereje.

Elsőrendű bizonyíték is ez a tény: tanúsítja a hamis, hazug híresztelésekkel szemben, hogy a Kárpát-medence lakossága, etnikuma akkor - és Árpád előtt is - magyar volt, illetve azt, hogy itt nem éltek más etnikumú népek, nem éltek olyan ellenséges etnikumok, akiket le kellett volna győzni, hiszen akkor nem őrződhetett volna meg, nem jöhetett volna létre a magyar haderő ekkora ütőképessége.

A katonai támadás intő jel volt a magyarok számára: nyilvánvalóvá vált, mit várhat a magyarság a nyugattól.

Le kellett vonni a támadás tanulságait.

És még egy év sem telt bele, és megtörtént a magyar visszavágás: magyar csapatok pusztították végig Szászországot, Thüringiát.

A pozsonyi csatát követően, miként Kézai írja - "Morvaországot és Cseh-országot fosztották ki minden vagyonából, és a csatában megölték fejedelmüket, Vratiszlávot."

Kézai Simon mester itt keményen, mondhatnánk ellenségesen fogalmaz, jóllehet igazságérzetét vitatni sem lehet; ő sem tud azonban mindenütt és mindenben ellene szegülni kora klerikális szerzői magyarellenes beállítottságának s ezért emeli ki többi középkori krónikásainkkal együtt a velejáróját a fegyveres konfliktusnak, azt ami elkerülhetetlen kísérőjelensége mindmáig a háborúknak: a dúlás, a fosztogatás, s ez azért hangsúlyozódik ki különösképpen, mert más népek historikusai a kedvezőtlen tényezőket általában elnyelik, elhallgatják: szidjuk magunkat és ők is szidnak bennünket; ők betartják a "magunkról csak jót" elvet, mi éppen fordítva, így aztán a kép feketére sikerül: ily módon bélyegződnek eleink hadműveletei barbár dúlásoknak, rablópóráknak, zsákmányszerzést szolgáló "kalandozásoknak", míg ellenségeink orvháborúi, hódító eszkalációi, rablópórái magasztos és dicsőséges hadi vállalkozásokká dicsőülnek.

A nemzetlélekölésnek ez is egy hatásos módszere.

Elsikkad a krónikás szövegben a hadjárat valódi mibenléte, oka és célja is, s mindenre csupán a történelmi tényekből és összefüggésekből, előzményekből következtethetünk, az előzmények közt pedig megtaláljuk:

- az avar birodalom szétzúzása utáni szláv beszivárgást az ősi Magyarország területeire,
- a vazallus frankoszláv fejedelemség létesítését és Szepességben, Felvidéken,
- hozzászámítva mindazokat az atrocitásokat, hatalmi visszaéléseket, amik - miként azt napjainkban is tapasztaljuk - óhatatlanul együtt járnak az idegenuralommal, s amit a betolakodó önkényének nevezhetünk.

Bizonyosra vehető hát, hogy büntető expedícióról van szó, megtorló hadművelet-ekről: ezért első dolguk az árpádiaknak a cseh föld végigdúlása.

Volt azonban más oka és célja is ennek a hadműveletnek: nevezetesen az ország köré települt ellenséges gyűrű meggyengítése és szétzúzása.

ISMÉTLŐDŐ VILÁGTRAGÉDIÁK

Korról korra megsemmisülő szkíta birodalmak.

Félre kell vetnünk a tizedik századi magyar haditettekre (s az egész korra) tévedésből és ártó szándékkal ráaggatott hamis címzéseket.

Átfogó tüzetes vizsgálatra van szükség, ezekben a kérdésekben is; meg kell ejtenünk az

évszázadokon át elmulasztott elemzéseket.

Mindenekelőtt látnunk kell: nem elszigetelt folyamatokról van szó és semmiképpen sem a történelmi összefüggésekből kiszakadt, attól független, gyökértelen jelenségekről, harciselekedetéről.

Tüstént szemünkbe ötlük: nem Árpád magyarjai kezdték a nyugat elleni külháborúk sorozatát, hanem őket jó évezreddel megelőzve a szkíta népek egymást követő hullámai, a pannonok, szarmaták, jász-jazigok, daha-dákok, hunok, korai avarok, griffes-indások, s csak e folyamat zárószakaszában a magyarok.

Mindezek a szkíta népek, mihelyt visszatelepültek a Kárpát-medencei őshazába, jószerivel azonnyomban megkezdték a nyugat felé irányuló támadó hadműveleteiket.

A történelmi tények nem hagynak semmi kétséget aziránt, hogy egy teljes évezredet áthidaló grandiózus folyamatról, katonai cselekménysorozatról van szó. Ez a gigantikus eseménysorozat semmiképpen sem szűkíthető le a magyarok tizedik évszázadi külháborúira.

Mert nem a magyarok kezdték el gyorsan mozgó könnyűlovasságukra támaszkodva a nyugat elleni rajtaütésszerű hadműveleteket, hanem egy évezreddel korábban a Pannóniának nevet adó pannonok, akiktől rettegett a világbíró Róma, majd nyomukban a szarmaták, akik lobogó fehér gatyában, ümögben száguldozták be frissröptű lovaikkal az etnikai forrongás állapotában levő nyugati tartományokat s verték vissza a nagy rabszolgatartó hatalom hódító hadait a Duna vonalánál, ugyanúgy a keleti pusztákról, a nagy szarmata síkságról - a későbbi Dagesztán-Dahesztán tájáról - visszaáramló összkíta-magyar daha-dákok, akiknek az égvilágon semmi köze a Balkánról több mint egy ezredév eltelte után felszivárogni kezdő valach-ruminokhoz, majd a nyugatot nemcsak rajtaütésszerű hadműveletekkel riogató, de az egész Európa visszafoglalására, nyugatrómai és keletrómai birodalom beolvasztására készülő (és őket adófizetővé is tevő) hunok, majd utánuk a hatalomban hozzájuk mérhető korai és kései avarok, végül pedig a magyarok.

Mindezeket a szkíta népeket a Kárpát-medencei őshazába behatolt és itt zsarnokoskodni kezdő idegen népelemek kiűzésének karizmatikus parancsa, isteni elrendelés kényszerítette ide a nagy keleti pusztaságokról, s mihelyt visszafoglalták, birtokba vették az őshazát, jóformán még meg sem melegedtek itt, máris megkezdték nyugat felé irányuló támadó kirajzásaikat, nép nép után, hullám hullám után.

Miért? Mi vezette, készítette őket ezekre a hadműveletekre? S miért volt valamennyiök számára annyira sürgős ez a készítés, hogy haladéktalanul nekivágtak ezeknek az óriási áldozatokkal járó párviadaloknak?

Mi volt az ok? Miért járt el ugyanígy a szkíta népek egymást követő sora egy évezreden át? Miért volt elkerülhetetlen ez? Mit akartak elérni?

Míg ezekre a kérdésekre nem találjuk meg a választ, nem mehetünk tovább, mert ezek a kérdések választ követelnek, történelmi tényekre alapozott, módszeres, helytálló választ.

Világok pusztulására vessük a tekintetünket.

A história, amely a tények feltárója helyett a tények elfedőjévé, eltakarójává vált, világjelentőségű tényeket takart el az emberiség szeme elől, így például Európa ősnépeinek, szkíta ősbirodalmainak pusztulását.

Megdöbbsentő jelenségek bontakoznak ki a kutató tekintet előtt, világkataklizmák, világbirodalmak omlása, népek katasztrófája: világraszóló s világ sorsára kiható tragédiák, amikről senki, senki semmit sem tud.

Ismétlődő nemzettragédiák.

Európa közepének, ősrégi központjának, Közép-Európának szkíta birodalmait évezredek át megismétlődve érő tragédiák.

A történelem kulisszái, az emberiség emlékezete mögé süllyedt népek, országok tragédiái.

Hova lettek Közép-Európa ősszkíta birodalmai?

Hova a Rómát rettegető pannonok, a nagy pannon birodalom, amelyről még manapság is Pannóniának nevezik Magyarország felségterületeit?

Hova lett a Szarmata-Jász (Jazig) Szkíta birodalom, amelynek csak a neve maradt fenn hajdani peremvidékein, a magyar Szerémségben? (A szkíta Dákország és a dák-daha nép kiirtásának körülményei ismeretesek.)

Évszázadokról évszázadokra megsemmisülő és újraépülő szkíta birodalmak. Évszázadokról évszázadokra megismétlődő nemzettragédiák. A szarmaták után következnek a hunok, a hunok után a korai avarok, a korai avarok után a griffes-indások, a griffes-indások után a magyarok

A magyarok színrelépésekor mind felkísértének az előző tragédiák, a hun és avar birodalom világégéssel, világpusztulással felérő képei, Attila megöletésének és "Krimhilda csatájának" félelmetes jelenségei. Visszakísértének az avar birodalom széttúzásának irtózatos jelenségei Nagy Károly mindmáig leplek alá vont bosszúhadjáratának titkos erővonalaival, népirtó megátalkodottságának követ kövön nem hagyó csapásaival. Csaknem egy évtizeden át dühöngött ez a feltáratlan titkú pokoli háború, ez a kémek, áru-lók, földalatti brávók, megvesztegetők, gyilkosok, méregkeverők seregeit mozgósító diverzánsháború, métellyel s orgyilokkal győzelmes háború mindaddig, míg ki nem okádták mérhetetlen kincseiket az avar dombok s míg föld alá nem került a nemzet nagyobb része.

Egy évszázad sem telt bele, s a hunok, avarok után itt voltak óriási erőhatalommal a magyarok.

Fél évszázad múltán a régi félelmetes idők kísértettek vissza, immár harmadízben vagy éppen tizedízben.

Feléledt, s talpraállt, ki tudja, hányadízben, a leterített óriás, a szkíta világhatalom. S a létrontó titkos erők ismét gyűrűbe vonták.

Hivatalos dilettánsok, akik csak hírből, régi dilettánsok avított leírásaiból ismerik a fegyveres harcok világát - úgy képzelik a háborút, hogy néhány ember ideát is, odaát is fegyvert ragad és parancsnokai vezényletére öldökölve egymásra ront s aki a mézárásban felülkerekedik, azé a győzelem. A valóságban azonban a háborúk már réges régen nem ilyen módon folynak, s a háborúkat nem a nyers erő, nem a fegyver, hanem az ész, a szó: a cselszövény, a titkos erők küzdelme dönti el: nem a nyíltszíni küzdelem, hanem a kulisszák mögötti rejtve folyó ádáz viaskodás. S ez nem lehetett s nemis volt másként Nagy Károly háborúiban sem. A dilettantizmus azonban az emberi eszmélkedés és történelmi önmegismerés mérhetetlen kárára, mindmáig valósággal elsikkasztotta a történelemnek ezt a lényegi háttérét minden háttértényezőjével, titkos vonulataival egyetemben.

Mi történt a pannonokkal, Attila hun világbirodalmával? Az avarokkal?

Mi történt Nagy Károly avarellenes háborúja során? miként történt meg az ún. "Nagy Károly-i csoda", illetve a csoda mezébe burkolt gyilkolás és titokhalmaz? az, hogy a katonailag mindaddig fölényben lévő avar haderő s az egész avarság elvérzett a nála gyöngébb, alárendelt frank haderővel szemben?

Harmadízben (sokadízben) kísértett fel a Kárpát-medencében a végpusztulás, a nemzethalál. S az érintett szkíta (hun, avar, magyar) népek országa mindegyik esetben Európa vezető katonai hatalma volt. Mi történt itt? mi ismétlődött-kísértett fel immár ki tudja hányadízben?

Csak történelmi vakság, tudatos obstrukció tagadhatja e gigantikus eseménykomplexumok világpolitikai jelentőségét, világkatakliizma jellegét és azt, hogy a katasztrófa körülményei, kísérőjelenségei mindegyik esetben hasonlóak vagy éppenséggel azonosak voltak. Vagyis a fantasztikus katonai fordulatot, világfordulatot ugyanazok a tényezők, ugyanazok a módszerek készítették elő és hajtották végre, ugyanazok a titkos láthatatlan erők: ezek döntő ténykedésének, közreműködésének figyelmen kívül hagyásával az események megmagyarázhatatlanná válnak.

Valójában ez utóbbi három, az európai népek sorára és alighanem az egész világtörténelemre végzetesen kiható katakliizma semmiképpen sem érthető meg külön-külön egymástól elszigetelten, s a hasonlóságok és egyezések révén az egyik katakliizma eseménysora alkalmas a másik megvilágítására is, a hun birodalom széttűzésének tragédiája rávilágít az avar birodalom végóráira, emez pedig a magyarság tragédiáját előkészítő titkos szövevényekre vet világot.

Hadjáratok sűrű sora vonul el hát szemünk előtt, hatalmas erőfeszítéssel és véráldozattal végigvitt magyar külháborúk vonulata. Miért vívták őket? Ki meri ép ésszel állítani, hogy ezek a külháborúk a pusztá kalandvágy kitörései és megnyilvánulásai voltak?

Milyen cél, szándék hajtotta őket, miféle rejtélyes erő, miféle kényszerűség? Mi volt e hadivállalkozás-sorozatok kiváltó oka, értelme, célja? Miért vonultak éveken át, évtizedeken át magyar katonák tíz- meg tízezrei, karddal hasítva maguknak utat a nyugati tartományokon át? miféle törekvés mozgatta őket? mit akartak elérni? S ki szervezte meg ezeket a hadakat, miféle késztetések és szükségességek, kényszerűségek láncolata?

Miért járt el ugyanígy a szkíta népek egész sora? Hiszen ezt a sort nem a magyarokkal, mégcsak nem is az avarokkal kell kezdenünk; vissza kell mennünk a jazyk-jászokig, szarmatákig - sőt talán még az agathirsokig, az összkítákig. Választ követelnek ezek a kérdések, megalapozott módszeres választ. Akad, aki úgy véli, a válasz már ismeretes, az oka: rablás, harácsolás, zsákmányszerzés, kalandozás. Amde ezek a hadjáratok, mint a krónikákból, történeti és kronológiai adatokból tévedhetetlenül kitűnik, szorosan összefüggenek a Kárpát-medencébe történő visszaáramlásokkal. Nem lehet kétséges, hogy e küzdelmeknek össze kell függnie a kárpát-medencei ősmagyarok létének alapkérdéseivel, a honvisszafoglalásokkal, s minden olyan válasz, ami nincs tekintettel erre, csak alapozatlan lehet. Ha figyelembe vesszük, hogy ezek a hadjáratok a szkíta népek visszaáramlásait, hullámváltozásait pontosan követve - több mint évezredet ölelnek át, úgy nyilvánvalóvá válik, hogy ezeknek a hadműveleteknek is nagyon nyomós okának kell lennie, olyan oknak, ami évezredek léptékben is meghatározója lehetett a szkíta népek történetének.

Elemi érdekekért folyt ez az évezredek gigantikus küzdelem: a létért, a szabadságért, a jövőért, az őshaza megvédéséért.

"Európában a szkíták uralkodtak" - vallja az időszámításunk előtt élt Xenophon. Ezt úgy kell értenünk, hogy az ősi Európában - az észak-keletről betörő latinok, germánok, gótok és egyéb népek előtt szkíta népek éltek; szkíták voltak Európa őslakói. Nem a kincsszerzés, s tán mégcsak nemis elsősorban az előrelátó honvédelem - az újonnan visszaszerzett kárpát-medencei őshaza megelőző célzatú támadó hadjáratokkal való biztosítása -, a nyugat-európai ősi szkíta hazák, itt élő szkíta népek (baszkok, katalánok, írek, ibérek, ispánok, svájci hunok stb.) katonai felszabadításának mindinkább elhalványuló hagyománya, nosztalgiája vezette volna egy teljes évezreden át a "kalandozásokat"?

Kezdetben talán igen.

De már az időszámításunk körüli időben bizonyosan más, valósabb ok került az előtérbe: a rabszolgotartó római, majd germán imperializmus mind fenyegetőbbé váló terjeszkedése.

Már Attila, a nagy hun király ezért vívta óriású arányú háborúit a rómaiak ellen. Ezért küzdöttek még régebben a szkíta jászok és szarmaták, dákok (v. dahák), s ezért vívta élet-halál harcát a hun birodalom örökébe lépő avar birodalom, és ezért az avar birodalom helyébe lépő honvisszafoglaló magyarság.

Ne feledjük: a szkíták - a régiek megállapítása szerint - a világ legigazságosabb népei voltak, s ókori kútfők tanúságtétele szerint, "haszonvágyból, területabló szándékkal nem vívtak háborúkat".

Következésképpen a szkíta népek évezredek Nyugat elleni támadó háborúit sem a bosszúvágy és területabló szándék vezette. Valóban nem is törekedtek a nyugati tartományok elfoglalására, jóllehet ezt a tizedik századi magyar haderő is megvalósíthatta volna.

Nem akartak mást, csak az ősi szkíta felségterületek, azaz a Kárpát-medencei őszülöhaza felszabadítását és védelmét, biztonságát.

A HADAK ÚTJA mondája, EMESE ŐSANYA ÁLMÁNAK mondája, a késlekedő magyar seregre támadó ÓRIÁSMADARAK (GRIFFEK) mondája, az ARANYKINCSEK, és a CSODASZARVAS mondakör mind ezt igazolja: az isteni elrendelést az őshaza felszabadítására és védelmére. Mindegyik ősmondakör az őshaza természetfölötti erők által elrendelt felszabadítására és védelmére vonatkozik. Mindegyik ősmondakör a természetfölötti erők által elrendelt mágikus visszatérési parancsot sugallja.

Íme az évezredes titáni küzdelem fő mozgatóerői!

Párhuzamos tartalom mondákban, történelemben; a párhuzamosság és a karizmatikus cél a leghatározottabb formában minduntalan fölsejlik.

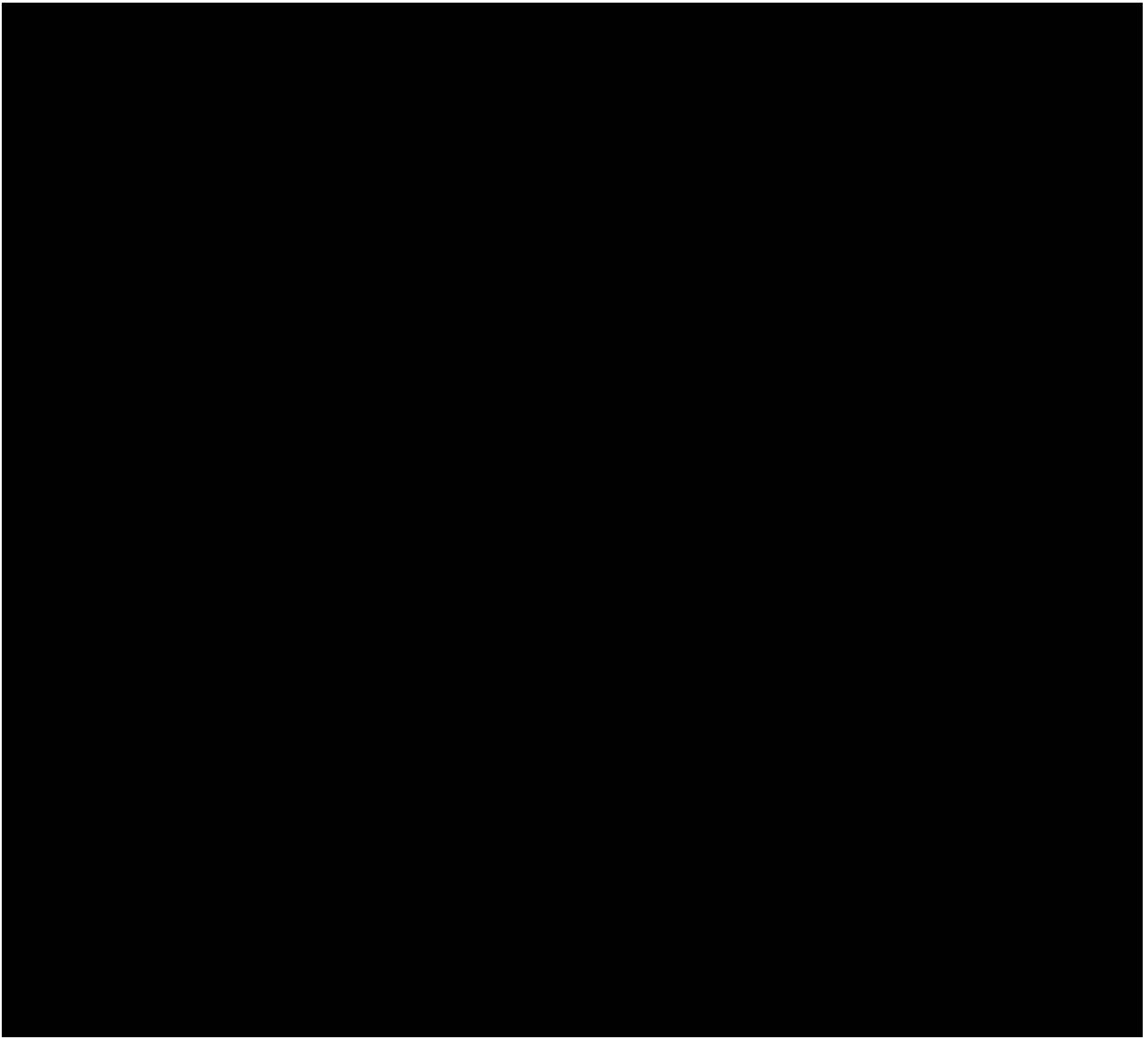
Bizonyos, hogy e hadjáratoknak - tán Attila gigantikus Európa-egyesítési terveit kivéve - sohasem volt célja sem a nyugati területek meghódítása, sem a nyugatra költözés. Ezért is homályosul el értelmük a késői utókor előtt.

Ha figyelemmel kísérjük az Európában lezajlott világeseményeket, könnyű rá jönni a rejtett okra: a germán népek és a latinok terjeszkedése.

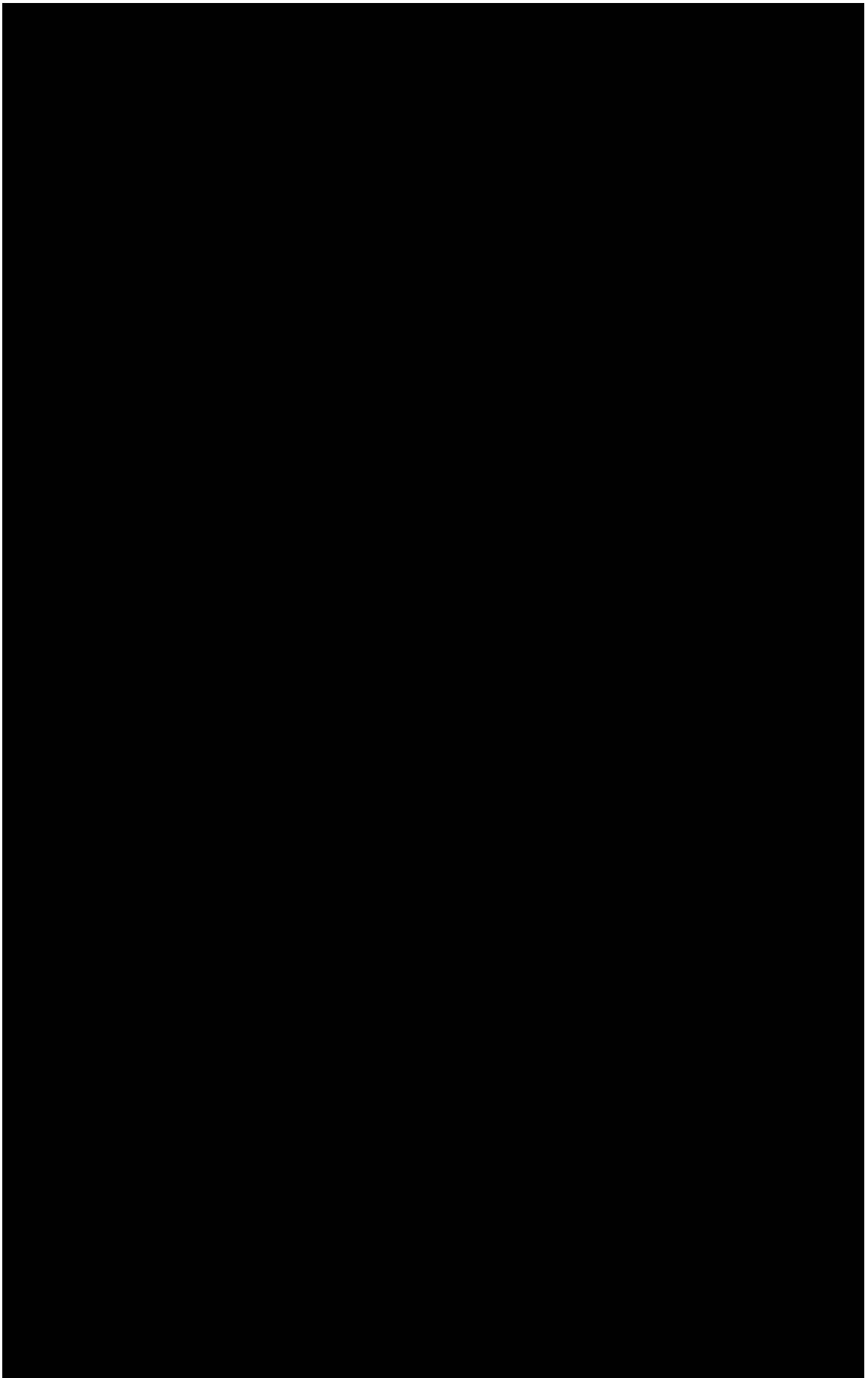
Az egész ősi Európát nagy veszedelmek fenyegették az új rabszolgatartó imperializmusok részéről. A szkíta népek ezért térnek vissza: meg kellett küzdeniük a félelmetes új ellenséggel, megmenteni a kárpát-medencei haza őslakos magyarságát és a nyugaton élő magyarral rokon népeket a római gőzhengertől.

A "kalandozó" hadjáratok tehát a kárpát-medencei honvisszafoglalások szerves kiegészítő részei.

De a nyugaton élő ősnépek is rokonságban állnak a magyarsággal. Valójában tehát nemcsak a Kárpát-medencéről volt szó, de az egész ősi területről, amelynek a Kárpát-medence csupán a középpontja.

Hun-szarmata fejedelem
IV - V. századbeli, Dél-Oroszországban lelt csészéről

Lehel vezér középkori ábrázolása

VILÁGSZÉDÍTŐ HAZUGSÁGHADJÁRAT AZ AUGSBURGI ÜTKÖZET KÖRÜL

"A magyar századokon át
inkább csinálta, mint írta a történelmet,
s tetteinek följegyzését
gyakran engesztelhetetlen ellenségeire bízta. - "
Acsády Ignác

EURÓPA MAGYAR NYOMÁS ALATT

Tény és való: hét évtizeden át magyar nyomás alatt nyögött Európa, kegyetlen katonai nyomás alatt. A rettegés ülte meg a nyugati tájakat, a félelem az élet minden zegét-zugát áthatotta, sosem lehetett tudni, mikor bukkannak fel a várak, klastromok, falvak határában a villámgyors lovaikon száguldó magyarok, mikor árasztják el nyilaik záporával a falakat s hányják kardélre a menekülőket: rettegésben élt egész Nyugat-Európa - "A magyarok nyilaitól ments meg Uram Isten!" -, a létbizonytalanság fojtogatta az embereket, s a magyarokkal szembeni ellenállás reménytelen volt, kétségbe-esésükben, végső elszántságukban újra meg újra megkísérelték a szembe-szállást, ámde mindannyiszor véres fővel kellett visszamenekülniök, a magyarokkal szemben nem volt ellenszerük, a (hunoktól átvett) lovagjátékok híres hősei elbuktak, a frank és nibelung hősök csődöt mondtak, erődítményeik kártyavárként leomlottak, lovaik lassúnak, páncélzataik ólomnehéznek és hiábavalónak, fohászaik hiú reménykedésnek, hadvezéreik oktalannak, áldozataik hiábavalóknak bizonyultak a széleseben száguldó paripák, villódzó kardok, surranó nyilak özönének ellenében: ólomlábakon idétlenkedett velük szemben a Nyugat s mintha félálomban tenné és álomkórság ülne rajta; sosem lehetett tudni, mikor bukkannak fel, merről és milyen erővel, s azt sem lehetett tudni, valójában miért jönnek, mit akarnak, csak a port akarják elverni a nyugati népeken, fékezhetetlen vitézségük tanújeleként, vagy mindez csupán előjáték, előjátéka egy új, még félelmetesebb folyamatnak, és holnap bekebelezik az egész Nyugatot, végérvényesen alárendeltjeiké téve a nyugati tartományokat és népeket.

Meg kellett találnia magyar katonai rohamok ellenszerét.

I. Ottó ezt kísérelte meg Augsburgnál.

TÖRTÉNELMI ESEMÉNYEK LEÁRNYALTSÁGÁRÓL, TITKOS VOLTÁRÓL

A történetvizsgálónak, ha a valóságot akarja feltárni, hasonlíthatatlanul kedvezőtlenebb a helyzete, mint a bűnügyi nyomozóé, akinek - az esetek többségében - alkalma nyílik a valóságos tények, tárgyak közvetlen megfigyelésére és konkrét elemzésére, vagy legalábbis megközelítésére. A történetkutató ezzel szemben csak bonyolult szűrőrendszereken át juthat el olyan valamikori közvetett, feltételezett tények, vélt tények ismeretéhez, amelyek nemcsak távoliak, hiányosak és töredezetek, de természetüknél fogva rendszerint titkosak, leárnyaltak, rejtett okozatúak, hamis indokolásúak. A bűnügyi nyomozó magát a megtörtént esetet, a történetkutató az egykori esemény tanúinak elbeszélése alapján készült kivonatos és tendenciózus - gyakran tudatosan hamis beállítású - beszámolókat vizsgálja, s az így nyert adalékok alapján kell rekonstruálnia a tényleges eseményeket.

"Egyébiránt az idők csak Deteillokat (apróságokat) fedezi fel jobban és igen gyakran a titkos okokat még jobban zavarja össze, hogysen kivilágosítja."

gr. Dessewffy József

MI TÖRTÉNT AUGSBURGNÁL?

1. A CSATA LEZAJLÁSÁNAK KÖRÜLMÉNYEI

Titok fedi, mi történt a Lech folyó mentén az Augsburg városától mintegy másfél kilométerre eső híd közelében, mi okozta Lehel és Bulcsú vezérek seregének pusztulását.

"A német és olasz sereg - tudósít a Bécsi Krónika –
hirtelen rátámadtak a magyarokra, úgy hogy még ha
akartak volna, akkor sem menekülhettek el, mert
egyik oldalon meggátolta őket ebben a néhány nap
óta csodálatosan megáradt Lech folyó, a másik
oldalón pedig fal módjára az ellenséges sereg
szorította őket."

Nem tudjuk, hogy milyen lehetett a Lech folyó ominózus hídjá, amelyen 955. augusztus 10. éjszakáján a magyar sereg átkelt, milyen széles volt, hány lovas férhetett el egymás mellett rajta, s így több minden felderíthetetlen marad.

A csatában részt vett két magyar hadsereg, létszámát a kútforrások fölöttébb ingadozó, bizonytalan becsléssel 25.000-50.000-75.000 lovasra teszik.

Kiszámították, hogy 20-25.000 lovast véve alapul, hogy a hídon való átkeléshez zavartalan körülmények között három és fél - négy órára volt szükség.

A magyar sereg viszont csak éjfél után vagy éppen a hajnali órákban kezdte meg az átkelést. A hídon való átkelést a magyar vezérek azért tették az utolsó pillanatra, hogy ily módon meglephessék ellenfeleiket.

A haditerv kiélezett volt, a hadvezetés úgyszólván mindent egy lapra tett fel; arra, hogy a hídon való átkelés zavartalanul terv szerint, a vezetés becslése, elképzelése szerint zajlik le majd.

Az átkelés azonban nem így sikerült, nem bonyolódott le a remélt idő alatt és feltehetően ez okozta a katasztrófát.

Különös az is, hogy nem számolta hadvezetés a Lech folyó áradásával sem, és ha ez váratlanul az utolsó napokban vagy az utolsó napon következett is be, kérdés, miért nem módosította eredeti és amúgyis végsőkig kiélezett - mert az átkelés optimálisan meghatározott időtartamára épített - tervét.

Negyed- vagy félszázezer, de esetleg ezt is jóval meghaladó lovassal átkelni egyetlen keskeny, mert nem erre a célra készült hídon - példátlan vakmerés, valóságos istenkísértés, kivált ha számba vesszük, hogy a lovaknak a teljes felszerelést is magukkal kellett vinniük s az átkelésre kiszabott idő egyetlen éjszaka, illetve egy fél éjszaka volt, még hozzá viharos időre, esőzésekre gondolva - bizonyára szeles, sötét viharos éjszaka.

Természetesen nincs adat rá, hányszor tört el a gyenge korlát (ha volt korlát), hányszor buktak le és hányan az örvénylő hullámok közé, milyen torlódások keletkeztek, s arról sem, mire a hajnal felderengett, hányan keltek át, hányan maradtak a túlparton s a gyötrelmes éjszakától mennyire merültek ki a katonák.

Hajnalra sem fejeződött be az átkelés.

Bizonyosra vehető: az átkeléssel járó lárma, a kiabálások és fényjelek nem maradhattak észrevétlenül az Ottó császár vezette nemzetközi sereg előtt sem. A császári kémek, felderítők természetesen az átkelés minden mozzanatát jelezték a hadvezetésnek, s az ellenséges sereg csapásra felkészülten várta az alkalmas pillanatot.

Kérdés: miért vállalták a magyar vezérek ezt a kockázatot?

A válasz adott: a Lech folyó az elmúlt napok nagy esőzései miatt annyira megáradt, hogy lehetetlennek mutatkozott lovastul átkelni a háborgó hullámokon. Egyben ez azt is jelzi, miért váragozott a magyar had napokig Augsburg alatt és miért érezték a magyar vezérek immár halaszthatatlannak a folyón való átkelést, azaz: nem eredeti terveik szerint

jártak el, hanem engedtek a körülményeknek.

Még nagyobb hibát vétettek azért, hogy - minden eshetőséggel számolva - nem állítottak erős őrséget a sereg védelmére.

Hiba hibára torlódott hát, és a vigyázatlanság végzetesnek bizonyult.

Határozott jelek mutatnak arra, hogy az átkelést valami megzavarta. Lehet hogy a híd rongálódott meg, de valószínűbb, hogy még az átkelés befejezése előtt megindult a német támadás.

Hadsereg folyón való átkelésének - miként ezt számtalan történelmi példa tanúsítja - két kritikus pontja van:

A/ ellenséges támadás átkelés közben,

B/ támadás közvetlenül az átkelés befejezése körüli időpontban, még mielőtt az átkelt sereg harci állásokba felfejlődne s a folyó mentén, a hídfőnél, kis területen van összetorlódva.

Ekkor érhetette pusztító támadása Lech folyón átkelő s az éjszakai viszonyoktól elcsigázott magyar harcosokat, akkor, amikor a sereg a lehető legrosszabb állapotban és a lehető legkedvezőtlenebb helyzetben torlódott a Lech folyó partján és jószerivel képtelen volt valóságos harci erejének kifejezésére: ekkor zúdult rájuk a magyarok elleni harcokra kiképzett páncélos egységek rohama.

Elöl tűz, hátul víz.

A küzdelem viszonylag rövid ideig tartott.

"az ellenség vitézebbjei eleinte ellenállást fejtettek

ki - írja az egykorú Widukind (925-1004) -, majd mikor

látták, hogy társaik futásnak erednek, ők maguk is

megijedtek, és a mieink sorai közé keverve

lemészároltattak. A többiek egy része, miután lovaik

fáradtak voltak, a legközelebbi falvakban húzták meg

magukat, de ezeket a felfegyverzett lakosság körülfogta

és az épületekkel együtt felégette.

Mások a folyón átúszva akartak elmenekülni,

de a túlsó meredek parthoz érve visszabuktak

és elnyelve a folyó áradata által veszítették életüket."

Mindenfelől megsemmisülés, halál csap le hát a magyar seregre. Figyelemre érdemesek Widukind tudósításának a magyar sereg kimerültségére mutató közvetlen és közvetett utalásai: a kimerültség az oka - még lovaik is elcsigázottak -, hogy a közeli fálvakba húzódnak, s annak is, hogy a szokatlanul megáradt folyót átúszó harcosok a meredek partról visszabukva pusztulnak el.

2. MIKÉNT NAGYÍTOTTÁK FEL NEMZETI KATAKLIZMÁVÁ AZ AUGSBURGI ÜTKÖZETET?

A magyar eszmélet ellen az augsburgi csata után olyan gigantikus szellemi háború indult, amely korszakok történéseit meghamisítva, ellentétére fordítva a magyarság szellemi életét ezredévi időtartamra magatehetetlen áldozati báránnyá leterítette, mákonyos gözeivel tévtanok útvesztőibe sodorta, eredettudatát, istenét, fényes múltjának emléktárait elrabolta.

Roppant lélekölő, szellemmételyező, eszméletfojtogató erők törtek a magyarságra, hogy elrejtse előle az ellene elkövetett vérlázító bűntetteket s ezer évi halálos vergődésének valóságos okát.

Hazugságfelhők darvadoznak fölöttünk s elfedik, beszűkítik történelmi láthatárunk. Hazugságáradatban evickél a magyar génusz. Lepel lepelt fed, akár a hagyma rétegei. S a belső mag, a hazugságközpont az augsburgi ütközet.

Augsburgnál minden eldőlt, mondják. A Lech-mezőn megsemmisült a magyar katonai hatalom, a magyar katonai erő. Magyarország az augsburgi vereség következtében védtelenné vált, elvesztette önvédelmi képességét a külső támadásokkal szemben. Minekutána pedig sokat ártott katonai csapásaival a nyugati népeknek és barbár, műveletlen, pogány nemzet volt, a nyugati hatalmak kétségkívül eltörlik a föld színéről, ha bölcs uralkodói, Géza és István, fel nem ismerik a végveszélyt és a primitív, durva népet saját akarata ellenére is át nem térítik (a Nyugat kegyeit keresve) a zsidókereszténységre, s nem nyitják meg az ország kapuit az idegen népek előtt, s nem alakítják át nyugati mintára a magyar társadalmat. A magyar fajt tehát a kereszténység (és a nyugathoz csatlakozás) mentette meg a végpusztulástól, mert Európa keresztény népei egyébként nem tűrik meg és (jámbor keresztényi lelkiületükből kifolyólag) kiirtják a magyarságot, eltörölve Magyarországot a világ térképéről. Augsburgnál dőlt el hát a magyar nemzet sorsa.

Így volt-e valójában? A magyar, miként már utaltunk rá, a tizedik évszázadban dicsősége teljében álló hatalmas nemzet volt, uralkodó nemzet, Európa leghatalmasabb nemzete, szabad, korlátlan, legyőzhetetlen, megközelíthetetlen.

Háromnegyed évszázaddal az árpádi honvisszafoglalás után azonban Magyarország, és vele a magyarság sorsa, mindeddig elpalástolt és felméretlen drámai változáson ment át,

egész Európa sorsát meghatározó és megfordító változáson. Végzetes szerepcsere történt. Az ellenlábás nélküli magyar hatalom (a nyugati népek félelme) helyet cserélt a német hatalommal és annak hovatovább kis híján már-már holmiféle vazallusává, hűbéresévé süllyedt. Az európai hadviselés iránya is megfordult, addig a magyarok támadták ellenállhatatlan lendülettel a nyugati országokat, ettől kezdve Magyarország vált a nyugati hadak célpontjává, hadszínterévé, őt támadták a nyugati hadak, s ha addig ő tette támadó seregeinek hadszínterévé Európát, ekkortól ő vált a nyugatiak (nemsokára a mindenfelől támadó népek) hadszínterévé. De óriásiak voltak a belső változások is. A magyar faj életereje látványosan meghanyatlott, függetlensége, szuverenitása megcsorbult, nemzeti egysége, társadalma megbomlott, önbecsülése, összetartozás-tudata, nemzettudata megrendült, ősi hagyományaihoz, nemzeti múltjához, életformájához való szoros kötődése meglazult, istenétől elszakadt, lélekszáma ijesztő mértékben megcsappant és ősi, mindeddig érinthetetlen és sérthetetlen felségterülete is csorbulni, fogyni, morzsálódni kezdett.

E félelmetes átalakulásokat egyházi és kincstári történetírásunk csaknem teljesen elnyelte, s a korszak történetét alapjaiban átgyúrta, eltorzította, kedvező és szerencsés fordulatnak állítva be a magyar nép gerinctörését, a legnagyobb tragédiát, amit ez a tragikussá vált sorsú nemzet az utóbbi ezredév során megért, s ami mindmáig hatóan megpecsételte a magyar nemzet sorsát.

Bárhogyan tekintsük is, az elmúlt ezredév magyar történelme az emberiség történetében példátlanul álló irdatlan törésvonalak kataklizmarendszere, a magyarság véres tetemként évszázadról évszázadra mélyebbre zuhan ebbe a szakadékrendszerbe, szikláról sziklára, elfogyó csonkként mind mélyebbre és mélyebbre. De valamennyi kataklizma, valamennyi csapás közül a legfélelmesebb a Géza és István korában bekövetkezett törés: ez a szakadékrendszerek, erózióvonalak kiindulópontja, itt kezdődik a nemzet talajvesztése, megroppanása, mélybezuhanása.

Különös, sokat mondó körülmény, hogy éppen ezt a korszakot, ezt a véres törést fedi el ködöntő rózsaszínűvé párált méregfelhőivel a szépítő hazugságok, ferdítő mellébeszélések özöne. És ennek a hazugságáradatnak nagy oka van. Óriási, vélt érdekek fűződnek ennek a korszaknak a meghamisításához, valójából kivetkőztetéséhez, visszajára fordításához. És itt mellőzzük, mi tette tönkre ténylegesen, fizikai mivoltában a magyarságot (hiszen erre amúgyis kitérünk), itt azt kell kimondanunk, bármilyen csapást szenvedett is el ebben a korban a nemzet, a magyar sors soha semmiképpen nem süllyedt volna ilyen mélyre, a magyar nemzet ezerévi pokol járása, rettentő vérfutása, halálbazuhanása soha nem teljesezik ki az adott mértékben, ha nem kendőzi el szemét, tisztánlátását az ellene koholt s e korszak történetét meghamisító hazugság. A Géza és István korában rátörő orverők dühe nem törte meg annyira ezt a hatalmas életerejű nemzetet, hogy az igazság ismeretében ki ne egyenesedhetett, álarcos ellenségeit le ne rázhatta volna s régi önmagához, szabadságához, nagyságához, virulásához vissza ne találhatott volna. Kétség nem férhet hozzá, hogy bekövetkezik ez, ha a hamis beszéd, sanda simaságú mellébeszélés és hazugság nem téveszti meg elméjét, nem zavarja meg tisztánlátását s nem hamisítja meg önmagáról való tudatát. Ez okozta a magyarság végzetét, a hazugság győzte le, a látására ereszkedő ezerévi hazugságködözés, a szellemi háború, amely fekete lepellel vonta be a századokat és elvette ősmúltját, eredetét, istenét.

Roppant érdekek fűződnek az ezer éve élő hazugságok fenntartásához. Vélt érdekek.

De emberi erőnek lehet-e érdeke a hazugság, a hamisítás, az igazság eltakarása? A hazugsághoz tapadó érdekek - álérdekek, tévhiedelem.

3. A CSALÁRDSÁGRÓL, AVAGY A TITKOS ERŐK SZEREPÉRŐL

Közhely, de fel kell említenünk: a háború nem a véletlen és a hadiszerencse vak forgataga. Egyenlő és közel egyenlő erők megmérkőzése esetén véletlen tényezők is beleszólhatnak az események alakulásába, jelentős eltérések esetén azonban jobbra elemi törvényszerűségek szabják meg a várható eredményt. Megszokott körülmények között érvényesülnie kell a minőségi-mennyiségi körülményeknek, s a törvényszerűségek alapján a jobbik félnek kell győznie, annak a félnek, amely az alábbiakkal rendelkezik:

A/ Magasabb katonai kultúrával

B/ Haditechnikai fölényvel

C/ Gyakorlottabb harcosokkal, jobb minőségű katonai emberanyaggal

D/ Tapasztaltabb, magasabb szintű hadvezetéssel.

Vitathatatlan, hogy a lechmezei ütközetben valamennyi tényezőt tekintve a magyarok voltak jelentős fölényben.

Mégis kikaptak.

Figyelembe kell vennünk azt is, hogy ezek az összetevők semmi esetre sem változtathatók meg, illetve nem sajátíthatók el egy-két év vagy évtized alatt. A katonai kultúra magas szintjének elérésére éppúgy tetemes idő szükséges, mint a polgári kultúra elsajátítására vagy éppen az évszázadok óta minden ellenállást legázoló szkíta-magyar katonai fölény behozására.

Szorosabb értelemben vett katonai szempontból tehát érthetetlen és megmagyarázhatatlan I. Ottó győzelme és a magyarok veresége.

Az ily módon előálló rejtélyre csak a titkos eszközök bevetése adhat magyarázatot. Enélkül, mégha a balszerencsés körülményeket (felhőszakadás, a Lech folyó áradása) is hozzávetjük, az érthetetlenbe ütközünk. El kell fogadnunk, hogy a nyugati fél a magyarokat valamilyen módon kelecébe csalta. A vereség tényén természetesen ez mit sem változtat. De tán a titkosság és hazudozás ködét kissé feloldja. Tény viszont, hogy középkori krónikáink egyöntetűen az ellenség gonosz cseléről szólnak s arról, hogy a Lechmezőn beugratták a magyarokat. Anonymus:

"...a bajorok és alemannok gyalázatos csalárdsága miatt Lél és Bulcsú fogságba estek, s az Inn folyó mellett akasztófán végezték életüket."

Kézai:

"Megindulván tehát a császár ulmi udvarából s gyorsan és titokban megérkezvén (anélkül, hogy a magyar felderítők ezt jelentették volna), miután A MAGYAROK ÁLLÁSÁT ÉS SEREGÉT KIKÉMLELTE, napkelte után három órával, mikor eső esett, rájuk rohama és a városhoz közelebb eső egyik seregüket legyőzé."

Képes Krónika:

"A magyarok vigyázatlanul jártak el a város vívása közben, a német és itáliai sereg váratlanul rájuk rontott, akkor se futhattak volna, ha akarnak, egyfelől ott volt akadályul a Lech folyó, mely ama napokban a patakoktól csodálatosan megáradt, másfelől az említett seregek vették körül őket, akár a fal."

Chronica Hungarorum:

"És mert a magyarok elővigyázat nélkül csak a város ostromával foglalkoztak, a német és az itáliai sereg váratlanul rohanta meg őket, úgyhogy ha akartak volna, akkor sem futhattak volna el, mivel egyik oldalról a Lech folyó (amely azon napokban a csatornák jóvoltából csodálatosan megáradt) képezett akadályt, a másik oldalról pedig az említett seregek falként vették körül és szorították őket."

Valónak vehetjük-e, amit krónikáink az ellenség gonosz cseléről állítanak? Vagy mindez csupán kitalálás? A fájdalom, a nemzeti hiúság mondatja ezt velük? úgy véljük, az efféle vádaskodás ellentétes úgy a krónikák, mint a régi magyarok természetével. Mi lapul háta keserű kifakadások mögött? Sehol máshol nem találunk példát hasonló panaszra. S aligha holmi bevett hadifortélyról, cselvetésről lehetett szó, olyasféléről, amit ők maguk is rendszerint alkalmaztak, ezt nem rótták volna föl ellenségeiknek. Másféle csalárdság lehetett ez, valami olyasféle csel, ami szokatlan, idegen volt számukra és erkölcsi érzékükbe ütközött. Hangsúlyozzuk, háborúban minden cselfogást megengedhetőnek s

bizonyos értelemben szükségszerűnek tartunk. Az ókori kínai bölcs, Szun-ci mondása: **A HÁBORÚ A CSALÁS ÚTJÁT JÁRJA**. A hadifortélyt nem tarthatjuk sértőnek, felháborítóknak. A valóságfeltárás készlet itt csupán a tényboncolgatásra. A jelek arra mutatnak, ha a krónikák jelzéseit hitelesnek tekintjük és szó szerint vesszük, csak arra gondolhatunk, hogy Lél és Bulcsú seregét számukra szokatlan eljárással megtévesztették. Egyébként az ütközet képe is ezt tanúsítja.

4. KÖNNYŰ ÉS HOLTBIZTOS

Bizonyos körök erősen titkolnák a titkos erők minden ténykedését s ha rajtuk múlna, kitörölnék az emberiség tudatából - de nem a történelemből, nem a valóságból. Így alakul ki a hamis kép, a jámbor hiedelem, amely nem számol a titkos erők mindent átható ténykedésével, holott ezek jelen vannak mindenütt. S itt is feltételezhetjük titkos ügynökök jelenlétét, beavatkozását a hadicselekményekbe: nemtelen eszközökkel beugratták, félrevezették a végzetesen egyenes gondolkodású s könnyen hívésre mindenkor hajlamos magyarokat.

Gondolkodó ember számára nem lehet kétséges: a "gonosz csel" csalásra, megcsalásra utal. A krónikáink emlegette csel nem más, mint a csalás, a becsapás minősített esete, hitszegés, egyértelműen körmönfont beugratásnak, szándékos megtévesztésnek minősíthető, vagyis ez a fogalom arra utal, hogy a Lech-mezei magyar sereggel szemben nem holmi közönséges hadifortélyt alkalmazott az ellenség, hanem - szerintük - megengedhetetlen, felháborítóan aljas eljárást.

Mi lehetett az? A lehetőségek mérlegelése nem vezethet másra: hamis ügynökök révén megtévesztették Augsburgnál a magyar sereget, alighanem olyan személyek bevonásával, akik a magyarok szövetségesének mezében léptek fel s beszélték rá a magyar vezéreket olyan hadmozdulatokra, amelyre az ellenség már felkészült s így az egyértelmű volt a vesztükbe rohanással, halálba rohanással. Vagyis tökéletesen álcázott titkos ügynököket küldtek a magyarok táborába és azoknak, kétszínűen hazudozva, sikerült megtéveszteni a magyar vezéreket és rábeszélni őket az általuk előadott és az ellenségnek kedvező terv végrehajtására, ilymódon következhetett be a két augsburgi magyar sereg pusztulása.

A magyarok módfeletti felháborodása az ellenük elkövetett csselfogás miatt csak így válik érthetővé; bizalmukba férközött titkos ügynökök gátlástalan hazudozásaikkal rábírták őket arra a hadműveletre, amely a halálba vitt és amelyből nem volt többé kiút; becsalták őket a halálos kelepchébe. **KÖNNYŰ ÉS HOLTBIZTOS** sikert ígértek nekik **A MAGYAROK RÉGI, HŰSÉGES BARÁTAI ÉS OTTÓ CSÁSZÁR ELLENSÉGEI**. A könnyen hívésre alkatuknál fogva mindenkor hajlamos magyarok bedőltek a cselnek. **ITT A NAGYSZERŰ ALKALOM! KÖNNYŰ ÉS HOLTBIZTOS. CSAK MEG KELL RAGADNI A KÍNÁLKOZÓ SZERENCSET S TELJESEN ÉSZREVÉTTLENŰL VÉGREHAJTHATJÁK A RAJTAÜTÉST.**

Hagyományörző krónikáinkból a jóhiszeműség becsapott áldozatainak méltatlanko-

dása csap ki. Betelt a keserű pohár. Iszonyatos árat fizettek a könnyenhivésért. Több tízezer magyar vitéz fizetett az életével ezért.

Fájdalmas minden csapás. De akit becsapnak, orránál fogva vezetnek s úgy verik el rajta a port, annak kétszeresen keserű.

Mert nem csupán a fizikai kárt, a veszteséget, a fájdalmat kell elviselnie, de azt a tudatot is, hogy túljártak az eszén, szellemileg is felsült és kudarcot szenvedett.

A magyarokban felkavarodó mély felháborodás, harag és a bosszúállás dühe félreérthetetlenül arra utal, hogy Augsburgál ez következett be; felbérelt személyek útján sikerült megtevesztetni a magyar vezéreket - tán szövetségi álarcban - s rávenni őket, hogy ekkor meg ekkor, itt meg itt kockázatmentesen, észrevétlenül rátörhetnek az ellenségre. A cél könnyű és holtbiztos. Ez magyarázhatná a krónikák által kihangsúlyozott, ámde a nagy tapasztalatú magyar vezérek részéről szinte érthetetlen "elővigyázatlanságot". Annyira biztosra mentek, hogy még az elemi (és kötelező) vigyázást is elmulasztották? Ekképpen történhetett. Csel ölt csel.

KÖNNYŰ ÉS HOLTBIZTOS! Beugratásra kiképzett hétpróbás csalóknak varázsigerű mondása ez. Hiszékenység méztót csöpögő lépe. Hihetünk nekik, a terv ésszerű és áttekinthető, **KÖNNYŰ ÉS HOLTBIZTOS.** Jót akaró szövetségeseink. Farkasok báránybőrben. Kaméleonok pompázatos köpenyben.

Számunkra azért különösen érdekes mindez, mert I. Ottónak mindinkább a titkos manőverek felé forduló gondolkodására vet némi világot. Ottó eddigi küzdelmei során, itáliai, nyugati valamint északi szláv hódításainak tapasztalatai alapján mindinkább átlátta: a népek legyőzésének, országok megdöntésének leghatékonyabb, legbiztosabb idegen igába görnyesztésének leghatékonyabb módja korántsem a nyílt, fegyveres erő, hanem a titkos fegyver. Népek, országok tönkretétele, tartós vagy végleges leigázása nyílt úton lehetetlen, csak a hódítás tényének elkendőzésével, leplezésével vihető keresztül. A szemek előtt elrejtett titkos erő, a titkos fegyver a történelem legfőbb mozdítóeszköze.

Tények, körülmények és krónikák egyaránt azt tükrözik, hogy az ütközet során valami egészen különleges, váratlan és rendhagyó történt, láthatatlan erők léptek fel. Részint ez fejeződik ki abban is, hogy a magyarok "vigyázatlanul jártak el", hiszen ez rokonértelmű kifejezése annak, hogy meglepték őket.

Hivatalosaink mindezt valótlannak, koholmánynak, kiagyalt szépítő mesének (hazugságnak) minősítik.

Köztudott, fájdalmas a vereség, nem könnyű elviselni. A magyarok pedig fájdalmas vereséget szenvedtek Augsburgnál. De vajon ebből kiindulva, mindenkire rá lehet-e sütni, akit elgáncsoltak vagy ellátták a bajját, hogy hazabeszél, mikor gázságot emleget?

Esetünkben a következőket ajánljuk megfontolásra:

1. A vereség váratlansága és ellentmondása a gyakorlatnak. Jó fél évszázada számos külháborúik során a magyarok nagy fölénye jobbra ellenállhatatlannak bizonyult.

2. A csapás súlyossága. Még sosem fordult elő, hogy az ellenség megsemmisített volna egy egész magyar hadsereget (kivéve a tartaléksereget). Augsburgnál tehát valami rendkívülinek kellett történnie.

3. Miként volt elpusztítható sík mezőn, tüzérség hiányában egy félszáz ezer főre becsülhető lovashadsereg a X. évszázad viszonyai közepette?

Két eshetőség van:

a/ Körülkerítés tízszeres túlerővel,

b/ Csapdába csalás.

4. Krónikáink következetesen csalárdságról írnak, értesüléseiket pedig kútforrásokból és az élő szájhagyományból merítik, márpedig népünk ugyanúgy igazságkedvelő, akárcsak krónikáink.

5. Végiglapozásra ajánljuk a magyar történelem évlapjait. Rengeteg az elvesztett csata. Csalárdságra való utalás azonban sehol sem fordul elő. Jobbára a lechmezei csata az egyetlen kivétel. Nincs szó sehol megcsalatról, félrevezetésről, titkos erők alattomos működéséről, jóllehet tudjuk, a titkos erők tevékenysége át- meg átszövi a történelmi eseményeket, kivált a magyar történelmet; történelmi katalizmáink félelmetes sorozata, miként ez kimutatható, egytől-egyig titkos összeesküvések következménye.

6. A gonosz csel és csapdába csalás tényének figyelembe vétele nélkül érthetatlenné és megmagyarázhatatlanná válnak a lechmezei események.

7. Nyugati haditaktikai tényezők döntő szerepét is kizárhatjuk: öt évtized diadalmas magyar külháborúinak páratlan sorozata tanúsítja a magyar hadvezetés utólérhetetlen fölényét.

8. Kirekeszthető az okok közül a természeti-környezeti tényezők kizárólagos hatása is, ezeknek csupán járulékos szerepe lehetett a két sereg megsemmisítésében. Ha csupán környezeti-természeti viszonyok folytán jön létre a csapdahelyzet, nem következhet be Lehel és Bulcsú seregének pusztulása, legfeljebb egy sokszoros túlerőben levő ellenséggel szemben. Erről pedig itt nem lehetett szó.

9. További árulkodó jelzést tartalmaznak a magyarok vigyázatlanságáról szóló híradások: "vigyázatlanság" ellentett párja a "megkönyékezés", akit megkönyékeznek, az mindig vigyázatlan.

10. Mindez egyöntetűen és egyértelműen tanúsítja, hogy Augsburgnál valami rendkívülinek kellett történnie s nem is akármilyen csalárdságnak, de olyannak, amit a láthatatlan, titkos erők kezdeményeztek és irányítottak

A megcsalás mibenlétére tehát biztos fogódzókat nyújtanak a kútforrások. Lapjaikról egyöntetűen kirajzolódik a kép: a magyar sereg a Lech-mezőn valóban csapdahelyzetbe került a szó valóságos értelmében. A csapda félelmetes falai is

kirajzolódnak előttünk; hátul a megáradt folyó, szemközt a Nyugat nemzetközi ereiből egybetömörített áttörhetetlen falanxa, páncélfala, amelyről lepattogzanak a fáradt nyilak és lesiklanak a kardok pengéi. Még a csapda teteje is kivehető: a viharfelleges égbolt, amelyből dézsában zuhog alá Isten megáradt könnye, a csapda alja pedig a felázott talaj sártengere, amelybe csüdig süppednek a lovak. Mindez azonban természetesen csupán kerete a drámának, nem ad magyarázatot a mély felháborodásra s a harag nemzedékeket átívelő örökségére. Az augsburgi csapda falai csupán színfalak, s e színfalak között, mögött rejtőzik az igazi titok, a felháborítónak ítélt cselszövény. Mert a látható csapda mögött van egy érzékekkel fel nem fogható, láthatatlan csapda, s hogy ez valóban így van, tüstént átlátjuk, ha felfogjuk, hogy a külsei csapda félelmetes falai végzetes hatásként csupán akkor érvényesülhetnek, ha a körülzárt erőt (Lehel és Bulcsú seregét) egy hasonlíthatatlanul nagyobb erő zárná közre; ilyen erő, többszörös létszámú nyugati sereg egyszerűen nem létezik. Világos az is, hogy a kedvezőtlenre fordult természeti viszonyok, a sár, a felhőszakadás nemcsak a magyar felet, de az ellenséges sereget is egyaránt sújtja. Ne akadjunk el hát a felszínen, hatoljunk a kulisszák mögé, még ha csak körvonalaiiban is sejlik fel számunkra, ami ebben a láthatatlan mögöttes zónában zajlik. Lehel és Bulcsú seregét nem ebbe a kétfalú (a nyugati páncélos sereg és a megáradt folyó alkotta) csapdába csalták, a körülményekkel és az erőviszonyokkal ez semmiképp nem egyeztethető, csak egy lehetőség marad: a magyar vezéreket félrevezették, megtévesztették, kelepcebe csalták. A csalás itt a lényeg, nem a kedvezőtlen terep, nem a kedvezőtlen természeti viszonyok; csalatás, félrevezetés folytán kerültek olyan végzetesen hátrányos helyzetbe, amelyből nem volt menekvés, akkor és oly módon törtek rájuk, amikor nem védekezhettek. És ez a megcsalás, szemfényvesztő beugratás nem mehetett végbe másként, mint rászedéssel, bizalmukba férközött titkos ügynökök rábeszélésével. Álnok szölkökkel, hűségfogadkozással, hamis esküvással bírhatták rá a magyar vezéreket az "elővigyázatlanságra", a tábornak az elrejtőzött ellenség torkába helyezésére, örzetlenül hagyására s alighanem a folyóátkelés áldatlan körülményeinek legkedvezőtlenebb beállítására, s mire a magyarok észbekaptak, már késő volt, minden elveszett, nem maradt más, mint a kétségbeesett végső roham, a halálbarohanás és a megkísérelt menekülés...

A menekülés drámája újabb bizonyága a nyugati hadvezetés által előre kidolgozott messzetekintő titkos terveknek, annak, hogy itt minden lépést előre kiszámítottak, minden eshetőséget gondosan megfontoltak, beleértve a menekülők elpusztítását is. A magyar sereg ugyanis a vészhelyzetre, végveszélyre ráeszmélve, nem adta meg magát a sorsnak, hanem vakmerőn előretört és az ellenséges hadseregben nagy pusztítást végezve, a Lechhausen táján fekvő hídtól Augsburgot maga mögött hagyva mintegy Gockingen vonaláig hatolt előre óriási véráldozattal, az ellenséges páncélos csapatok közt mindinkább felaprózódva és felmorzsolgatva, ámde a kijátszott, elárult sereg hősi erőfeszítése már nem érhetette el célját, így hát Lehel és Bulcsú visszavonulót fúvatott és szüntelen bajvívás, öldöklés közepette visszavonult a hídhoz és további ádáz harcok közepette a sereg maradékával átkelt a hídon, majd hajóra szállva kísérelte meg a hazamenekülést.

Ezenközben az ütközet külső peremére szorult kisebb egységek az általános öldöklésben szétfutottak. Ámde nem volt semerre menekülés. I. Ottó messze előretekintő tervei alapján a tartományok riasztott lakosai előre elzárták a menekülés minden útját, Ottó parancsára fegyverbe állították messzi tartományok lakosságát, állig felfegyverzett paraszti csoportok várták felkészülten az életüket menteni akaró magyarokat, minden lehetséges útvonalat, átjárót, szurdokot elvágtak, elálltak, s a kimerült harcosokat hirtelen körülkapták és irgalom nélkül lekaszabolták, agyonverték. Roppant csapdákká,

vesztőhelyekké váltak a magyarok útjába eső tartományok, magyarok siralomvölgyeivé; senki sem menekülhetett.

Így történt: a csata még le sem zajlott, s ezek a felfegyverzett csoportok máris lesbenálltak, elzárva a magyarok menekülésének esetleges útvonalait. Felkészülten vártak rájuk.

Ez a ténykörülmeny fényt vet a lechmezei csata előkészítésének titkos háttértényezőire és I. Ottó titkos terveire, elárulván, hogy Ottó bizonyos volt a győzelemben, a magyar sereg teljes tönkrevetésében, megsemmisítésében. Bizonyos volt ebben, noha ezt még akkor sem veheti biztosra, ha az elmúlt fél évszázad harcai nem a magyar, hanem a német katonai erő abszolút fölényét bizonyítják. Egyébként ugyanis Ottó nem rendelhette volna el országnyi területek helyőrségeinek és parasztságának mozgósítását, fegyverbeállítását és kirendelését a megfelelő útvonalakra, csomópontokra; ilyen nagyarányú vaklárma kockázatát, visszahatásait a nyugati hadvezetés felelőtlenül nem vállalhatta. Ottó csak abban az esetben számolhatott ezzel, ha előre s pontosan tudta nemcsak az ütközet kimenetelét, végeredményét, de a magyar hadsereg megsemmisítésének módját, arányait is, még azt is tekintetbe véve, hogy kisebb osztagok a csapdából elmenekülhetnek, és merre menekülnek.

Ámde miként tudhatta mindezt előre Ottó, miként lehetett bizonyos ebben, hiszen az eddigi összecsapások egy-két kivételtől eltekintve, csaknem minden esetben a magyarok katonai fölényét igazolták és a magyarok győzelmét hozták? Nincs és nem lehet más magyarázat, mint az, hogy Ottónak olyasvalamit kellett tudnia, ami eleve bizonyossá tette az augsburgi magyar sereg katasztrófáját. S szilárdan feltehető az is, hogy ez a valami nem a felvonultatott szövetséges nyugati katonai erő volt csupán. Ottó semmiképpen sem remélhette különféle népekből összeszedett zagyva hadával a magyarok katonai fölényének kiegyenlítését s azt semmi esetre sem, hogy ily módon fölülkerekedhet rajtuk. Következésképp csak titkos eszközök alkalmazásáról, titkos fegyverek bevetéséről lehetett szó.

Következtetésünkkel egybevágunk a középkori krónikáknak a csalárdságról, csapdába csalásról, gonosz cselről szóló adatai. Kézenfekvő az is, hogy ezek a megállapítások nem holmi szokásos, közismert és a magyarok által is sűrűn alkalmazott hadicselre vonatkoznak, hanem olyasféle csalárdságra, ami elfogadhatatlan vagy legalábbis szokatlan volt a tizedik századi magyar hadviselés számára, s ami (a kor magyar felfogása szerint) ellentétben állt a vitézi erkölccsel, tényekkel és azok rovására érvényesült. Oktalanság tagadni tények és krónikások ellenében, hogy ez vezetett az augsburgi vereséghez s ez szolgáltatott okot ahhoz a mély felháborodáshoz, ami kétségkívül népikatonai szájhagyományokból szivárgott a krónikákba.

5. ELTŰRHETTÉK-E A MAGYAROK

AZ ELSZENVEDETT SÉRELMEKET?

Érték-e sérelmek őket?

1. Csalárdsággal diadalmaskodtak rajtuk.
2. Az általános hadiszokás ellenére az elfogott magyar vitézeket lemészárolták.
3. Elfogott vezéreiket a hadijog megcsúfolásával felakasztották.

Sérelmeket a szkíta magyarság sohasem túrt el és sohasem bocsátott meg. "Nem volt a világon semmijük, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk" - tanúskodik a Névtelen jegyző.

De sérelmes volt a régi magyarok számára maga a vereség is. A régi magyarok legyőzhetetlenségük tudatában szégyennek és túrhetetlennek ítélték a csatában elszenvedett vereséget is, csapásnak, megszegyenítésnek, kudarcnak, amely ellen az egész nemzetnek össze kell fognia és vissza kell vágnia. Márpedig Augsburgnál nem egyszerű csatavesztés történt. A nemzet tudatán égő seb volt már az is, hogy a vereséget magyar részről elkövetett hibák, természeti csapások és az ellenség csele együttesen idézte elő.

És mindezt megtetézte, hogy az ellenség győzelmével visszaélve megengedhetetlen eszközöket használt a fogságába esett magyarokkal szemben és a két sereg vezéreit, Lehelt és Bulcsút szégyenletes módon, akárha bűnözők volnának, bitófára húzatta.

Hogy túrték volna mindezt békén, meghunyászkodva a régi magyarok? Akik hiteles középkori krónikáink beszámolóí ellenére letagadják a visszatorlás tényét, azok, tán akaratlanul, azt állítják, hogy őseink minden további nélkül eltúrték ezt a valóban arcpíró megaláztatást, következésképp, mindent eltúrték, s ha ők eltúrték, úgy mi magunk is túrjunk el békén és keresztényi alázattal minden megaláztatást, minden ellenünk elkövetett gáztettet. Meglehet, hogy a "megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek" elve a hitelvek között szépen hangzó tanítás, és mi tán meg is bocsátanánk, de nekünk még azt se bocsátják meg, amit mások követtek el ellenünk. Évszázadunk különös jelensége, hogy a bűnösök üldözik áldozataikat.

Következésképp a magyarok, még ha akarják, sem túrhatték volna el visszatorlás nélkül az őket ért sérelmeket.

6. KÉT MAGYAR HADSEREG VOLT-E AUGSBURGNÁL AVAGY HÁROM?

Anonymus nem hagy kétséget aziránt, hogy Zsolt (Zulta) három sereg élén három vezért küldött Alemannia, illetve Bajorország ellen.

A három sereg közül kettő Augsburgnál elvérzett. A harmadik, Botond vezette sereg vitézeinek helytállása, az a mód, ahogy visszavágtak, minden túlzás nélkül hőskölteménybe illő.

Ellenhistorikusaink tollán azonban a siker, a dicsőség elsikkad, csupán azt hagyják meg, ami kudarcot, gyászt, bukást, reménytelenséget sugall.

El járásuk a következő.

Középkori krónikáink arról számolnak be, hogy visszavágtak az Augsburgnál elszenvedett csapásért.

Sebaj! Meg kell hazudtolni őket. Szüntelenül azt kell hangoztatni, hogy nemzeti hagyománykincsünk e legfontosabb letéteményesei — hiteltelenek, megbízhatatlanok, részrehajlók a magyarok javára, eltorzítják, meghamisítják a történelmet, nem is valóságos krónikák, csupán afféle szerkesztmények, koholmányok, regényes elbeszélések.

Torzítók vádolnak torzítással, hamisítók hamisítással, hiteltelenek hiteltelenséggel feltétlen hitelű, évszázadok szentesítette igaz történeti kútforrásokat.

A HAZUGSÁG HATALMA AZ IGAZSÁG TRÓNFOSZTÁSA, CÉLJA AZ IGAZSÁG MEGSEMISÍTÉSE.

Hogyan s mint?

Tudományos köpenyben.

Egyikük (K. Gy.) minden ok és alap nélkül meghazudtolva a krónikák hiteles állításait, azt állítja, nem volt harmadik magyar sereg.

Eképpen a hadviselés elemi elveinek, követelményeinek tökéletes nemismerését árulja el, tagadván a harmadik magyar sereg létét.

Létfontosságú elv a tartalékról való gondoskodás elve. Aki hadat viselvén nem gondoskodik tartalékról, az gondatlanul jár el, felelőtlen házárdjátékot folytat, mindent egy lapra tesz fel. Megfeledkezni erről sült örültség. Tisztában is van mindenki ezzel, aki valamicskét is hallott a hadviselésről. Tartaléknak tehát Augsburgnál is kellett lennie. Volt is; tények és krónikák tanúskodnak arról, hogy Augsburgnál nem két magyar sereg volt, de három. A harmadik sereg (minden eshetőségre készen) a közeli erdőségekben húzódott meg.

A hadászati tartalékot természetesen nem célszerű dobraütni s az ellenség szeme elé rakni. Botond, a harmadik magyar sereg, a tartaléksereg vezére kiválóan oldotta meg feladatát, s az ellenségnek hírszerzői révén sem sikerült tudomást szerezni az erdőben elrejtőzött tartalékseregről.

Örömmámorban úsztak a győztesek. A néma sereg nem mozdult. De még mielőtt továbbpergetnénk a fejleményeket és rátérnénk a kordokumentumok vizsgálatára, fontoljuk meg, lehetséges-e, hogy a magyarok nem vágtak vissza?

7. AZ ÜTKÖZET TOVÁBBI TITKAI MIÉRT MARADTAK EL A TÁMADÁSOK?

Mint láttuk, hivatalos vélekedések szerint az augsburgi vereség volt az ok. Augsburgnál sült el a középkori germán csodafegyver, amely megváltoztatta a világ és a magyar történelem folyását és megbuktatta a magyar nagyhatalmat.

De mi volt ez a rejtelmes csodafegyver? Miként dönthette romba egyetlen ütközet a magyar világhatalmat? Senki ne kérdezze, mert ezidáig még senkinek sem sikerült ezt (mellébeszélések és köntörfalazások nélkül) értelmesen megválaszolni.

"Ottó király egyesített serege Augsburg mellett, a Lech mezején megsemmisítő vereséget mért a magyar seregre" - írja Győrffy György (A Magyarság elődei 16.)

Győrffy György állítása pontatlan, mikor "a magyar sereget" jelöli meg a vereség elszenvedőjeként. Mert itt nem "a magyar sereg", nem a középponti magyar haderő egésze bocsátkozott harcba a szövetséges nyugati haderővel, hanem annak csupán egy töredéke, s még csak nem is az ekkor német területen tartózkodó valamennyi harci egység, hanem annak két seregrésze csupán, Lehelé és Bulcsúé, a harmadik magyar seregrész, amelynek Kölpény fia Botond volt a vezére, s amelyet a német tartományok ellen indult magyar sereg tartalékának tekinthetünk. Már ez a körülmény is jelzi, Győrffy Györgynek a "megsemmisítő vereségre" vonatkozó megjegyzése sem áll.

Krónikáink feltétlen hitelű beszámolóit és a történeti tények vizsgálata egyaránt arról tanúskodik, hogy a magyarok ott helyben visszavágtak a Lech-mezőn történetekért. Valójában már az is durva torzítás, ha a magyar visszavágást, az ütközetnek ezt a döntő fontosságú zárószakaszát elhallgatják és eltagadják az ütközettől, amelynek ez a befejező szakasza, s ennek lenyesésével, elnyelésével az ütközet lefolyásának, végeredményének képét a visszájára fordítják.

Tekintsük át a történeteket.

1/ Augsburg körzetében akkor egy három seregrészből álló magyar hadsereg tanyázott. A három seregrész parancsnokai Lél, Bulcsú és Kölpény fia Botond.

2 / A magyarok haditerve szerint a két első seregrész, a Lehelé és Bulcsúé harcba bocsátkozott a nyugati csapatokkal. A harmadik magyar seregrész azonban, Kölpény fia Botond vezérlete alatt minden eshetőséggel számolva tartalékba húzódott s magát mintegy láthatatlanná téve egy környéki erdőségben rejtőzött el.

3/ Lehel és Bulcsú hadseregét I. Ottó császár csapdába csalta és zömében megsemmisítette.

4 / A győzelmi mámorban hazatérőben levő germán egységeket, akiknek a jelek szerint sejtelve sem volt a harmadik magyar sereg létezéséről, Botond serege útközben megtámadta és javarészt megsemmisítette. A krónikák szerint ez a sereg, megtorlásul

társaik kivégzéséért nyolc-, illetve húszezer németet koncolt fel.

5 / Az augsburgi csata tehát két etapból, két hadicselekményből állt:

a/ nyílt fegyveres összecsapás Lél és Bulcsú seregrészének vereségével,

b/ a magyar tartaléksereg támadása a győzelmes germán sereg szétverésével.

6/ Az augsburgi csata e két hadicselekmény lezajlásával fejeződött be, s ezek egymástól nem szigetelhetők el az ütközet képének valótlanná torzítása nélkül.

Némelyek érvül hozzák fel, hogy az ütközetet követően a kifelé irányuló magyar hadműveletek ("kalandozások") megszűntek.

Néhány apró, de figyelemreméltó tényt kell ellenvetésül felhoznunk.

1/ A nyugat elleni magyar (megtorló) katonai támadások - krónikáink hiteles tudósításai szerint még a következő egy-két évben is folytak s csak az augsburgi vereségért való visszavágások után szűntek meg.

2/ Továbbá alig pár év (némelyek szerint 10-15, mások szerint alig két-három év) elteltével folytatódnak a sikeres magyar katonai támadások Konstantinápoly ellen.

3/ A Keletrómai birodalom elleni támadások nyilvánvalóan kihívást jelentenek s azt a veszélyt idézik elő, hogy Konstantinápoly összefog a Nyugattal a magyarok ellen. Ezt egy állítólag megsemmisítő vereséget szenvedett s a Nyugattal szemben tehetatlenné vált ország semmi esetre sem kockáztathatta meg.

4 / A magyar megtorló hadjáratok, valamint a Keletrómai birodalom elleni támadások szűkre zárják azt az időközt, amíg a magyar támadások szüneteltek. Valójában az augsburgi csata és Géza trónralépését elválasztó 18 évi időközben beálló támadási szünetet tizenhat vagy éppenséggel hat-tíz esztendőre csökkenthetjük.

5/ Vegyük azonban úgy, hogy ebben az időközben szüneteltek a magyar kültámadások, s tekintsük a szünetelés időtartamát ilymódon tizennyolc évnek.

6/ Némelyek ezt a tizennyolc évet döntő bizonyságul hozzák fel annak igazolására, hogy Augsburgnál a magyar haderő katasztrofális és helyrehozhatatlan, az egész magyarság sorsát végképpen eldöntő vereséget szenvedett.

7/ A mesterséges torzítás ténye már ebből is megállapítható. A magyar külháborúk ugyanis már korábban is rendszertelen ritmusban folytak, jelentősebb kihagyásokkal, szünetelésekkel. Így például -

a/ a 907. évi itáliai hadjáratot követően krónikáink bizonyága szerint a magyar támadások "tíz esztendeig nyugodtak",

b/ Ugyancsak krónikáink szerint Szászország, Thuringia stb. feldúlása után "tizenhat

esztendeig nem mozdultak ki Magyarországból",

c/ Merseburg után kilenc esztendeig szüneteltek a támadások.

A támadások Augsburg utáni szünetelésére épülő érvek tehát értéktelenek, ez az átmeneti szünetelés semmit sem bizonyít.

8/ Géza trónralépése után pedig Magyarországon olyan változások kezdődtek - nevezetesen az Ottó császárral megindult "béketárgyalások" -, amelyek diplomáciailag és más módokon is kizárták az újabb támadások lehetőségét.

De haladjunk tovább az eddigi vonalon, a hivatalos beállítás szerint.

Az állítólagos tönkrevettetést belső bajok kísérték. Némelyek szerint a "kalandozó, zsákmányszerző, rablóhadjáratok" (kényszerű) leállításával a nemzet önfenntartása is veszélybe került, e derék tollforgatók szerint ugyanis a X. századi magyarság rablásból szerezte a létfenntartásához szükséges elemeket, nem értvén - a fejlett földművelés feltalálója! - a földműveléshez és egyáltalán a termeléshez (sokévezredek ittléte során nem volt alkalma ipara, kereskedelme kifejlesztésére!). Ilymódon aztán mindinkább kiütköztek a belső bajok, a válságjelenségek...

Csalogató körülmények az ellenség számára: szétzúzott katonai erő, kihagyó önvédelem és belső meghasonlás.

Kiaknázta-e a külső-belső bajokat az ellenség?

A nemzet e beállítás szerint mélységesen meghasonlott, két fele farkasszemet nézett egymással.

Melyik fél képviselte az életet, a jövőt, melyik a halált?

Lehetséges, hogy így történt s ez volt a bajok oka? Vagy csupán a külső behatolás táplálta árulás szállt szembe a hűséggel?

Voltak, akik végét akarták vetni a vérontásnak? S velük szemben álltak a harckedvelők, zsákmányra éhes vezetők és kalandszomjas harcosok? Lehet-e így nézni az eseményeket? Aranyra éhes keselyűk viaskodásaként felfogni az elhatalmasodó végzetet? S a másik tábor? A meghunyászkodást hirdette, a feltétlen önmegadást, megalkuvást? Gyáván kerülve a szembeszállást, engedve minden fenyegetésnek és követelésnek? A mindenáron való kiegyezést, a megalkuvást, az alkalmazkodást követelték? Lehetséges, hogy a másik tábor a jövőre függesztette a szemét s a múltakon töprengve, a múltakon okulva kereste a kiutat? Ez a tábor nem ad vért aranyért cserébe, nem ad diadalért drága életet, magyar életet, azokért sem, akik a harcot, a további kitöréseket követelve a nemzet sírját ássák (amazok szerint)?

Lehet, hogy ez a fél kész összebékülni a germánsággal, Európával, s kész összefogni az ördöggel is, ha kell, összefogni bárkivel, a belső "pogány"-ellenesekkel, hogy amazok hatalmát összetörje?

Vasöklű, vaskezü fejedelmet követelt az idő?

S ezt a hivatást töltötte be tán Géza, majd fia, István?

Elképzelhető mindez? Elképzelhető-e másként, mint külső erők titkos bujtogatására?

Vagyis akaratlanul is, ellenállhatatlanul a titkos térítésbe, az álarcos bujtogatás tényeibe ütközünk, abba a SÖTÉT SZELLEMHADSEREGBE, amely ekkoriban ELÁRASZTOTTA A PUSZTULÁSRA SZÁNT SZERENCSETLEN ORSZÁGOT.

A korszak történetének megmásítói makacsul hangoztatják: az augsburgi ütközet mindent eldöntött, porrá zúzta a magyar katonai nagyhatalmat és Magyarországot kiszolgáltatatta ellenségei kénye-kedvének. Egy ilyen megsemmisítő vereségre múlhatatlanul szükség volt; a hatalmas Magyarországot előbb porba kellett sújtani ahhoz, hogy megmenthető legyen, s hogy megmagyarázhatóvá váljék, ami a továbbiakban történt vele.

Tegyük föl, úgy volt, ahogy állítják, s a Lech-mezei vereség Magyarország teljes katonai leveretését eredményezte. Ámde ha így volt, mi a magyarázata, hogy I. Ottó császár és szövetségesei közel két évtizeden át - 955-től 973-ig, Géza trónralépéséig - kerülték Magyarországot, mint macska a forró kását, és egyetlen fegyveres támadást sem intéztek Magyarország ellen s ezt még csak meg sem kísérelték? MI AZ OKA A NYUGATI TÁMADÁSOK TELJES HIÁNYÁNAK? Ne akarják elhiteni, hogy kegyből tették ezt, emberségből nem támadtak. Mert a tények ismeretében a leghalványabb kétség sem férhet ahhoz, hogy I. Ottó habozás és késedelem nélkül rátör az országra abban a pillanatban, mikor a sikerre a legcsekélyebb esély ígérkezik, hogy szétzúzza a magyar nagyhatalmat. Miért késlekedett hát ezzel a mindent elsöprőnek beállított győzelem után? Miért nem merészkedett a magyar határnak még a közelébe sem? Olyan ténykörülmeny ez, amely visszavilágít az augsburgi eseményekre, félreérthetetlenül jelezve, mi történt ott. *Nem az a kérdés tehát, hogy folytatták-e vagy sem támadó külhábörüiket a magyarok, hanem az, miért lapítottak az állítólag mindent eldöntő győzelem utána nyugatiak?*

A jeles hadtörténeti író, Clausewitz szerint a háború nem egyetlen fegyveres összecsapásból áll, következésképp egyetlen ütközet nem döntheti el a háború sorsát, végkimenetelét.

"Ha a háború egyetlen döntésből vagy egyidejű döntések sorozatából állana, minden előkészületnek szükségszerűen a végletekre kellene irányulnia." (Clausewitz, Carl von: A háborúról I.43.)

Vagyis az augsburgi ütközet semmiképpen sem dönthette s nem is döntötte el a magyar-német háború sorsát. Elképesztő és lesújtó, hogy némelyek nem voltak képesek ennek az elemi igazságnak a felismerésére, s netán tudatosan mellőzték ezt manipulációs céljaik érdekében. Ha ugyanis az augsburgi vereség semmiképpen sem dönthette el a magyar-német háborút, úgy valótlannak bizonyul mindaz, amit ezzel kapcsolatban összehordtak, s alapjában hamis az az indok, hogy e vereség miatt kényszerültek a magyarok a "rablóhad járatoknak, kalandozásoknak" bélyegzett nyugati hadjáratok feladására s ennek következtében az egész magyar társadalmi struktúra gyökeres átalakítására, továbbá a "kereszténység felvételére" és a nyugati feudális társadalmi

szerkezet átvételére, illetve arra, hogy a nyugati hatalmak - akik e hamis elmélet szerint augsburgi győzelmük folytán döntő katonai fölénybe kerültek a magyarsággal szemben - gyarmatosítsák a hatalmas, független Magyarországot. Clausewitz e tételének fényében mindez hamis, tendenciózus állításnak, tévtannak bizonyul.

A nagy hazugság egyik legfőbb leleplező ténye ez. MIÉRT NEM AKNÁZTA KI A NYUGATI HADVEZETÉS A "MINDENT ELDÖNTŐ GYŐZELMET" AZ EURÓPÁT FÉL ÉVSZÁZADA NYOMÁS ALATT TARTÓ MAGYAR KATONAI ERŐ TELJES MEGSEMISÍTÉSÉRE? MIÉRT NEM INTÉZETT PUSZTÍTÓ TÁMADÁST MAGYARORSZÁG ELLEN? MIÉRT NEM ZÚZTA SZÉT A NYUGAT FÉLELMETES MUMUSÁT, MIÉRT NEM ÉLT A KÍNÁLKOZÓ LEHETŐSÉGGEL?

Nem kétséges, a magyarok elleni nagy támadás elmulasztása nem varrható sem I. Ottó császárral, sem a nyugati titkos vezérkar nyakába. Nem jámborságból, oktalanságból maradt el a nagy csapás, hiszen I. Ottó császárnak nem volt forróbb óhajtása a magyarokkal való leszámolásnál.

Változatlanul felmerül hát a kérdés:

Miért ült veszteg (ebben a vonatkozásban) a német, illetve a nyugati haderő tizenhét éven át, anélkül, hogy csak kísérletet is tett volna Magyarország megtámadására?

Ellenhistorikusaink szüntelenül azt hangoztatják, hamis elképzeléseik indokolásaként, hogy Augsбург után megszűntek a nyugat felé irányuló magyar katonai csapások. TELJESEN ELHALLGATJÁK AZONBAN AZT A TÉNYT, HOGY AUGSBURGOT KÖVETŐEN AZ ÁLLÍTÓLAG MINDENT ELDÖNTŐ GYŐZELMET ARATOTT NÉMET FÉL SEM KÍSÉRELT MEG SEMMIFÉLE TÁMADÁST MAGYARORSZÁG ÉS A MAGYAROK ELLEN. EZ PEDIG PERDÖNTŐ ADAT, AMELY LELEPLEZI AZ AUGSBURGI ÜTKÖZET KÖRÜLI SANDA MISZTIFIKÁCIÓKAT, JELEZVE, HOGY AUGSBURG SEMMIT SEM DÖNTÖTT EL, HACSAK AZT NEM, HOGY A KATONAI ESZKÖZÖK A MAGYAROK ELLEN HATÁSTALANOK. Ottó ezt világosan átlátta.

I. OTTÓ AZÉRT NEM TÁMADOTT, MERT NEM VOLT SEMMILYEN LEHETŐSÉGE - SEMMILYEN ESHETŐSÉGE A SIKERRE. MÉGPEDIG AZÉRT NEM, MERT AMIT A LECH-MEZEI NAGY GYŐZELEMÉRŐL (ILLETVE VERESÉGRŐL) A HAZUGSÁGAPOSTOLOK EGY ÉVEZREDE HIRDETNEK, MERŐ CÉLZATOS TORZÍTÁS, SZEMFÉNYVESZTŐ KOHOLMÁNY.

MI TÖBB, A TÁMADÁS ELMARADÁSÁNAK TÉNYÉBŐL ELLENTÉTES KÖVETKEZTETÉST VONHATUNK LE.

AZ AUGSBURGI ÖSSZECSAPÁS A TITKOS ERŐK BEVETÉSE ÉS A SZERENCSÉS RÉSZSIKER ELLENÉRE ARRÓL GYŐZTE MEG OTTÓ CSÁSZÁRT, HOGY A MAGYAROK KATONAILAG LEGYŐZHETETLENEK ÉS A VELÜK VALÓ MEG-MÉRKŐZÉS KILÁTÁSAI REMÉNYTELENEK.

EZ AZ OKA, HOGY I. OTTÓ AUGSBURG UTÁN KERÜLTE A MAGYAROK-

KAL VALÓ NYÍLT KATONAI ÜTKÖZÉSEKET ÉS A TITKOS ERŐK, AZ "ÖTÖDIK HADOSZLOP" BEVETÉSE ÚTJÁN KERESTE A MEGOLDÁST, A MAGYAROK LEGYŐZÉSÉNEK ESHETŐSÉGEIT, MIKÉNT EZT A FEJLEMÉNYEK FÉLREÉRT-HETETLENÜL TANÚSÍTIJÁK.

Itt azonban, ennél a pontnál okfejtésünk beleütközik a titkos erőket szükségszerűen mindenütt kísérő, valóságtorzító hazugsághadjáratba, amely csaknem átláthatatlan vakhomályba burkolja a történelemformáló titkos erők tevékenységét. Vagyis a lechmezei csatát követő közel két évtizedes Magyarországgal szembeni nyugati katonai passzivitás és a titkos nemzetközi összeesküvésre való átváltás tanúsítja a legfényesebben, hogy ez az ütközet nem volt semmiféle történelmi sarokpont és nem idézett elő semmilyen fordulatot sem a magyar-német viszonyban, sem Magyarország hatalmi helyzetében, s nem változtatta meg az addigi erőviszonyokat, mi több, német részről megerősítette a magyarok katonai legyőzhetetlenségének hitét. Ottó császár - éleslátásának bizonyosságaként - ezt a tanulságot vonta le az augsburgi ütközetből.

De a német tanulságból a magyar hadvezetés is levonta a szükséges tanulságokat.

A/ A kifelé irányuló, támadó hadjáratok körülményei megnehezédtek. A Nyugat a magyar harcmodor gondos tanulmányozása révén hatásosabb védekezési módokat alakított ki.

B/ A magyar seregek, seregrészek vezetésében a túlzott magabiztosság, felületesség és vigyázatlanság jelei mutatkoztak.

C/ A külső országok ellen vezetett rajtaütésszerű, gyors magyar támadások tagadhatatlan sikerességük ellenére óriási áldozatokkal, véráldozatokkal jártak, a véráldozatok az ellenfelek jobb felkészülése, fokozottabb résenléte következtében (l. a lechmezei csatát) még tovább fokozódtak és már-már egyértelművé váltak az ország vércsapoltatásával.

D/ Kérdéssé vált az efféle kifelé irányuló hadműveletek értelme.

E/ Ezért a magyar katonai vezetés átmenetileg szüneteltette, illetve korlátozta a katonai kirajzásokat.

A LEGFŐBB TANULSÁGOT AZONBAN A MAGYAR KATONAI ÉS ÁLLAMVEZETÉS ELMULASZTOTTA: NEM SZÁMOLT AZZAL, HOGY a lechmezei ütközet után - ami nyugati részről is óriási, immár az elviselhetetlenség szintjéig menő véráldozattal járt - A TITKOS ERŐK VESZIK ÁT AZ ESEMÉNYEK IRÁNYÍTÁSÁT. A TÖRTÉNELMI ERŐK ÜTKÖZÉSÉNEK EZ A SÍKJA - VÉGZETTELJESEN - TERRA INCOGNITA (ISMERETLEN TERÜLET) MARADT (MINDMÁIG HATÓAN) A MAGYAR GONDOLKODÁS SZÁMÁRA.

Fentieket igazolják a történelmi tények: az augsburgi vereség nem törte meg a magyarság katonai erejét, nemhogy potenciális életerejét megtörte volna, csupán egy ütközet volt a sok közül, csatavesztés, vereség, amely fájdalmas volt ugyan, de ezt a csorbát a nemzet, amely ekkor még Európa vezető hatalma volt, könnyűszerrel kiigazíthatta, jóvátehetette, keményen visszavágva, mint ahogy vissza is vágott az elszenvedett csapásért. Nem lehet kétséges, hogy erre minden lehetősége megvolt. A nyugatiak - saját területükön, fél évszázadon át - egy-két kivételtől eltekintve minden

ütközetben elbuktak. Mégis megmaradtak. Hogy buktak volna el a magyarok egyetlen ütközetben?

Az augsburgi vereség misztifikálása, szertelen túlértékelése tehát nem értékelhető másként, mint a tények meghamisítására irányuló tudatos mesterkedésnek, aminek célja, hogy a kereszténységre térítést mintegy kényszerű és elkerülhetetlen szükségszerűségnek tüntesse fel.

Az efféle ködösítések vakfoltokat teremtenek a nemzeti gondolkodásban, s bénítólag hatnak, mint minden érvényesnek látszó hazugság.

8. I. OTTÓ CSÁSZÁR GONDJAI

A magyarokat tehát letarolták. Az öldöklés fúriái elszabadultak a Lech-mezőn és végeztek Lél és Bulcsú több tízezer főnyi lovashadseregével. Váratlan és érthetetlen fejlemény. A Nyugat beledöbbsent ebbe a hírbe és felujjongott, túlfestve a sikert, amelynek hátulütőit, következményeit szeme elől gondosan eltakarták.

Ottónak azonban az első mámorból felocsúdva minden oka megvolt a komor töprengésre. A Botond seregétől kapott váratlan csapásba belenyögött és belesápadt. Óriási győzelmet aratott, de a baljós, félelmetes jelek megsokasodtak s ő elég élesen látott ahhoz, hogy a maga igazi mivoltában fogja fel a helyzetet. Ő tudta legjobban, mit ér a titkos erővel és szerencséjével kicsikart részleges győzelem. Botond seregének váratlan visszacsapása nemcsak győzelemittas seregét dülta szét, de lelki nyugalmát is. A rejtekéből előkerült és a mit sem sejtő nemzetközi hadra rárohanó magyarokat akárha a bosszúálló Isten szabadította volna rájuk, és ezek olyan vandál kegyetlenséggel öldökölték le foglyaik ezreit és dúlták végig tartományait, mint eddig soha még. Ottó szeme előtt felködlött egy új és minden eddiginél iszonyúbb vészorszak rémképe. Az augsburgi csapdával és magyarmészárlással csak olajat öntöttek a tűzre. Új, félelmetes vészorszak fenyeget, ahol az öldöklésnek, városégetésnek már nem szab határt semminemű mértéktartó belátás és érzelem; a magyarok minden eddiginél pusztítóbb rohamai zúdulnak majd a Nyugatra, hogy bosszút álljanak véreikért és a gyalázatos halálra adott magyar vezérekért. A magyar visszacsapás árnyaitól már trónját is ingadozni, roskadozni érezte. Új fegyvert kellett találni a magyarok ellen.

9. AZ ÜTKÖZET TOVÁBBI TITKAI - 2. "EGÉSZEN KONSTANTINÁPOLYIG MENTEK ŐK"

Botond közismert mondája a magyar hőskorba, a X. század második harmadába vezet vissza, a győzelmes támadó külháborúk korába, mikor Magyarország még a keletrómai birodalommal és Németországgal volt határos. Botond a kiáradó (offenzív) magyar életerő diadalmas megtestesüléseként hajtotta végre nevezetes haditettét: bevágta

bárdját Konstantinápoly érckapujába.

Anonymus kissé mentegetődzve adja elő ezt a magyarság hajdani nagyságáról, hatalmáról, ellenállhatatlan vitézségéről tanúskodó mondát, tekintve, hogy az még a kereszténységre térítés előtt, az ősvallás időszakában keletkezett.

"Háborúikat és egyes hőstetteiket, ha e lap írott betűinek nem akarjátok elhinni, higgyétek el a regösök csacsogó énekeinek meg a parasztok hamis meséinek, akik a magyarok vitézi tetteit és háborúit mindmáig nem hagyják feledésbe menni. Azonban némelyek azt mondják, hogy egészen Konstantinápolyig mentek ők, sőt Konstantinápoly aranykapuját is bevágta Botond a bárdjával."

10. AZ AGYONHALLGATOTT MÁSIK BOTOND

E képzeletmozgató ősvalláskori monda árnyékába vetve, agyonhallgatás, mellébeszélés és hazudozás nehéz ködpalástja alól egy másik hősmonda és egy másik Botond sejlik fel. Erről a másik Botondról, aki egy nemzedékkal korábban élt s föltehető, hogy apja volt a Konstantinápolynál hírt szerzett Botondnak, semmit sem tudunk. Elnyelték, kitörölték a nemzet emlékezetéből, köztudatából. Nincs két Botondunk. Minek az nekünk? Némelyek még az egy Botondot is sokallják.

Sehol sem hallunk ennek a másik Botondnak viselt dolgairól, vitézi hőstetteiről, noha bőséggel volna okunk megemlékezni róla. Egyedül Anonymus, a sokat támadott Anonymus számol be ragyogó haditetteiről. Másutt ne is keressük a nyomát, mert már többi középkori kritikánk is hallgatással mellőzi, sőt még csak a neve sem került sehol megemlítésre, akárcsak holmi bűnös személyé, akinek nevéhez folt tapad s inkább illik hallgatni, semmint beszélni róla.

Mi bűne lehetett Botond vezérnek? Megbocsáthatatlan nagy bűne, hogy tetteivel, de már pusztán létevel is aláaknázza és porbadöntéssel fenyegeti azt az ezer éve összeeszkábált s azóta toldozott-foldozott hazugságfelhő-kakukkvárat, amelyet a magyar nép bódítására, tisztánlátásának megrontására tákoltak össze annak a nemzettragédiának az eltussolására, elpalástolására, amelyet titkos erők Géza és István uralma alatta magyar faj ellen elkövettek, s amelynek képtelenül hazug ürügyül a valójában jelentéktelen lechmezei kudarcot használták fel. Botondunk ugyanis az augsburgi tartaléksereg vezére volt, azé a harmadik seregé, amely kívül maradt az augsburgi csapdán s társai pusztulásának láttán fölbőszülve bosszút állt elesett társaiért.

Ebben áll Botond vezér bűne, ezért sújtotta agyonhallgatás, ezért kellett őt közel egy ezredévre kitörölni a nemzet emlékezetéből. Gondoljuk csak el: útjában állt a hazugságnak. Ha ugyanis ő létezett s az augsburgi magyar tartaléksereg vezére volt, s ha létezett ez a harmadik magyar sereg és visszavágott a Lech-mezőn történelemért - márpedig Botond vezér nem is egyszer, de többszörösen visszavágott s háromszorosan is megtorolta a magyarokon esett sérelmeket -, úgy nevetséges arról fecsegni, hogy az augsburgi ütközet

mindent eldöntött, megpecsételte a magyarság sorsát, katonailag védtelenné tette és kiszolgáltatotta az országot ellenségeinek s Magyarországot csak a kereszténység menthette meg, csak az, ha áttér a kereszténységre és történelmét, istenét, szokáshagyományait, szabadságát, mindent megtagadva csatlakozik a Nyugathoz és aláveti s kitárja magát a Nyugat minden törekvésének, szándékának és érdekérvényesítésének.

Botond vezér és seregének léte, hősi tettei halomra döntik a hazugságoknak ezt az eget csúfoló gigantikus hodályát.

Ezért irtották ki Kölpény fia Botond vezért és seregét agyonhallgatással mindenestül. Más nemzet, ha ilyen hőse található, amilyen nekünk e tömény feledésbe fojtott Botond vezér, könyékig összetenné a kezét és körül táncolná még a nemlétező fa árnyékát is, hogy neki ilyen őse, ilyen hőse lehet s nemzeti pantheonjának központi helyére állítaná.

Lássuk hát Kölpény fia Botond vezérnek és seregének tetteit Névtelen Jegyzőnk megvilágításában.

11. BOSSZÚÁLLÓ BOTOND SEREGE VISSZAVÁG

Szólunk már a tartaléksereg nélkülözhetetlenségéről. Aki tartalék nélkül visel háborút, úgy jár, mint aki sivatagon akar élelem és víz nélkül átkelni.

Az Augsburg környéki erdőkben megfészelt harmadik sereget a magyarok titkos cselének is tekinthetjük. Botondnak tökéletesen sikerült megoldania a rejtőzés és észrevétlenül maradás nagy körültekintést, hozzáértést igénylő feladatát. Mert teljesen bizonyosra vehető, hogy Ottó és hadserege semmit sem tudott Botond hadának létezéséről. Pánikot keltve, váratlanul rontottak elő és meglepetésszerűen rácsaptak a már-már győzelmét ünnepelni kezdő nyugati seregre.

"Botond meg a többi megmaradt magyar vitéz, mikor látták, hogy társaik az ellenség gonosz csele miatt szorultságba jutottak, bátran és emberül helytállottak. Egymást nem hagyták el, hanem mindenképpen rajta voltak, hogy a veszedelemben maradt résznek segítségére legyenek."

Valósággal hősenekbe illő Botond tartalékseregének a régi magyarokra olyigen jellemző halálmegevető küzdelme a túlerejű ellenséggel szemben:

"Mint sebzett oroszánok, úgy rohantak ordítva a fegyverek közé és az ellenséget szörnyű nagy öldökléssel terítették le. És noha le voltak győzve, mégis legyőzőiket erősebben, diadalmasabban győzték le, sőt szörnyű nagy öldökléssel terítették le."

Névtelen Jegyzőnknek ez a leírása tökéletesen egybevág mindazzal, amit a régi magyarok harcmóráról, bátorságáról ókori, bizánci és hazai források nyomán tudunk. De egybevág az ősi székelymagyarság vitézi életszemléletével, hivatástudatával és páratlan hadisikereivel is. Örömteli önfeledtségben, velőtrázó Huj-huj-haj! ordítással rohantak a legöldöklőbb csatába, mert felfogásuk szerint a legnagyobb öröm és dicsőség halni a hazáért. Ez tette az ókor székelyeit Ázsia és Európa uraivá, ez tette legyőzhetetlenné Árpád és az Árpád utáni időszak magyarjait.

Anonymus tudósítását ebben a vonatkozásban is korhűnek és teljes hitelűnek kell tartanunk.

Hozzá tartozik az elmondottakhoz, hogy a magyarok, mihelyt értesülnek róla, mi történt társaikkal, a tartaléksereg őrizte húszezer foglyot kardélre hányják, majd Kölpény fia Botond vezérletével, bosszúvágytól felajzva a távozó nyugati sereg nyomába erednek. Megvárják, míg a nemzetközi sereg hazatérőben szétagolódik, akkor - mint Kézai tudósít erről –

"a sereg nagyobbik részét, amelyik a Rajna felé igyekezett, üldözőbe vette. Midőn vágatva utolérte a mezőn, az rögtön egybetömörült, mint a méhek, mert a magyarok nyilaikkal sebesítve sem megállni, sem hátrálni nem engedték őket. Ezek végül mintegy halálraváltan a magyarok kezére adták magukat.

Mihelyt elfogták őket, VALAMENNYIÜKET LEFEJEZTÉK TÁRSAIK HALOTTI ÁLDOZATÁUL. A katonák és pajzshordozók pedig, akiket lefejeztek, számszerint nyolcezren voltak."

De még ez a második visszatorlás sem csillapította a magyarok dühét. Viharfelhőként iramlottak tovább Kölpény fia Botond vezetésével s a bosszú és megtorlás angyalaiként öldökölve, senkit és semmit nem kímélve, dúlva száguldozták végig a nyugati tartományokat. Kézai - Botond nevét elhallgatva, akárcsak többi középkori krónikásunk - csöppet sem szépíti a bosszúálló sereg által véghezvitt cselekményeket, s nemhogy enyhítené, inkább durvábbra formálja a történeteket.

"Innen fölkerelkedve később Ulmnál átkeltek a Duna folyón, és amikor a fuldai kolostorhoz értek, óriási kincset raboltak el onnan. Ezt követően, miután az egész Svábföldöt földűlték,

Wormsnál átkeltek a Rajnán. Ott KÉT HADSEREGGEL TALÁLTÁK MAGUKAT SZEMBEN, tudniillik a lotharingiai és a sváb herceggel, akik hatalmas sereggel jöttek ellenük. Ezek legyőzésével, megfutamítása után végül behatoltak Franciaországba, s nagy mézszárlást vittek végbe keresztények és a szerzetesek között. Innen pedig továbbmenve egészen a Rhone folyóig, Raguzáig hatoltak, s kifosztottak két várost, nevezetesen Susát és Torinót, utat nyitva maguknak Itáliába. És midőn meglátták Lombardia síkságát, átszáguldva rajta, sok zsákmányt raboltak, s végül így tértek meg saját birtokukra."

(Kézai 138-139.)

Anonymus szerint

"egész Bajorországot és Alemanniát, továbbá Szászföldet és Lotár országát tüzzel-vassal elpusztították, sőt azok vezéreit, Ercangert meg Bertoldot is lenyakazták. Majd továbbindulva Frank- és Hyllföldet szintén kezükre kerítették."

Az öröm azonban ürömmel jár, a hazatérőben levő sereget újabb csapás éri.

"De midőn innen győzelmesen visszatértek, a szászok csele következtében nagy vereség érte őket, akik pedig megmenekültek közülük, hazatértek."

A magyarok még nem tekintik az ügyet elintézettnek. A felajzódott bosszúvágy még korántsem nyugodott meg.

"Zolta vezér meg főemberei Lél, Bulcsú és többi vitézeik (méltatlan) halála miatt szerfölött fölháborodtak, s ellenségeivé lettek a németeknek Zolta vezér meg vitézei az ellenség elkövette sérelem miatt bosszút lihegtek, és nem hallgatták el, hogy akárhogy, de visszaadják neki a kölcsönt."

Visszaadni a kölcsönt! Ez a gondolat a magyar nép lelkében (és szókincsében) mindmáig él.

12. A MÁSODIK VISSZAVÁGÁS

Anonymus két egész fejezetet (Lél és Bulcsú halála, Ottó király ellenségei) szentel a magyar visszavágásnak. Két egész fejezetet elhallgatni, mikor az augsburgi ütközetről esik szó, s úgy tenni, mintha e két fejezet nem is létezne, híven jellemzi a történetmanipulátorok elképesztő eltökéltségét a valós történelmi eseményeknek a maguk eredeti mivoltából való kiforgatására. E mesterkedés lényege: lesújtani, reménytelen helyzetbe hozni a tizedik évszázad magyarságát, azt a látszatot keltve, hogy katonai ereje, önvédelme teljeseen összeomlott.

Ezzel szemben a valóság az, hogy ez a messze külföldön elszenvedett vereség nem törte meg a magyarság erejét és mit sem változtatott a magyarok katonai legyőzhetetlenségének tényén. Krónikáink - kiváltképp Anonymusé - ezt tanúsítják, ezért kell kerülni idevágó részeit.

Még ugyanabban az évben I. Ottó császár germán ellenlábasai keresik fel a magyarok uralkodóját, hogy fegyveres segítséget kérjenek Ottó ellen.

"Tudták ugyanis, hogy A MAGYAROK A HADAKOZÁSNAK MEGSZOKOTT VISZONTAGSÁGAIBAN LEGYŐZHETETLENEK - írja Anonymus -,

s igen sok országot az Isten általuk sújt haragjának ostorával."

A korabeliek tehát egyáltalán nem tartották sorsfordítónak a lechmezei csatát, annak vették, ami volt, egy ütközetnek a sok közül, nem tulajdonítottak neki különösebb jelentőséget.

Még többet elárul az a mód, ahogy a magyar nagykirály a segélykérő követséget fogadta:

"Zolta vezér pedig haragtól tüzelve, egyrészt ezek kedvéért és díjáért, másrészt meg azért, mivel fájt a szíve Lél és Bulcsú halála miatt, nagy hadat küldött Ottó király ellen. Ennek kapitányává és vezetőivé Kölpény fia Botondot (vagyis az augsburgi győzöt), Előd fia Szabolcsot meg Öse fia Örkényt tette."

Érdeemes megjegyeznünk, hogy ezúttal is, miként az előző hadműveletek során,

három seregrészre tagolt magyar sereg indul három parancsnokkal az élén I. Ottó ellen, és ez az ismétlődő hármastagolás is arra figyelmeztet, hogy a később eluralkodó, két parancsnokot feltüntető krónikási szövegek csonkulás - összevonás - révén jöttek létre.

Az ekkor kiküldött megtorló jellegű visszavágásra katonailag felkészült, létszámra hatalmasabb sereg le is gyűr minden ellenállást és diadalmasan száguld át a nyugati országokon.

"Mikor ezek elvonultak Zolta vezértől, Bajorországot, Alemanniát, Szászföldet és Tübingiát megint kardra hányták. Majd innen továbbmenve, nagybőjt idején átkeltek a Rajna folyón, és ott Lotár országát is íjjal-nyíllal kiirtották. Egész Galliát szintén rettenetesen megnyomorgatták, sőt vadul berontva az Isten egyházaiba, még azokat is kifosztották. Innen a senonok meredek bércein át az aliminus népeken keresztül fegyverrel, karddal törtek utat. Miután pedig azokat a felette harcias és vidékük természeti helyzetében bátorságos népeket legyőzték, átkeltek a senonok hegyein, és bevették Susa városát. Azután továbbvonulva Torinót, ezt a dúsgazdag várost vívták meg. Midőn Lombardia sík vidékét meglátták, sebes nyargalvást végigfosztogatták majdnem egész Itáliát, amely minden jóban fölösen bővelkedett. Végül pedig Kölpény fia Botond meg Őse fia Örkény, miután az említett nemzeteket mind legyőzték, szerencsés diadallal visszafordultak saját országaikba."

13. KÖLPÉNY FIA BOTOND VEZÉR CSODÁLATOS HALÁLA

Mi sem természetesebb azonban, hogy Ottó sem nézi tétlenül az országát dúló magyarok pusztításait, s mikor zsákmánnyal megrakodva, a hatalmas távolságokat átfogó hadjárattól kimerülten hazafelé tartanak, szokása szerint lesből megrohanja őket.

Anonymus tudósítása szerint

"Ottó német királya Rajna folyó mellett cselt vet nekik, és országa egész haderejével rajtuk ütve sokat megöl közülük. Botond, Örkény, valamint seregeikből a többiek készek inkább meghalni a harcban, mint a nyert diadalt elveszíteni, ezért makacsul szembeszállnak az ellenséggel. A csatában egy igen nevezetes fővezért megölnék, másokat súlyos sebbel megfutamítanak, sőt még zsákmányt is ejtenek tőlük. Ezután

nagy diadallal visszatérnek országaikba."

Nagy ünnepléssel fogadják a hosszú útról, tengernyi harci viszontagságból diadalmasan, de - sajna - nem veszteségek nélkül hazatérő megviselt hősöket.

Még tart az ünnepség, mikor megrázó, különös s a maga mivoltában tán egyedülálló tragédia következik be:

"Mikor Botond meg Örkény visszatértek Pannonia földjére (a harmadik vezérről, Előd fia Szabolcsról itt már nem esik szó, következésképp elesett a hadjárat során), akkor Botond a hosszas hadi fáradalomtól megviselve CSODAMÓD ELKEZDETT ERŐTLENEDNI, meg is halt és a Verőce folyó közelében temették el."

Névtelen jegyzőnk akaratlanul is halottkémi láttelepet ad Kölpény fia Botond vezér haláláról. A láttelepet szűkszavúsága ellenére meglepően pontos, s a végzetes fizikai kimerültség folytán rohamosan beálló életerő-sorvadás képét adva, visszavilágít a roppant távolságokat átfogó hadjárat megpróbáltatásaira, emberfeletti erőfeszítéseire.

CSODÁLATOS VOLT KÖLPÉNY FIA BOTOND ÉLETE, DE MÉG CSODÁLATOSABB VOLT HALÁLA. KÜLDETÉSÉT HIÁNYTALANUL TELJESÍTETTE, UTOLSÓ ÉLETENERGIÁIT IS A HAZA SZOLGÁLATÁBAN ÉGETTE EL, S EZEK ELFOGYTÁN KIHAMVADT, KILOBBANT, AKÁR EGY ELHUNYÓ FÁKLYA.

NEMZETKÖZI BŰNSZÖVETKEZETEK TÁMADÁSA A MAGYAR NAGYHATALOM ELLEN

NYOMTALANÍTOTT TITKOK NYOMÁBAN

Címünk paradox; egymást kizáró tényeket rejt. Nyomozáshoz nyomok kellene, nyomok nélkül nyomozni hogy lehetne? Nyomtalanul nyomokra miként bukkanhatunk? Nyomtalanított titkok nyomában nyomozni, nyomokat nyomatékosítani, nyomozás alá vetni, vajon nem holmiféle fából vaskarika, sűrített képtelenség?

Rá kell jönnünk az alábbiakban: az ellentmondás csupán látszólagos, a nyomtalanított titkok nyomozása és felderítése nemcsak lehetséges, de óhatatlanul szükséges is: enélkül lehetetlen volna a valóság hű történelemfeltárás.

Történelmünk X-XI. sz.-i eseményvonulataiban mindenütt az adatirtás tényeibe ütközünk. Láthatatlan kezek kiszaggatták e viharos korszak történelmének lapjait s ezáltal az egész korszakot homályba döntötték. Lélekszakasztó pusztaság húzódik itt mindenfelé. Mintha elvadult tájon, félreeső fennsíkon, valamikori roppant erdőirtáson bolyonganánk; kidöntött fatörzsek, bemoházott korhadó rönkök mindenfelé, tüskés embermagas bozót, sehol egy járható ösvény, nyomra vezető jel, hogy mi zajlott le itt ezekben a vészterhes időkben, hova nem ér el az emlékezet. Csupa horgadó titok, sötétárnyú talány itt minden.

Felmerül a kérdés: miként keletkezett nemzeti emlékezetünknek ezen irdatlan pusztasága, miként keletkeztek az óriási vakfoltok, miként következett be a nemzeti emlékezetvesztés korai történelmünk e rendkívüli jelentőségű térségében.

Az emlékezetörzés mulasztásaival, hanyagságaival magyarázható-e mindez, azzal, hogy - miként egyik historikusunk kifejtette - őseink nagyobb gondot fordítottak a tényleges férfias küzdelemre, mint azok feljegyzésére, írásban megörökítésére?

Vagy maga az idő okozta múlás, romlás, feledés a gyötrő hiány oka, a természetes úton bekövetkező, mindenre kiterjedő múlandóság, a felrótt, kőbe vésett, fába faragott, papírra vetett emlékek pusztulása, netán a háborús dúlások, rablások, égetések?

Számos tény tanúsítja: a régi magyarok, kik eleiknek és tetteiknek tiszteletében éltek, nagy gondot fordítottak a történelmi tények megörökítésére. Hagyományainkban, krónikáinkban számos jel utal a hazai írásbeliség korai általános elterjedésére és nemzetünk történetéről készült írásos művekre, krónikákra, őskódexekre. Kétségtelen azonban, hogy a felsorolt tényezők is szerepet játszottak a feljegyzések, emlékek megsemmisülésében.

A felsorolt romboló erőkön kívül azonban van még egy olyan közismert tényező, amely vezető szerepet vitt írott emlékeink, nemzeti hagyománykincsünk, ereklyéink megsemmisítésében: A KERESZTÉNY INKVIZÍCIÓ, amely SZINTE ÉRTHETETLEN DÜHVEL ÉS MAKACSSÁGGAL EGY ÉVEZREDEN ÁT IRTOTT MINDENT, AMI RÉGMÚLTUNKRA EMLÉKEZTETETT, MINDENT, AMI MAGYAR VOLT ÉS A RÉGISÉG JEGYEIT VISELTE MAGÁN.

Ámde ez sem ad kellő magyarázatot azokra az óriási, mesterségesen keltett vakfoltokra, amelyekbe X-XI. sz.-i (részint korábbi és későbbi) történetünkben ütközünk. Valóban emlékezetünkben kitörölt korszakokról beszélhetünk, látásszűkítésről, eszméletcsonkításról. De az általános pusztításán belül sajátos jelenség figyelhető meg: az adatirtás a legkényesebb, leglényegesebb részek, tények, kulcsfontosságú adatok, események megsemmisítésére irányul, legfőképpen a titkos erők tevékenységének

csomópontjaira, azokra az adatokra, mozzanatokra, mondjuk ki: a magyarság elleni bűncselekményekre, nemzetközi magyarellenes összeesküvések rémtetteire, a királygyilkosságokra, amely adatok ismerete mindenre fényt vetetne.

Megállapítható tehát, hogy a magyar történelmi múltból felénk ásító óriási fehér foltok nem természetes úton létrejött képződmények, hanem tervszerű és célirányos tevékenység következményei, melynek célja: megakadályozni, hogy éppen ott ne lássunk tisztán, ahol a legfontosabb volna, és így ne mérhessük fel romlásunk okait.

Mindez azonban még nem minden. Történelmi adatirtás ugyanis soha nem lehet tökéletes: a történelem szerteágazó nemzetközi szövevénye lehetetlenné teszi a teljes nyomtalanítást, minden adat, gyanús jel eltüntetését; mindig maradnak áruló nyomok. Így aztán az adatirtó nyomtalanítás mellé társul szegődik a félremagyarázás, a hamis értelmezés; ez a hatalmas apparátusokkal folytatott kettős tevékenység pedig szinte kilátástalanná teszi a történelmi valóságfeltárást.

Az ilymódon adódó nehézségekre figyelmeztetnünk kell az olvasót. A történetvizsgálót azonban mindez nem riaszthatja vissza.

Helyzete az adatirtás és a történelemtorzítás ellenére sem reménytelen:

- részint mert a teljes adatirtás a történelmi anyag sokrétűsége, nemzetközi összefonódásai folytán keresztülvihetetlen;

- továbbá, mert maga a nyomtalanítás is árulkodó és bizonyító lehet, miként ez a köznapi bűntényeknél is tapasztalható, ahol éppen az elkövetők nyomtalanítási igyekezete vezet, sajátos nyomként a bűnüldöző szerveket a gáztett és a bűntevők leleplezésére;

- végül, és nem utolsósorban: a történelmi anyag valójában egyetlen óriási összefüggő szerkezetet alkot, hasonlatosan valamiféle gigantikus grafikai műhöz, roppant mozaikképhez, amelynek egyes elemei ugyan kiiktathatók, törölhető, megmásíthatók, a mű egésze - a térben és időben sokrétű, kiterjedésű történelmi anyag egésze - azonban kiiktathatatlan összefüggései révén csalhatatlanul kirajzolja és logikai úton helyreállíthatóvá teszi a mesterségesen eltávolított, elködösített részeket. Az előzmények, körülmények és következmények elemzése, konkrét adatokkal való egybevetése a történetvizsgáló hatalmas fegyvere a csalás leleplezésében.

TAKSONY TITOKZATOS HALÁLA

Vizsgálatunk közelebbi tárgya Magyarország és a magyar nemzet nagy X-XI. sz.-i történelmi tragédiája. pontosabban Géza nagykirály trónralépésétől (972) Szent István haláláig (1038) terjedő korszak. Taksony (947-972) uralkodása kívül esik rajta, mivel azonban halála egybeesik Géza trónralépésével, nem hagyhatjuk említetlenül.

Taksony nagykirály halála tökéletes titok. Nincs róla semmilyen adat. Titkai tehát, ha vannak titkai, úgy látszik feltárhatatlanok s az eset önmagában megfoghatatlan. Így semmi

dolgunk nem volna vele, ha több oldalról nem ütköznénk fölöttébb gyanús fejlemények sorába, amelyek Taksony halálának váratlan voltára, rendellenességeire és szinte beláthatatlan következményeire utalnak: e szemünk elől elfedett haláleset mögül titkos mesterkedések okozta végzetes változások sarjadzanak elő, miket a természetes halál, illetve az események szabályos menete alapján semmiképpen sem lehet kielégítőnek mondani.

Taksony életéről, országlásáról a történeti forrásokból képet alkothatunk. Kiváló uralkodó volt! Ősei szellemében és az ősi hitelvek, szokáshagyományok értelmében kormányozta az országot, amely alatta szabadságban és jólétben virágzott, s mert jóságos uralkodó volt. Népének nem zsarnoka, de a szó nemes értelmében vett, hivatott vezetője, gyámola volt, a köznép rajongásig szerette. Magyarország hatalma az ő uralkodása alatt töretlen volt, miként ezt névtelen jegyzőnk megjegyezte - nem minden él nélkül Taksony utódaira vonatkozóan:

"Taksony vezér Magyarország főembereivel együtt élte valamennyi napján át HATALOMMAL ÉS SZÉPSZERÉVEL MEGTARTOTTA ORSZÁGÁNAK MINDEN JUSSÁT." (nem úgy, mint az utána következők)

Pályájának képe kirajzolódik előttünk. Mi több, még fizikai mivoltáról, még testi megjelenéséről is képet alkothatunk:

"Szép nagy szeme volt és fekete, puha haja,

üstöke meg hasonló az oroszlánéhoz"

Csupán tragédiájáról, végzete bekövetkezéséről, korai haláláról, nincs egyetlen szó sem, még annyi sem, hogy "meghalt"; 972-ben bekövetkezett halálára csupán következtethetünk abból a tényből, hogy fia, Géza ekkor vette át a hatalmat.

Véletlen, vélhetnénk, krónikási hanyagság, mulasztás, csak hogy ezt megcáfolják a körülmények. A tények azt tanúsítják, hogy Taksony halálának, illetve halálkörülményeinek elhallgatása a célzatos adatirtás, adatelnyelés számlájára írható. Taksony halálával ugyanis TÖRTÉNELMÜNK EGY LEPLEZETT, DE RENDKÍVÜL SÚLYOS ÉS MÉLYREHATÓ VÁLSÁGZÓNÁJÁHOZ ÉRKEZÜNK, ADATIRTÁSSAL, ELHALLGATÁSSAL ÉS FÉLREMGYARÁZÁSSAL ELFEDETT ROPPANT SZAKADÉKHOZ, A MAGYAR FAJ NAGY ELÁRULTATÁSA ÉVEZREDES ERÓZIÓVONALAINAK, TÖRÉSRENDSZEREINEK KEZDETEIHEZ, S ITT INDULNAK BE A MAGYAR TÖRTÉNELEM MANIPULÁLÁSÁNAK ROPPANT KÖDÖSÍTŐ, ADATIRTÓ HAZUGSÁGGÉPEZETEI IS, AMELYEK ÍZRŐL-ÍZRE, ÉVSZÁZADRÓL ÉVSZÁZADRA VÉGIGVIZSLATJÁK A MAGYAR TÖRTÉNELEM ESEMÉNYEINEK MINDEN MOZZANATÁT, HOGY ELTÜNTESSÉK A MAGYAR

FAJ ORVUL VÉGHEZVITT GERINCROPPANTÁSÁNAK S A MAGYARORSZÁG ÉS A MAGYARSÁG ELLEN TÖBB MINT EGY ÉVEZREDEEN ÁT VÍVOTT TITKOS HÁBORÚ RÉMTETTEINEK MINDEN NYOMÁT. Itt kezdődik meg például, többek között a magyar királyok-királynék személyi adatainak módszeres eltüntetése, manipulálása, meghamisítása; a történelem-manipulátorok, inkvizítorok ugyanis felismerték: királyaink életének és halálának tényei, életrajzi adatai perdöntő bizonyítékokat szolgáltathatnak a történelem-eltitkoló, -meghamisító ténykedések leleplezésére, a konkrét számadatok tanúsága alkalmas rá, hogy átszakítsa a hazugságokból nagy gonddal szűkre szőtt, áthatolhatatlannak tetsző szövevényt és így láthatóvá teheti a történelmi hamiskártyázás minden mesterkedését. Könnyű ezt átlátunk, ha a gyermekként trónra ültetett királyokkal kapcsolatos sötét üzemekre gondolunk. (A gyermekkirály = uralkodásra éretlen és arra képtelen király, hatalmi jelkép, amely elfedi a mögötte tevékenykedő láthatatlan kormányzatot: a titkos háttértényező szabad vadászterülete ez.) Utólag viszont elég eltitkolni a gyermekkirály életkorát; ezáltal már önmagában lehetlenné válik cselekedete rugóinak és az őt mozgató árnyékkormány romboló tevékenységének felismerése. Fordítva ugyanez érvényesül királyaink rejtélyes halálkörülményeinek elhallgatásában.

Taksony halála és fia, Géza hatalomátvétele körül nagy az adatirtás és sűrű a titok. Nemcsak az ő adatait tüntették el és gyúrták át, hanem Gézáét is... Szerencsére fennmaradt két áruló adat: Taksony születésének és trónralépésének éve...

Lássuk a tényeket.

Taksony 934-ben született.

947-ben koronázták királlyá, még apja, Zsolt életében, tizenhárom éves korában!

Rejtély, hogy Zsolt miért tette maga helyett királlyá még gyermekkorú, kormányzásra még képtelen fiát, de ennek taglalásába nem akarunk belebocsájtkozni. (Az egyetlen elfogadható magyarázat az volna - noha erre semmi sem utal -, hogy Zsolt nagybeteg volt és számolt a halálával - de hol volt a kor orvostudománya attól, hogy ennek a majdani bekövetkezését megállapítsa?) - Zsolt mindenesetre fia megkoronázása után három évvel meghal. Taksony tehát tizenhárom éves éretlen fővel - kormányzásra képtelenül - a magyar birodalom urává vált.

Harmincnyolc éves korára, 972-re Taksony nagykirály már halott.

KIRÁLYGYILKOSSÁGOK (Hogyan haltak meg a magyar királyok?) c. kötetünkben Árpád-házi királyaink halálzónájaként jellemezzük harmincas éveiket. A HALÁLZÓNA titka: a királyok ekkor jutnak abba az életkorba, amikor neveletlen gyermekeik, köztük a reménybeni trónutód, kezdenek kinőni a gyermekkorból. Az ország kormányzatának legyöngítésére törekvő vagy azt éppen kézbentartó láthatatlan erőknél sötét céljaik érdekében itt kell közbelépnie és elrekesztenie, elmetszenie az apa-király életfonalát. Ezáltal ugyanis kettős célt érnek el:

a/ Lehetlenné válik a nemzedéki tapasztalatcsere és tapasztalatátadás; az apakirály nem vezetheti be reménybeni utódját a kormányzás rejtelmeibe és nem vértelmezheti fel őt annak veszélyeivel szemben;

b/ Utódja éretlen-tapasztalatlan, kormányzóképtelen gyermekként kerül a trónra, következésképp szükségszerűen mások kormányoznak helyette, s ily módon bő lehetőség nyílik rá, hogy azok az erők, amelyek a király-apa életét kioltották, kezükbe ragadják, illetve tovább birtokolják az ország fölötti hatalmat.

Nem is szólva azokról az elkerülhetetlen zavarokról, válságjelenségekről, amelyek a királycserék óhatatlan kísérőjelenségei.

A halálzóna tehát itt van. De hol a Taksony utáni gyermekkirály?

GÉZA NAGYKIRÁLY TRÓNRALÉPÉSÉNEK REJTÉLYES KÖRÜLMÉNYEI

Hivatalos történészeink egyöntetűen úgy vélik: Géza meglett emberként került hatalomra. Mi több, már nős, családos, harmincadik éveiben járó férfi volt s már 967-ben, valahányadik gyermekeként született Vajk nevű fia, a későbbi Szent István. Mi több, Géza erre az időpontra már meg is özvegyült.

Remek, mondhatnánk, remek. Csak egy a bökkenő: miként lehet egy harmincnyolc éves elhunyt királynak harmincvalahány éves fia?

Számoljunk utána egy kicsit. Tegyük fel, hogy Taksony korán, húsz-huszonkét éves korában nősült és már egy éven belül, tehát huszonegy-huszonhárom éves korában gyermeke is született. Számolnunk kell azzal is, hogy Géza nem első gyermeke volt. (Alátámasztja ezt a feltevést az a tény, hogy nálunk ekkor még nem érvényesült a nyugati mintájú öröklési és trónutódlási rend és nem a legidősebb fiúgyermek került az apja utána trónra.)

Géza életkora tehát a fentiek értelmében trónralépésekor legfeljebb tizenhét, valójában 12-16 éves lehetett. Ennek középarányosául 14 évet kapunk.

Vagyis beáll a tragikus képlet: egyfelől halálzóna által letarolt királyapa, másfelől kiskorúként trónraültetett király gyermek.

E tények alapján ki kell bővítenünk a Királygyilkosságok c. kötetünk Árpád-házi gyermekkirályainkról közölt táblázatát.

NEVE	URALKODÁSI IDEJE	TRÓNRA LÉPÉSEKOR
Taksony	947- 972	13 éves
Géza	972- 997	14 (12-16) éves
Szt. István	997 (1001)-1038	cca. 14 éves

Salamon	1063-1074	11 éves
II. István	1116-1131	15 éves
II. Géza	1141-1161	11 éves
III. István	1161-1173	15 éves
III. László	1205	3 éves
IV. Kun László	1272-1290	10 éves

Őket még hat vegyesházi gyermekkirályunk követi.

Romlásunk egyik tükörképe ez. És itt emlékeznünk kell a Shakespeare-i igére: "Jaj annak az országnak, melynek gyermek(ek) a királya(i)!"

Mindezek előrebocsájtása nélkül lehetetlen megértenünk a következőket.

REJTÉLYES HÁTTÉRVONULATOK GÉZA URALKODÁSÁNAK KEZDETÉN TITOKZATOS KÖVETJÁRÁSOK

Megtörtént a királycsere, szépreményű ifjú király az ország trónján: nem kell ellenséges támadástól tartani, mivel az ellenséges erők - a magyarság katonai hatalmát ismerve - távol állnak attól, hogy támadást kíséreljenek meg.

Ígéretesen fénylő utak vezetnek a jövőbe: az ország gazdasága, ipara, mezőgazdasága, hatalma szilárd, népe egységes és szabad, fenntartás nélkül tömörül Árpád-vérű uralkodója körül, trónját, hatalmát semmi sem rendítheti meg.

Béke van, háborús cselekményekre immár hosszú évek óta nem került sor. Magyarországot egyébként az árpádi honvisszafoglalás befejezése, azaz 907 óta senki sem támadta meg, még csak kísérlet sem történt az ország felségterületének megtámadására, megcsonkítására.

És ekkor látható jel és ok nélkül - a magyar hatalom megroppan, minden balra fordul s a hatalmas Magyarország és a magyar faj a végpusztulás peremére kerül.

Az ifjú magyar uralkodó még meg sem melegszik a trónján, máris olyan titkos mesterkedések indulnak az ország behálózására, a magyar nagyhatalom aláaknázására és olyan rendhagyó fejlemények következnek be, amelyeket bizvást nevezhetünk

elképesztőnek, fantasztikusnak.

Régesrégi titkok rejtőznek itt, bemocskosodott ezeréves titkok, hasonlók erdők mélyén, nedves talajon korhadó fatörzsekhez, mikből titokzatos fény csap ki, a holt fa életét, rothadását jelző titok, rossz kérgek, por, korom, eszmei avar, ködöző mételyrétegek, évezredmély ferdítés, burjánzó hazugságok.

Vadászebtürelem s szívósság kell itt, ha az igazságnak a nyomára akarunk jutni, mert titokzón borít itt mindent, egész történelmünket s kiváltképp a X. és XI. századot, Géza és István király történetét. S a titkok titka, a titkok gócpontja, a legmélyebben elhallgatott titok az a titkos cselekmény, melyet létfontossága miatt hét lepellet lefednek.

Alig történt meg a királycsere, különös, eladdig elképzelhetetlen mozgolódások kezdődnek. Láthatatlan erők lépnek fel és magukhoz ragadják az eseményeket. Háromnegyed évszázad diadalmas magyar külháború-sorozatai után a legjelentősebb ellenfél, a németiség kezdeményezésére mintha magyar-német közeledés jelei mutatkoznának. Küszöbön áll talán a magyar-német ölelkezés?

I. Ottó német császár mintha csak Géza hatalomátvételére várt volna, gyors egymásutánban két követséget meneszt a magyar királyi udvarba, erre pedig a magyar fél viszontkövetséggel felel. Békeszándékok mozdulnak meg a szívekben? Frigykötési hajlandóságok? A két nagy ellenfél, a magyar és a német egymásra talál és békejobbot nyújt egymásnak? Ki tagadná ennek óriási jelentőségét? Másként alakulna a két nagy nemzet, s Európa és a világ sorsa. De nem ez történik, nem erről van szó, egyáltalán nem erről; földalatti erők lendülnek mozgásba. Láthatatlan birkózás indul, melyben az egyik fél, a magyar, mintha álomban tenné, kábultan támolyogva vesz részt, anélkül, hogy felismerné: ez az elfátyolozott viaskodás nem játék, nem holmiféle baráti ölelkezés, de álcázott vérre menő, élet-halál tusa, s a kockán forgó tét: minden! Az egész nemzeti lét, élet és hatalom, szabadság és rabiga, függetlenség és idegen elnyomás, virágzás s pusztulás, elorzott múlt s jövő.

Követjárások indulnak német részről, a két fél részéről megtörténik a kapcsolatfelvétel, de ezek a követjárások nem nyílt, baráti érintkezés, béke és összefogás jegyében lépnek fel, de elkendőzött arccal, sanda szándékkal, titkos utakon, s titkosak a céljaik is, annyira titkosak, hogy több mint egy évezred sem volt elegendő ahhoz, hogy bárki is fellebbentse a titokról a fátyolt s megmutassa, mi történt.

Wolfgang, a Sankt Gallen szomszédságában állott einsiedelni bencés kolostor szerzetese vezette az első követséget.

A KIRÁLY ESKÜJE

Petrus Ransanus művének egyik helyén arról számol be, hogy Géza esküt tett a fegyveres térítés végrehajtására. Géza esküvel fogadja meg Adalbert prágai püspöknek, hogy a magyarságot parancssal, s ha kell, fegyverrel kényszeríti ősei hitének elhagyására és a kereszténység felvételére. "Kitűzték a napot, amelyen ők és sokan az előkelők, a

gazdagabbak és a szegények közül újjászületnek a szent keresztségben. Géza ekkor fogadalommal kötelezte magát és esküvel ígérte, mielőbb gondoskodni fog arról, hogy minden alattvalója parancsának engedelmeskedve s példájaszert Krisztus hívévé válják." (i. m. 111.) Miért tesz esküt a magyar király a prágai püspök színe előtt? Mi készteti a lealázó cselekedetre? Önmagától szánta rá magát vajon erre? Belső meggyőződésből?

Ki tűzték a napot. A prágai püspök parancsára. Vajon valamilyen ismeretlen okból önszántából jutott Géza erre az elhatározásra? Szuverén uralkodóként a maga hatalmából minden külön fogadkozás, eskütétel nélkül is meghirdethette volna elhatározása végrehajtását. Miért volt hát szükséges ehhez a templomi eskütétel? Bárhogyan forgassuk is, ez az aktus Gézának az egyháztól, a klérustól való függőségét fejezi ki. A papság itt mint fölöttes erő áll szemben az alárendelt, a maga (esetleges) szándékait esküvel bizonyítani kénytelen királlyal. Források egyöntetű tanúskodása és a tagadhatatlan történelmi tények tanúsítják, hogy Géza korának, uralkodása kezdeti szakaszának papsága külföldi országokból frissiben jött idegen. Magyarul nemis beszélő jövevény egyházfiak előtt a király eskütételre kényszerüljön s esküvel fogadja meg, rákényszeríti saját nemzetére azt a hitet, amelynek igazi mibenlétéről sem neki, sem nemzetének nem lehetett tudomása? Maga a helyzet cáfolja a királyt illetően az önkéntességet, de teljesen kizárta teszi azt az a tény, hogy Géza maga sem tért át - minden nyomással, kényszerítéssel dacolva - az új hitre. Képtelenség hát föltenni, hogy az ősei hitéhez a ránehezülő kényszerrel szemben is dacoló király önként tett volna esküt, hogy kényszerrel alkalmaz és fegyverrel rákényszeríti nemzetére az egyházi főméltóságokba ültetett jövevény papok hitét. Az sem lehet pillanatig sem kétséges, hogy ez a nyilvános és megszügyenítő eskütétel nem Géza kezdeményezésére történt, hanem mert erre felszólították, kényszerítették azok, akik a templomi ünnepséget jóeleve elhatározták és megrendezték.

"Kitűzték a napot" - mondja Ransanus, s mára többszám használata is jelzi, nem Géza tűzte ki (erre módja sem igen lehetett volna), hanem bizonyos, meg nem nevezett személyiségek. A szervezés sokrétű és alapos volt, ezt tanúsítja, hogy "sokan az előkelők, a gazdagabbak és a szegények közül" is megjelentek, vagyis minden előre elhatározott és elrendeltetett. Sikerült tehát Gézát olyan kényszerhelyzetbe hozni, hogy a nyilvánosság előtt kötelezze magát a kényszerítésre. Ez volt a nyilvános templomi ünnepség célja, de tán méginkább az, hogy a kényszerítés elvét ünnepélyes templomi keretek között mintegy szentesítse, nyilvánosság előtt elkötelezze a királyt és a hatalmi szerveket (erőszakszerveket) a fegyveres kényszer alkalmazására a térítésnél. Olyan egyházi-hatalmi aktus volt ez tehát, amelynek lényegi célja az erőszak és kényszer meghirdetése. Felső parancsra, egyházi segédlettel kimondatott tehát a népre a kényszer alkalmazása a kereszténységre térítésben. Géza eskütétele is arra utal, hogy ez az ifjú magyar király nem egészen azt teszi, amit akar.

WOLFGANG SZERZETES REJTÉLYES FARKASJÁRÁSA

A magyar történelemnek ezt a szakaszát, melyet előszeretettel jelölnek a kereszténységre térítés korának, bátran nevezhetnénk a germán terjeszkedés és titkos hódítás korának is.

"Hazánk, mely még Taks korában a nyugot befolyása előtt zárva állt, Gyejcs (Géza) kormányának legelső éveiben a császár és a német papság befolyásának önkényt látszik föltárni keblét... - írja Szabó Károly, a múlt század egyik jeles historikusa - azon fegyvertelen lelki hódítók előtt, kik jól kigondolt terv szerint készültek a harcias szellemű magyarokat a kereszténység szelídítő igájába szorítani, s egyszersmind a független magyar hazát először egyházilag a lelkiekben, azután politikailag is, mint e korban a megtérített népek rendes sorsa volt, a német birodalom felsősége alá vetni."

(Szabó Károly: Vezérek kora 342.)

Szabó Károly említetlenül hagyja itt, hogy nemcsak "fegyvertelen lelki hódítók," de ennek örve alatt fegyveres hódítók hatalmas seregei is előzönlöttek titkos utakon az országot, oly módon, hogy a gyanútlan s a halálos veszedelemre későn ébredő nemzet ne is sejtse, mi készül titokban ellene.

Nagy a ködkavarás; azt hangoztatják, hogy Wolfgang követsége sikertelen volt és félbe is szakadt, illetve el sem kezdődött, mivel Piligrin, Passau püspöke (aki jogcím nélkül igényt formált a nemlétező pannóniai egyházmegyére) merő féltékenységből visszahívta őt.

A pártidők felkapott párttörténésze, Győrffy György, aki a történelmi tények ellenére a régi magyarok sosemvolt "megtérési vágyáról" ír, ami önmagában történelmi képtelenség és csak fokozza a Wolfgang követségével kapcsolatosan amúgy is fennálló zűrzavart, a következőket írja:

"Bizonyos (?), hogy az ekkortájt tudomásukra jutott magyar megtérési vágy buzdította fel Wolfgangot, hogy apátjának engedélyével elinduljon Magyarországra téríteni. Alig ért azonban Pannónia végeihez, Piligrin püspök visszarendelte."

Elképesztően logikátlan feltevés: Ottó császár követét az alárendelt egyházfi hívja vissza! Piligrinnek nem volt lehetősége Wolfgang követi kijelölését megakadályozni, de arra volt módja-ereje, hogy I. Ottó feje fölött átnyúlva visszarendelje a császári követséget. Ha a szellemi csúcsteljesítményeket nyilvántartanak, ezt a képtelenséget be lehetne írni a rekordok könyvébe.

Wolfgang útjának megszakítását, kudarcát semmi sem bizonyítja. Ellenkezőleg. Wolfgang útja rendkívül sikeres volt. Bizonyítékaink vannak erre. De vegyük sorra a tényeket.

Kétségtelen, hogy Wolfgang titkos diplomáciai megbízással küldetett Magyarország királyához, megbízója I. Ottó német császár volt.

Megállapításunkat a teljes bizonyosságig fokozza az a tény, hogy Ottó császár 972 augusztusában, tehát Wolfgang indulása előtt az einsiedelmi bencés apátságba látogatott és kiváltságlevelet adományozott az ottani szerzeteseknek, köztük, vitathatatlanul, Wolfgangnak is. E kiváltságlevelek adományozása arra utal, hogy a nevezett apátságban amolyan személyiségvizsgálat ("káderezés") folyt, és ennek eredményeként jutott Ottó császár Wolfgangnak, mint olyan személynek kiválasztásához, aki legalkalmasabb a Magyarország ellen tervezett titkos diplomáciai akció lebonyolítására. Miként avatkozhatott volna bele ebbe a fölöttébb kényes és óriási horderejű titkos diplomáciai

manőverbe a nemcsak politikailag, de egyházszervezetileg is teljesen illetéktelen Piligrin, s miként és miért hívhatta volna vissza Wolfgangot "Pannonia végeiről"? Mindez nem egyéb koholmánynál.

E torz és történelmietlen feltevések mögött (egyéb sanda szándékoktól eltekintve) Wolfgang követjárásának rövid időtartamú lezajlása húzódik. Wolfgang követjárása valóban gyorsabban ért véget a szokásosnál, de szerepet játszik a Wolfgang-féle követség kudarcáról szóló hírverésben az a tény is, hogy röviddel e követjárás után I. Ottó újabb követséget menesztett a magyarok uralkodójához. E két körülményből egyoldalú okoskodással következtek a történelem-manipulátorok Wolfgang kudarcára. Csakhogy a követjárás gyors és rövid lebonyolódása valamint az újabb követség elindítása több joggal enged arra következtetni, hogy Wolfgang követ járása nagyon is sikeres volt.

Való igaz: nincs semmilyen adat rá, mit intézett Wolfgang a magyar királyi udvarban; valakiknek nagyon fontos volt a nyomok eltüntetése, és a nyomtalanítás tökéletesre sikerült, nincs rá semmilyen adat, mit végzett a magyar királyi udvarban, még csak utalás sincs rá, minden adatot kiirtottak - a titkos cselszövények csálhatatlan jele ez.

Wolfgang követjárásának sikeres vagy kudarcos voltára maga a történelem adja a megcáfolhatatlan választ. Csupán a következmények felől kell megközelíteni a kérdést. A következmények tanúskodnak, mégpedig nem is a Magyarországon beinduló rejtelmes változások (ezekre itt nem térünk ki), hanem Wolfgang személyes sorsával, pályájával kapcsolatos fejlemények.

Wolfgangnak, ennek a szürke és mindaddig névtelen einsiedelmi szerzetesnek a pályája a sikertelennek bélyegzett követjárás után tüneményesen felívelt, méghozzá nyilvánvalóan és bizonyíthatóan követségével összefüggésben.

Még ugyanebben az évben, 972 karácsonyán I. Ottó császár, aki ekkoriban valójában a papságnak is fölöttes kényura volt, röviddel e követjárás után nevezeti ki Regensburg püspökévé az egyszerű szerzetest. Kérdés lehet-e, hogy követi érdemei elismerésül?

Megkockáztathatjuk talán még azt a feltevést is, hogy még Wolfgang püspöki helyének kiválasztása sem véletlen. Regensburg a magyarokkal való leszámolásának a jelképe volt,. Itt végezték ki ugyanis bitófán, rendhagyó és becsületsértő módon, a katonai szokáshagyományok felháborító megsértésével Lehelt és Bulcsút, az augsburgi ütközetben (955) elfogott magyar vezéreket. Regensburg ily módon a korabeli germánság szemében a megtorlás, a magyarokkal való véres leszámolás jelképévé nőtt.

Wolfgang regensburgi püspökké való kinevezése tehát beszédes tény. Ha nem vagyunk oktagadó oktalanok s föltesszük, hogy mindennek van oka, úgy ezt az eseményt aligha foghatjuk fel másként, mint hogy Wolfgangot sikeres titkos diplomáciai szolgálatai fejében tették meg éppen ennek a városnak a püspökévé.

De ez még nem minden. Annak jeléül, hogy Wolfgang sikertelennek bélyegzett követjárásával felbecsülhetetlen érdemeket szerzett a német császárok előtt, pár évvel a rejtelmes magyarországi követi kaland után Wolfgangot még tovább emelték. II. Ottó császár 979-ben, mikor a magyaroktól elbitorolt nyugati részeken már nagy lendülettel folyik a bajor telepések betelepítése, Wolfgangnak a császár Erlaf környékén hatalmas

birtokokat adományoz, azzal a kikötéssel, hogy új birtokain katonai erődítményeket létesítsen a várható magyar beütések visszaverésére, a betelepített bajorok védelmére.

Újabb beszédes tény ez. Wolfgang püspök, mint ez nyilvánvaló, nem hadfi, hanem "Isten szolgája"; egyházi. A német birodalomban mégsem találhatik alkalmasabb és magyarellenességében tántoríthatatlanabb személy ennél a korábban a magyar udvarba küldött egykori szerzetesnél.

De még ez sem minden. Wolfgang Civakodó Henrik és családjának legfőbb patrónusává és politikai tanácsadójává emelkedik főként a magyarokkal kapcsolatos ügyek irányításában.

Mi több, rábízák a Magyarország jövőendő királynéjának kiszemelt Giesel des Traue (a hűség záloga) Giesel-Gizella nevelését: szellemi-politikai felkészítését, kiképzését a rá váró feladatra.

Mindez csak a történetírás sarlatánjai által értelmezhető másként, mint olymódon, hogy Wolfgang 972. évi magyarországi követjárása során felbecsülhetetlen érdemekre tett szert titkos megbízóinak szemében és bizonyosságát adta ádáz magyarellenességének, urai iránti hűségének.

Mi volt ez a felbecsülhetetlen szolgálat? Nem tudni. Az adatirtás, a mellébeszélés és a hazugság fekete lappal zárja le itt a kutató tekintetet. A történelemhamisítás szörnyetege elnyelte a konkrét tényeket. Egy fénynyalábot mégis rázuhantathatunk a történetekre.

Wolfgang követségét nagy sebbel-lobbal követi I. Ottó császár egy újabb titkos diplomáciai küldetésű követsége, Bruno püspök ha lehet még rejtélyesebb követsége. Ez a második követségindítás visszavilágít a Wolfgangéra. Következésképpen Wolfgang olyan eredményt ért el a magyar királyi udvarban, hogy sürgőssé vált az újabb követség kiküldése. Ezt pedig csak úgy értelmezhetjük, hogy Wolfgang megpuhította a talajt a további titkos tárgyalásokra, magyarán: a Magyarországra történő titkos behatolásra, a magyar nagyhatalom és a magyarság megromlására.

Felmerül a kérdés: hogyan, mi módon? Csak egyféle válasz lehetséges: Wolfgangnak sikerült kapcsolatot létesíteni a magyar udvarba beépült titkos idegenérdekű erővel és a megvesztegethető főurakkal, akik hajlandóságot mutattak egy udvari puccs végrehajtására.

Megpuhította és előkészítette a talajt a Magyarország elleni diverzióra. A drámai következmények messzemenően alátámasztják e feltevést.

ORSZÁG- ÉS NEMZETROMBOLÁS

MINDENKORI TITKOS PROGRAMJA

1. Hazafiság kikezdése, megtámadása, kicsúfolása, lejáratása

2. Erkölcstörlesztése
3. Zavarkeltés, a köztudat minden módon való megzavarása, eltorzítása
4. A történelmi múlt eltörlése, a nemzeti köztudatból való kiirtása ("A múltat végképp eltörölni, Rabszolgahad indulj velünk"), meghamisítása
5. Saját hősök lejáratása, meggyalázása (deheroizálás) és a hiteltelenített nemzeti hősök helyébe idegen hősöknek a köztudatba állítása
6. Idegenek tömeges beáramoltatásával a nemzet etnikai egységének, etnikai tömbjeinek megtámadása, felbontása (Ld. ősi színmagyar felségterületek - Szerémség, Erdély, Moldova, Szepesség stb. - elárasztása és elrablása)
7. Idegenek vezető tisztségbe juttatása
8. A titkos idegen uralom megvalósítása
9. A titkos idegen uralom nyílt idegenuralommá való átalakítása és a nyílt idegenuralmi terror bevezetése (Ld. Bach-kor, Kun Béla, Rákosi rémuralma)
10. Az ország felségterülete megcsönkítésének megkezdése, a magyarság tömeges irtása.

KI(K) PARANCSOL(NAK) A MAGYAR KIRÁLYNAK?

Hartvik püspök legendájában meghökkentő adatba ütközünk.

Géza "nem mulasztott el megtenni mindent, amit tudott, és amit tenni kellett népe megtérítése érdekében, a prágai Szent Adalbert püspök rendelkezéseinek megfelelően."

(Kézai 158.)

"..Jelentik neki, hogy boldog Albert, A CSEH EGYHÁZ FŐPAPJA úton van hozzá az ő megtérésére és az őszinte hit előmozdítására, hogy dicsőítő áldozattal áldozzon az úristennek. Elmondhatatlan öröme támadt Krisztus új katonáiban, a vezér híveivel Krisztus apródja elé

vonult (a magyar király a cseh főpap elé!), tisztességgel

fogadta, és ahogy a látomás intette, MINDEN MÓDON

KIMUTATTA NEKI, HOGY ENGEDELMES GYERMEK LESZ."

Talán fölösleges is a kommentár: Géza, a magyar nagykirály alázatosságot és engedelmisséget fogad a cseh főpapnak: a prágai püspök rendelkezik a magyar király felett; ő szabja, parancsolja meg, mit kell és mit szabad tennie.

Itt természetesen tüstént hivatkozni lehet (és feltehetően némelyek meg is teszik ezt, noha kudarcosan), hogy ez csupán afféle szóvirág, szokványos szófordulat, aminek nincs gyakorlati vonzata. Csakhogy ezt a krónikási adatot, Adalbert önkényeskedését és Géza alávetését történelmi tények sorozata támasztja alá, többek között a X. századi magyar nagyhatalom rejtélyes, elpalástolt és a hivatalos kincstári beállítással megmagyarázhatatlan bukása éppúgy, mint Géza nagykirály érthetlenségig rejtélyes viselkedése. Géza, aki a magánszféra területén minden ránehezedő kényszerrel, kérdőrevonással és fenyegetéssel dacolva ragaszkodott ősei hitéhez, uralkodóként tehetetlen és kiszolgáltatott.

Ellentmondásos tetteire csak úgy kaphatunk választ, ha feltesszük, hogy parancsra cselekedett, s uralkodóként csupán azt tette, amit rákényszerítettek- s mindazt, amit rovására írnak, személyesen nem ő maga, hanem kormányzata hajtotta végre.

Fenti megnyilatkozások tehát történelmi valóságnak fogadhatók el.

Adalbert, ez a külországi, csehországi, prágai püspök parancsol a magyar királynak: ő szabja meg mit szabad és mit kell tennie. Valóságnak kell elfogadnunk ezt s e mögül a tényadat mögül fölsötétlik az a nemzetközi összeesküvés, amely Géza uralkodása alatt láthatatlan polipkarjaival a hatalmas Magyarországot befonta.

GYÚJTOGATÓ ADALBERT

És itt, ennek a ténynek alátámasztására hozzunk fel még egy adalékot a nemzetközi összeesküvésnek tett szolgálataiért szentté avatott prágai püspök jellemzésére.

Állott vala Esztergom ősi királyi székvárosában ki tudja mikortól, milyen ősidők óta egy messze földön híres fából faragott óriási bálványoszobor, az Élő Isten képe mása, amely ismerte a múlt és a jövő titkait, s amelyhez távoli földek lakói is zarándokolni jártak, mivel, miként ez az Adalbert püspök tetteiről szóló legendákban olvasható, képes volt feltárni a köréje sereglő nép kérdéseire a jövő titkait. A prágai cseh püspök fáklyát ragadva, a bálvány papjai és az elképedt sokaság szeme láttára felgyújtotta és porig égette ősvallásunk e bámulatos ereklyéjét, s a (megfélemlített) népsokaság ezt tűrte.

Hogy merészelhette önkényesen, törvény jóváhagyása nélkül megtenni ezt bárki is?

Lényeges, feltétlenül megjegyzendő körülmény: Adalbert nem magyar, de csehöldi, prágai püspök volt, tehát idegen Magyarországon, ahol beutazott idegenként, vendég-

jövevényként tartózkodott.

Hogyan merészelte megtenni ezt a vandál cselekedetet Prága hazánkba látogatott püspöke? Hogy merté átlépni, semmibe venni az isteni és az emberi törvényeket? Hogy merté megszegni önhatalmúlag az ország törvényes rendjét? Hogy merté szentségtörő kézzel gyújtogatni, tüzet vetni a vendéglátó ország által emelt vallási jellegű ereklyére, hogy merté porrá égetni a magyar régmúltnak ezt a régi időből származó, idő szentesítette óriási ereklyéjét?

S hol volt a rettenthetetlen szilajságú és bátorságú magyar lélek? Miként túrhatta a magyar felségjognak ezt a durva megsértését az összegyűlt sokaság? Lehetséges, hogy már akkor meg volt félemlítve a nép? Lehetséges, hogy titkos idegen megszállás alá kerülve, halálos fenyegetések által lefojtva már akkor is a maihoz hasonlóvá lett a magyar, s eltűrvén minden sérelmet, megaláztatást, mindennek alávetette magát?

Nyitott kérdés: miért hagyták zokszó nélkül a prágai püspök törvénytörő önkényeskedését és garázdálkodását s az összobor elpusztítását?

Teljesen bizonyosra vehetjük: Adalbert püspök egymaga, a maga személyében nem mert volna erre a garázdálkodásra vetemedni: erős fegyveres csapat, állig fegyverbe bújt katonák kíséretében, a rombolást előre elhatározva vonult az összobor elé, a fáklyát sem ő maga vitte s nem is ott gyújtották meg a fáklyá(ka)t, hanem magukkal hozták a városon át s mikor az emlékműhöz értek, katonák nyújtották a fáklyát a fegyverek gyűrűjében vakmerősködő püspöknek, a fegyvertelen sokaság pedig egyfelől tudta, hogy ez az országra titkos úton-módon rászabadult terrorhatalom egyetértésével történik, másrészt azt, hogy aki közbeavatkozik - a halál fia.

Természetesen előre kitervelt, gondosan előkészített merénylet volt ez a szégyenteljes rémtett, kultúrarombolás; valósággal előképe a hazánkban ezer éven át folyó nemzeti ereklyeirtásnak, kódex-, okirat- és adatpusztításnak, Adalbert püspöktől Hunfalvy-Hunsdorferig, az Égetőig és a szovjet könyvégetésekig mindannak, ami megfosztotta őstörténetének, eredetének emlékezetétől, történelme igaz ismeretétől a nemzetet.

Ez a herostráteszi tett és a benne megnyilvánuló erőszakosság hozzátartozik Adalbert püspök portréjához és talán igazabb fényt vet rá, mint az alakja köré fonódó émelygős nyájaskodások.

És ez volt az az ember, aki parancsokat osztott a magyar királynak, s akinek intézkedésére Géza -

"Elküldötte (...) hírnökeit a keresztény vidékre, hogy mindenkinek adják tudtul kívánságát (az ország titkos úton történő katonai megszállására). Ezt hírül véve sok gróf, katona és nemes jött hozzá a keresztények földjéről, sokan közülük az Isten iránti szeretetből, hogy a fejedelmet (népe elleni harcában) megsegítsék azon pogányok (a magyarok) ellen, akik nem fogadták el a hitet, mások viszont, mert a pogányoktól és azok üldözésétől megszabadultak. A nép ugyanis pogányságban élt. Kegyetlen üldözője volt a keresztényeknek..."

(Kézai Simon: A magyarok viselt dolgai, 158.)

PÜSPÖK ARANYSZAMÁRON

1. A BÉKEVÁGY CSALÉTKE

"Egy követ tűnik fel titkos
utasítással"

Szabó Károly

Magyarok és németek addig a fegyverek nyelvén társalogtak. Tény, hogy az akkori Európában nem volt semmiféle más hatalom a germánon kívül, amely akárcsak megkísérelhette volna is a magyarokkal szembeni megmérettetést. Érthető volna hát, ha a germán hatalom háromnegyed évszázad támadó magyar külháborúinak csapásait szenvedve a megbékélés útjait keresi, s a két nagyhatalom, a hosszú háborúskodásba belefásulva, a béke létrehozására tesz kísérletet. Senki ebben kivétlenül nem találhat.

Csakhogy itt nem kiengesztelődésre, béketeremtésre irányuló erőfeszítések történnek. Tanúsítja ezt önmagában már az is, hogy a magyar-germán érintkezés titkos szálakon fut tovább, titkos erők lépnek mindinkább sorompóba, titkos erők mozgatják a színpalak mögül az eseményeket, minden titokban, a titkosság leple alatt megy végbe; a fegyverek után az események irányítását a titkos diplomácia veszi át, s ezt a tényt az adatirtó inkvizíció minden mesterkedése sem képes eltüntetni.

A titkos erők színrelépésével sajátos fordulat észlelhető a magyar-germán viszonyban, illetve az európai politikában, mondhatnók, a szél iránya megfordul; ha mindeddig - katonai síkon - a magyar fél volt a kezdeményező, meghatározó szerep, a titkos diplomácia előretörésével a germán fél kezébe került a teljes kezdeményezés, a magyar erő pedig - nagy tehetetlenségi nyomatókkal - a cselekvésképtelenség, tehetetlenség és védtelenség állapotába kerül, a szenvedő, a védtelenül kiszolgáltatott fél állapotába, amelynek esélye sincs a szembenállásra, annyira nincs, hogy fel sem ismeri - még egy ezredévvél a lezajlott dráma után sem -, mi történt (történik) vele, s mi folyik ellene a kulisszák mögött.

Wolfgang lábanyoma még ki sem hült, máris jön a német császári udvarból az újabb követség Bruno püspökkel az élen. Ha élne a békevág a német udvari körökben a minapi ádáz ellenséggel szemben, úgy igen hevesnek mutatkozna ez a békevág és a barátság,

legalábbis a barátkozási kedv. És az új követ körül még sűrűbben rajzanak a titkok és a bonyodalom; az elhallgatások és mellébeszélések, sejtetések itt fellelhető közegét úgy örvénylik körül a talányok sűrű rétegei, hogy már-már reménytelennek látszik az igazság kihámozása.

E német részről hirtelen támadt heves barátkozáshoz csak azt kellett kivárni, hogy Taksony nagykirály kidőljön a sorból, s mivel, a jelek szerint, ez magától nem ment - Taksony még mindössze 38 éves volt -, segítettek kicsit neki, s eképpen aztán újólág gyermekkirály, Taksony neveletlen gyermeke csüccsenhetett a magyar trónra. Politikai ármánykodást, ordas kétszínűséget, nemzetközi cselszövényt felfogni sem képes tiszta, múlttalan lélek, aranyos királyi báb, arctalan erők hatalmi játékbábja. Tüstént beindulhatott a rejtelmes és baljós ölelkezés, amelyre az augsburgi ütközet óta várva várt Ottó, a horgas elméjű dicsőséges német császár; eljött a nagy alkalom, a múltat el lehetett söpörni s fekete kézzel átnyúlni a múlt fölött; ellenség barát mezében lépett fel belső segítő karok között s követ követet követett, Wolfgang után nekieredhetett Bruno püspök s Bruno nyomán már útrakelhettek a magyarok követei...

Mi tagadás, a történetvizsgáló értetlenül áll a Bruno püspök követjárását árnyaló jelenségek előtt, értetlensége az események, a zajló események ellentmondásosságából fakad. Mert lehetetlen napirendre térni afölött, hogy ezek az események, az új király trónralépése után tüstént elkezdődött titokzatos követjárások, ellentmondanak mindannak, ami ezidáig meghatározta a magyar politikát, a magyar és a német viszonyát. Az évszázados kegyetlen hagyományok teljesen ellentmondanak ennek a folyamatnak, ami ekkoriban zajlik. Természetesen lehetséges és kívánatos a kibékülés, az együttműködés a németekkel, az ellenségeskedések félbeszakítása és megszüntetése, ez minden korra, minden háborús viszályra értelmezhető, és érvényes erre a korra is, de távolról sem ez az, ami itt folyik; nem a jobb belátás kerekedett felül, nem holmi kibékülésre, vagy együttműködésre törekvés, nem az eddigi ellenséges viszolynak a felszámolása. Egészen más történik és egészen más módon, efölött nem lehet vita. Öntudatlanság, ha nem vesszük észre: az, ami itt történik, az rendellenes, kihatásaiban pedig félelmetes; nem egy adott áldatlan állapot kölcsönös javításáról, felszámolásáról van szó, hanem merőben másról. Az a germán hatalom, amely valóban kegyetlen csapásokat szenvedett el a magyaroktól, de éppen ezért akkor a magyaroknak engesztelhetetlen ellenfelévé és ellenségévé vált, nem a békülés lehetséges és szükséges módozatait kereste, ehhez szükségesek lettek volna a megfelelő alapok is. Itt mindez hiányzik és ez jelzi, hogy nem ennek a két nagyhatalomnak egymáshoz való közeledése folyik itt a megfelelő mederben, s keretek között, ellenkezőleg: a germán fél álarcosan közelít, titkos operációkkal, ügyletekkel, mesterkedésekkel dolgozik. Jelzi ezt már az is, hogy nem egy magát és kormányát megtalált és a maga összeköttetéseit, helyzetét fölismert és azzal tisztában lévő uralkodóval lép kapcsolatba a germán hatalom, hanem akkor lép föl, amikor itt egy rejtelmes királycsere történik. Tehát a változásoknak abban a veszedelmes időszakában, amikor még nem tudni, hogy miből mi fejlődik ki. Amikor az új kormányzat és az új király még nem állt, nem állhatott a maga lábára, tehát valójában a változásnak, a válságnak nehéz és bonyolult időszakában, amikor még nem kristályosodtak ki az álláspontok, ekkor lép fel, és hogyan? Akkor sem nyíltan, például átfogó nyílt ajánlatokkal az ellenségeskedések elhárítására, a béke megteremtésére és az esetleges jövőbeni együttműködésre, hanem a legsötétebb ármánykodások közepette a legnagyobb titokban, titkos diplomáciai követségek útján, tehát olyasmi történik itt, amit valójában nem foghatunk föl másként, mint álcázott titkos erők támadásaként, mint olyan titkos diplomáciai manőverként,

amelynek célja közel sem az, amit ürügyül felhoznak valóságos céljainak leplezésére, tehát nem holmi békesség és kiegyezés elérésére irányuló erőfeszítés folyik itt, hanem a nemzetközi bűnszövetkezet támadása a gyanútlan élet ellen, a valamilyen módon védtelenné vált magyar erővel szemben. Tehát szembetűnően rejtelmes dolgok történnek, és ezt aláhúzza és közvetett formában tanúsítja az, hogy ezeknek a cselekvéseknek, ezeknek a manővereknek minden nyomát igyekeztek teljesen eltüntetni, kilúgozni a történelemből. Éppen ezért Brunó követjárását, de Wolfgangét sem és a viszonzásul küldött magyar követjárást semmiképpen sem intézheti el a történetvizsgáló azzal, hogy adatok híján lehetetlen a történelmi rekonstrukció és lehetetlen a bizonyítás; azzal, hogy semmivel semmit sem lehet bizonyítani, tehát térjünk napirendre mindezek fölött a dolgok fölött, lépjük át azt a szakadékot, amit itt a tudatos, céltudatos és célzatos adatirtás teremtett, törődjünk bele abba, hogy emiatt egyszerűen nincs mit keresnünk itt, nincs lehetőség a feltárássra, térjünk át olyan dolgokra, ahol lehetőség van az ún. "történetírásra". Látnunk kell azonban, hogy a titkos cselekményeknek, melyek ezekben a végzetes napokban az események irányítóivá válnak, a közeljövőben olyan következményei támadnak, amelyek a magyar birodalom szétfűrésztéséhez vezetnek, s valójában világlámlást jelentenek; olyan következmények, amelyek alapjaiban rázták meg a magyar világot és változtatták meg egész Európa történelmének a menetét. Mindezek olyan gigantikus és idegyökerezethetően bizonyítható végzetes következmények, hogy ha a történetvizsgáló ezt azzal intézné el, hogy itt nincs mit tenni, nincs mit keresnünk a szükséges adatok hiányában, akkor döbbenetes vakságáról tenne bizonyosságot és tökéletes alkalmatlanságáról arra vonatkozóan, hogy a történelmet és a történelem titkokkal lefedett anyagát feltárja, vagyis arról, hogy egyáltalán alkalmatlan a történetírásra; mert aki ilyen esetben az adathiányra való utalással meghátrál, bevallja tehetetlenségét, annak vissza kell kérnie az iskolapénzt, mint olyannak, aki nem alkalmas a történetírásra, tekintve, hogy a történetírás nem a felületek felületének újra meg újra való felkérődzése és mások szavai nyomán némi kis változtatásokkal újra való elmesélése. Az igazi történetírás a történelmi valóság feltárása a mellébeszélések, hazugságok halmazatai mögöl, a mesterségesen támasztott rések, hiányüreges körülrajzolása, logikai és tárgyi bizonyítékokkal való kitöltése, vagyis oknyomozás. A történetírás egyértelmű tehát azzal, hogy a történelem felülete mögöl kell föltárni mindazt, amit a felület rejt, a hamis, a meghamisított és a félrevezető felület. Esetünkben tehát tovább kell mennünk és tovább is lehet mennünk. Mert ha semmilyen más adat nem állna a történetvizsgáló rendelkezésére, csupán azok a szédületes és hihetetlennek mondható roppant arányú, következményű változások, amelyeknek kétségkívül itt rejlik a kiinduló pontja, már akkor megvolna minden lehetősége arra, az adathiány ellenére, hogy megbízhatóan szilárd következtetések alapján föltárja, fölkörnyékezze azt, ami itt ment végbe.

Szerencsénkre, különös szerencsére a legnagyobb gonddal véghezvitt adatgyomlálás során a nyomtalanítók figyelmét - a sors különleges kedvezése folytán - elkerülte egy olyan perdöntően fontos bizonyíték - meglehet, féltő kezek rejtették el a vizslató tekintetek elől -, amely leleplezi a csalást s fakó világot vet a mesterségesen keltett vakhomályba: I. Ottó császár titkos levele, amelyet követe, Bruno püspök révén juttatott el Passaubá, Piligrin püspökhöz

2. A MEGVESZTEGETÉS MŰVÉSZE

Gézát láthatatlan kormány irányította, illetve helyesebben, uralkodott helyette és cselekedett az ő nevében; ez a titkos kormányzat a hallgatás falával zárta el magát a nyilvánosság elől, s láthatatlanná tevő köpenyül, védőpajzsul a gyermekkirály személyét toltta maga elé sötét szándékai, nemzetrontó tervei és cselekedetei elleplezésére. Ebbe a képbe illeszkedik Ottó két követségének jövetele. Jellemző módon mindkét követséget láthatatlanították, elrejtve, miért küldettek és mit végeztek, mert az adatnyirbálók, inkvizítor-cenzorok, történelem-felülvizsgálók természetesen rávetették magukat a két követség útjára, és amit nem sikerült az emberi emlékezetből teljesen kitörölni, azt mellébeszéléssel, félremagyarázásokkal hamukázták kivehetetlenné. A felismerhetetlenségig elkoszolt, elmázolt ténycsökevényeket már nyugodtan bocsátották a szintén markukban tartott, erkölcsileg kimarjult és szellemileg impotens történetírás rendelkezésére; nem lehet semmi baj, az igazságot a föld alá gyömöszölték.

Valóságos csoda hát, ha itt-ott mégis akad egy-két áruló nyom, észre nem vett fogódzó.

Itt van például az ajándékozások kérdése. Követek, követségek már az ősidőkben rákaptak arra, hogy a felkeresendő országok jóindulatát ajándékokkal nyerjék meg. Ártalmatlan dolog az ajándék, jószándék adja, hogy örömet okozzon vele, s ha lehet, némi jóindulatra hangoljon. Ez a felismerés azonban már az ajándékozás lehetőségeire világít: ha ellenszenvet, rosszindulatot akarunk legyűzni, s ha nem remélt előnyöket akarunk magunknak kicsikarni - egy jól irányzott ajándék sokat segíthet. Már az ókoriak tudták ezt: az ajándékozás művészete - a megvesztegetés művészete. Egyiptom, Róma, Bizánc mai pénzegységekben kifejezve, milliárdokat költött "ajándékozásra". Arannyal megrakott karavánok mentek a kipuhatólandó, meghódítandó országokba vagy azokhoz a hatalmakhoz (így pl. a régi magyarokhoz is), akiktől dús ajándék fejében fegyveres segítséget reméltek és nyertek is.

Ajándékozni kell, ajándékozni, elsőbb csak "tisztá ajándékozás" legyen ez, ajándékozás, amiért cserébe semmit se kérnek, ajándékozás, amelynek tisztaságához látszólag kétség se férhet. Az önzetlenül, bőségesen, fölösen megajándékozott akaratlanul is ellenszolgáltatásokra hajlamos, hisz mindenki tudja, érzi, az emberi viszonyok kölcsönösségeken alapulnak, ez a kölcsönösség teremti meg az élet megszokott egyensúlyát. Az "önzetlenül" (ellenszolgáltatás kérése nélkül) megajándékozott tehát akaratlanul is megroggyan és hajlik az ellenszolgáltatásra, vagyis az ajándékozó felé a viszonzásra.

Csekély, jelentéktelen és ártalmatlan kérések teljesítését ugyan miképpen is tagadhatná meg? Hisz ezek csupán semmiségek a neki juttatott értékekhez képest. E viszonzásképp nyújtott dolgok némelykor - miként utólag kiderülhet - (a pokol útjai is jószándékkal kikövezettek) nem is olyan nagyon ártalmatlankák, s így a két felet előbb-utóbb már titkos szálak fűzik össze. Az ajándékokkal rendszeresen elhalmozott aztán rendszerint nagyhamar hozzászokik az ajándékozáshoz, mint olyan jövedelmi forráshoz, amelyre számítani lehet, s minél tovább tart, minél rendszeresebbé válik, annál inkább hozzáidomul életmódjával, költségeivel, s az ajándékok hovatovább nélkülözhetetlenné válnak. Vagyis a megajándékozott és az ajándékozó közt függőségi, kölcsönösségi viszony alakul ki. A megajándékozott észrevétlenül mindinkább kiszolgáltatottá válik. A

kiszolgáltatottság kényszerhelyzet, csapdahelyzet, a kiszolgáltatott engedelmesre kényszerül, akarata ellenére is.

Az ajándékozás természetrajzához hozzátartozik: elkerülhetlenné teszi az ellenszolgáltatást.

Ezek kezdetben csekélyek, jelentéktelenek, szórványosak, önkéntes jellegűek. Hovatovább azonban az ellenszolgáltatások rendszeressé válnak. Az ajándékozás jellege fokról-fokra megváltozik s nyílt vesztegetéssé válik. A két fél közti viszony ekkor megfordul. Míg az ajándékozó kezdetben semmilyen joggal nem bírt, ajándékaival csupán a másik fél jóindulatát, kegyét remélte elérni, tehát ekkor még a megajándékozott a hatalmas, az ajándékozó a hatalom nélküli, a fokról-fokra történő átalakulás elkerülhetetlen, s az ajándékozás vesztegetéssé, vesztegetési viszonyra alakulása után a vesztegető kezébe csúszik át minden hatalom, még a megajándékozott, illetve a megvesztegetett személyi biztonsága, élete is a vesztegető kezébe kerül és azzal úgyszólván korlátlanul rendelkezhet. Ez az ajándékozás révén történő behatolás útja. Róma és Bizánc magas tökélyre fejlesztették az ajándékozások rendszerét a "barbár" népek fölötti uralom megszerzésére. A vesztegetést előkészítő ajándékozgatás előfeltétele természetesen a személyes érintkezés. A személyes érintkezés viszont a különböző érdekszálakkal egymáshoz fűződő, ütköző államok vezetői részéről szükséges és kikerülhetetlen. Az államok közti elemi érintkezés módja követek küldése, követek cseréje. A követek megajándékozása könnyű és természetes s nemritkán bevett szokás volt. Ez volt a hivatalos ajándékozások kezdete. Kellő ügyességgel ez a későbbiek során valóságos rendszerré, az idegen országot behálózó rendszerré épülhetett. Bizáncban még valami elősegítette az ajándékozások rendszerének kiépítését: a hódító "barbár" népeknek fizetett évi adó. Bilánc ennek, állami függetlenségi érzületére hivatkozva - ajándékozási jelleget adott. Szerfölött különös makacssággal ragaszkodott Bizánc ahhoz, hogy a gyermeket másként nevezzék s az évi adót ne évi adónak, de évi ajándéknak. E különös törekvés titkát még senki sem kutatta, mert fel sem tűnt senkinek, hogy itt titok lapul. Némi erőltetésre a hódító keleti fejedelmek belementek az adó "ajándék"-nak való átkeresztelésébe, a lényegen ez nem változtat, gondolhatták. A lényegen ez nem változtat - gondolhatnánk. Ámde ez egyáltalán nem így van, a bizánci diplomácia pontosan tudta, mit miért csinál. Az évi adó "ajándék"-nak való átkeresztelése - utat nyitott az ajándékozásnak, megengedhetővé tette az ajándékozgatást, azaz elősegítette az ajándékozási rendszerek kiépítését. Mert ha már évi rendszeres "ajándékozás"-ról volt szó, ugyan ki kifogásolhatta, ha nemcsak a hódító fejedelem kapja meg "ajándékát", de a "bolond bizánciak" a kiszabott - tehát kötelező - "ajándékozáson" felül, megajándékozzák az évi "ajándékért" Bizáncba látogató főembereket is. Erre volt jó az ajándékozások rendszere. Út nyílt ilymódon a legkülönfélébb - és tegyük hozzá legsötétebb - kapcsolatok és üzelmek létesítésére.

Így építi ki az ajándékozás révén szétáramló arany az árulás útját. Bruno is ebben az ügyben utazott. "Sankt Gallen-i Bruno Magyarországra jöttével kerültek ide először latin vallásos tiszteletre szánt kegytárgyak, ötvösművek és textíliák. Ezek részben I. Ottó császár ajándékai lehettek a megtérő fejedelem és családja (?) számára, részben az első püspök és papi kísérete felszereléséhez tartozhattak. Egy részük a császár, más részük a mainzi érsek, harmadik részük az ír alapítású, nagy hagyományokkal rendelkező Sankt Gallen-i apátság kincstárából eredhetett." (Györffy György, i. m. 75.) Hát nem búbajos? A kisértékű kegytárgyak, legalábbis nyomokban, fennmaradtak, a megvesztegetések nagy aranykincsei nyom nélkül elnyelettek, s végül, fentiek alapján is az a hamis látszat

kerekedhet, hogy nem is történt más az égvilágon, csupán "vallásos tiszteletre szánt kegytárgyak" (senkise gondoljon bálványimádásra) ájtatos vallási szellemből fakadó odaajándékozása. Csakhogy itt vannak a tények, az országrontás-bontás tényei, a magyarság rövidesen bekövetkező vérbefojtása, és itt van Ottó császár Piligrin püspöknek küldött, rejtett célzásokkal teli titkos levele.

3. AZ ARANNYAL MEGRAKOTT SZAMÁR - VILÁGTÖRTÉNELMI BOMBA

A titkon áramló arany folyamaival, megvesztegetéses ajándékozgatással a legerősebben összerótt birodalom is felbomlasztható. Arany nyitotta meg Babilon, Théba, Karthagó, Róma, Tihuanaco, Páris és Budavár kapuit. Aranyon adják-veszik a szüzeket, népeket, országokat. Arany emeli fel és dönti meg a birodalmakat, aranyon vásárolható meg a vér, a csók, az emberek élete. A titkon áramló arany folyamaival, megvesztegetéses ajándékozgatással a legerősebben összerótt birodalom is felbomlasztható, miként ezt az első világháborús pánszláv-szabadványvilág-összeesküvés guruló aranyrubeljei, lejei, dinárjai, cseh koronái is tanúsítják. J. Bratianu, Valach-Rumunia miniszterelnöke azzal kérkedett el francia diplomatáknak, hogy az ősi magyar felségterületnek a mai Magyarországnál nagyobb részét, Erdélyt, tízmillió aranyon, tízmillió megvesztegetésre fordított aranyon szerezte meg. Az arany, az arany, az arany, lidérces tűz, napfényű fém a legfélelmetesebb fegyver, a legékesebb szószóló a lélekcsábításban, lélekvásárlásban, titkos ragadozmányok közelítésében és érvényesítésében. Ha emberközi, nemzetközi szinten valamelyik fél istentelen előnyököt akar a maga számára a másik fél rovására kicsikarni, az aranyat kell bevetnie, az aranyat, az aranyat, ez az a messzehordó fegyver, a titkos diplomácia messzehordó, lélekmángorló fegyvere, amelytől trónok omlanak összes ősi szent országok oszlanak szét mandragóraleheletétől. Attila hun nagykirály felbérelt gyilkosának 448-ban aranyat ígértek, arannyal fedett házat. Aranytól kábult-csábult világban arany köti össze az emberi álmokat. Ardarich gepida király, Pompeius és Ottó császár is arannyal dolgozott. Az arany faltörő kosának hogy állna ellent Hunnia? Ókori szólásmondás: EGY ARANNYAL MEGRAKOTT SZAMÁR TÖBBET ÉR EGY HADSEREGNÉL. ÚGY SZÉTVETI A KISZEMELT ORSZÁGOT, AKÁR EGY VILÁGTÖRTÉNELMI BOMBA. Városok, várak szilánkjai záporoznak szerte s vakultan fut a jó nép szerteszét. Mert ahol ezt bevetik, magától roskad össze a hősi ellenállás. Ajándékozz és ajándékozz, ajándékokkal vásárolj meg ellenséged kezét, szemét, agyát. Már Wolfgang, a szerzetes is arannyal megrakodva jön. Bruno püspök pedig valósággal aranszamáron kaptat fel Gézához az ősi Esztergomba. Óriási értékű rakományát tetemes fegyveres őrseg kíséri. Útja Ottó császártól nem vezet egyenesen a magyar királyi udvarba. Ki kell tértnie Passau felé, Piligrin püspökhöz, a titkos üzemek fő kotyvasztójához, hogy személyesen átadja neki Ottó császár bizalmas levelét.

Wolfgang követsége is, mint láttuk, ide tér meg, Piligrinnel tanácskozza meg Magyarországon elért eredményeit és a roppant fontosságú kilátásokat, eshetőségeket. Piligrin itt, Piligrin ott, püspök itt, püspök ott, Piligrin mindenütt, ő szövi Ottó megbízásából az óriási aranszállhálót Magyarország körül, a sátánészjárású cselszövő, az okirathamisító, a simoniákus, a nagyravágyás átkával megvert, Magyarország bekebelezésére

áhítózó Piligrin püspök. Hozzá tér meg magyarországi útjáról Wolfgang, és hozzá kanyarodik odautaztában Bruno püspök, hogy adjon újabb fegyvereket melléje az óriási értékű rakomány őrzésére és a LEGNAGYOBB ÓVATOSSÁGGAL, titkos utakon vezesse őt a magyar határszélekig. Arannyal mindent el lehet érni. Az arannak bűvös ereje van. Ez az a "Szezám nyílj ki!"-féle szellemi varázskulcs, amely a földalatti ajtókat is kinyitogatja. A titkos diplomácia egyik legfőbb ókori-középkori gyakorlati elve az arany, az ajándékozásos megvesztegetés. A titkon áramló arany fénylő ereivel kell a kiszemelt országot kellemesen zsibongó érzések útján észrevétlenül összekötni, aranyfonalakkal behálózni, titkon magunkhoz vonni s aztán - tehetetlenné tenni: előbb megrohasztani, aztán fegyverrel megrohanni, népét halomra ölni.

"Magától értetődik - állapítja meg Wertner Az Árpádok családi történetében -, hogy a követség értékes ajándékokat vitt magával." Ajándékokat, természetesen a királynak, s hogy irigységet ne ébresszen, ajándékokat a király környezetében lebzselő főméltóságoknak, mindenkinek, aki az arany csengésére megtántorodni és Ottót szolgálni kész. Valósággal dől, patakzik az arany s Bruno kincsekkel rakott karavánja apránként megürült.

Az árulás rőt napja a ködön át felsejlett.

4. OTTÓ CSÁSZÁR JÓSÁGA

Némelyek szerint Ottó azért küldte Brunot Magyarországra, hogy "megbizonyosodjék a magyar király házassági szándékáról" és ehhez számára minden támogatást megadjon.

Végre egy üde színfolt a történelmi cselekmények sötét áradásában. Ottó nem kicsinyeskedik, nem hergelődik a bosszúálláson acsarogva, túlteszi magát a sérelmeken, és keresztényi lélekkel csupán az embert nézi, az ifjú nemi gyötrelmekről gyötört, nősülni óhajtozó, ám attól visszahőkölő gyermek-királyt. Csakugyan házasodni akar vagy sem? Erről kell meggyőződni. Segítsünk neki!

Lám csak lám, ez a nagyhatalmú császár mégiscsak nemes lélek. Országos gondjait félrevetve két követséget is küld, pénzt, fáradságot nem kímélve. Derék dolog, szívreható sietség, még a gyászév sem tarthatja vissza (a jelek szerint Gézát sem), hogy az öreg király - Taksony - teteme még jószerivel ki sem hűlt, máris ott karvalyozik fölötté a nász.

Senki se gondoljon rosszra, örüljünk az emberi megnyilvánulásnak, s tán még azzal is kár volna előhozakodni, miszerint Ottónak egész eddigi élete kizárólagosan az uralmi érdek, a könyörtelen hódítás és terjeszkedés jegyében telt el, nehogy ez olyan hatást keltsen, mintha a réti csikasz szívreható bárányhangokat hallatna, hogy valakit éhes torkához csalogasson, s pillanatig is kétségbevonjuk, hogy őt a magyar király netántáni ágyproblémái izgatják.

Ágyproblémái? De hiszen Géza még gyermek. Életkora óvatos becsléssel 12-14 évre tehető. A nősülési láz ennek ellenére nem annyira Gézánál, mint inkább Ottónál - tetőpontjára tört s nem tűr többé halasztást.

Mesébe szédültünk, a holmiféle jószágosál-nagybácsika meséjébe, képtelenségek képtelenségébe, a hivatalos beállítás maszlagfelhőibe, miktől a jámbor ember megkukul, egészséges élet- s történelemlátását elvesztve. Félre kell vetnünk hát a szarkasztikus hangot, töményen iderántva Ottó császár portréját.

Nagy uralkodó volt, a titkos hódítás nagymestere, a DRANG NACH OSTEN korai megvalósítója, néptipró, irgalmatlan hódító, aki még azt is mesterfokon végezte, hogy kaméleon színekben pompázzék s zsonglóri cselszövényeire és területrablásaira, néphóhérlásaira a kereszténységre térítés túllfátylait borítsa. A germán világhatalom e korai megálmodója és tűzön-vízen át érvényesítője évtizedeken át, agyvize fölforrásáig kénytelen volt elviselni a magyar túlhatalom kegyetlen csapásait, támadó külháborúit. Keletről jön a baj! - vélhette s vélte Ottó. Istenem, DRANG NACH OSTEN! - keletet fel kell törni, Közép-Európa nagyhatalmát, a magyarokat kell letiporni! Ez volt Ottó legizzóbb, leghőbb vágya. De tudta, megtanulta, erővel ez nem megy. Nagyobb erőt kisebbel csak fortéllyal lehet legyőzni.

Kigondolt mindent, tisztán. A magyarnak új kormány, s az új magyar királynak, Gézának feleség kell, igazi germán feleség, ki majd őt kormányozza. Ez kell, a többi mind simli, svindli, maszlag. De Géza gyermek még. Mit számít az! Annál jobb! Akad is már beleváló jelölt, igazi germán walkür, feleségének, Adelhaidnak neveltje, s ugyancsak Adelhaid. Önála nem lehet különb magyar királyné. Követek fussanak. Fusson Wolfgang és fusson Bruno, üssék a vasat, míg meleg, s Adelhaid révbe jut, óriási csodás révbe.

Így gondolta és így lett.

Így lett. A követek tárgyaltak, sutyorogtak, a szép Adelhaidot módfelett ajánlgatták, s ellenvetés nem történt.

És így, ezáltal újabb talányba ütközünk. Mert miként lehetséges, hogy magyar főurak közül (ha voltak magyar főurak a királyi tanácsban) senkiben sem keltett gyanút a császár ajánlása, senki sem akadt, akiben felötlik, hogy ellenségtől csak ellenséges cselekvés várható? Senkiben sem ötlött fel Hildegung-Ildikó és Attila véres árnya, vérbefulladásza? Senki sem figyelmeztetett, senki sem tiltakozott? Ha maga az ördög jön a mátkáját ajánlva, az ellen sem vetnek semmit? Az ördög kénköves anyját is elfogadják? (Kérdés persze, az ördög menyasszonya nem lett volna-e jobb?) Ki érti ezt? Ki fogja fel értelmes fővel ezt?

Kevésre rá, 973-ban húsvéti ünnepséget rendezett Ottó császár Quedlinburgban.

5. I. OTTÓ CSÁSZÁR PILIGRIN PASSAUI PÜSPÖKHÖZ INTÉZETT TITKOS LEVELE

Történelmi tények, körülmények és következmények cáfolhatatlan özőnével bizonyítjuk: I. Ottó császár minden részletre kiterjedő tervet dolgozott ki Magyarország titkos leigázására. Ezekre a tervekre, titkos mesterkedésekre és azok háttértényezőire I.

Ottó titkos levele is fényt vet, bizonyítva, hogy ezek a titkos tervek valóban léteztek és a nemzetközi bűnszövetkezet szervezett orvtámadása közvetlenül Géza trónralépését követően indult meg különös erővel s roppantotta meg a túlerejű, legyőzhetetlen tizedik századi magyar nagyhatalom gerincét.

Ottó császár titkos levele - feltehetően a címzett Piligrin püspök mentette meg és rejtette el a későbbi korok számára - a Germania Sacra, Raniz, Tom I. 207. c. történelmi dokumentumgyűjteményben maradt fenn.

"OTTÓ, ISTEN KEGYELMÉBŐL FÖLSÉGES CSÁSZÁR,
Piligrinnek, a passai egyház tisztelendő püspökének
üdvözlétünket és kegyelmünket.

Küldjük Bruno püspököt, és szeretetreméltóságodnak ajánljuk,
hogy a legodaadóbban támogasd,

bármire is lenne szüksége,

s embereiddel, lovakkal és minden egyébről gondoskodva,

ami útjához szükséges,

tisztelettel és A LEGÓVATOSABBAN

VEZESD ŐT A MAGYAROK HATÁRAIHOZ A LEHETŐ
LEGKÖZELEBB.

Mert arra buzdítottuk őt,

HOGY KIRÁLYUKAT MENTŐL HAMARÉBB

AMI SZÁNDÉKAINKRA HAJLÍTSA.

ÜGYELJ AZÉRT NAGYON REÁ,

HOGY EZ A KÖVETSÉG A LEHETŐ EGÓVATOSABBAN
MENJEN VÉGBE.

MIVEL HA FÖLTETT SZÁNDÉKUNK (titkos tervünk)
SIKERRE VISZ,

AZ NEKED ÉS VALAMENNYIÖTÖKNEK

FÖLÖTTÉBB NAGY HASZNÁRA LESZ."

Egyszerű, mondhatnánk együgyű, világosan áttekinthető levél. Ottó császár, figyelmesen és előrelátóan, gondoskodik a hosszú úttól s az út fáradalmaitól és

viszontagságaitól elgyötört küldöttség pihentetéséről, ellátásáról és felszerelési hiányainak pótlásáról. De a figyelmes szemlélőt az a sejtelem ragadja meg, hogy ebből a teljesen világos levélből, amelyből mindent megért - valójában semmit sem ért, s hogy a császári levél tele van homályos utalásokkal, óvatos célzásokkal, félig kimondott gondolatokkal és érthetetlen elemekkel. Kiderül, hogy az áttetszőnek vélt levél tartalma zárt, szövege kódolt szöveg, s a levél a titkos diplomácia jellegzetes, elhallgatásokkal és sejtetésekkel élő nyelvén íródott. "A szavak arra valók, hogy elrejtsek gondolatainkat", s éppen a lényegét nem értjük.

Győrffy György nemes egyszerűséggel "úti ajánlólevélnek" nevezi az ottói levelet s azt a következőképpen értelmezi:

"Ottó levelének vigyázóan sürgető hangneme nemcsak az »első találkozó« izalmát (?) (ami még meg sem történt) lehel magából, hanem benne sűrűsödik húsz év gondja, várakozása a magyarok Nyugatról való kiszorításától (?) kezdve megtérési kísérleteik zátonyra futásáig (?) és végül a saját kivárási politikájának (?) beigazolódása" (i. m. 70).

Kénytelenek voltunk kérdőjeleket iktatni Győrffy György kommentárjába, tekintve, hogy állításai módfelett kérdőjelesek. Megjegyzéseink:

A/ Az első légyott izgalma nem történelmi, de szexuális kategória. A "légyott izgalmában" szenvedő idős császár és a magyar nagykirály közötti találkozást soha senki nem vette tervbe és az nem is jött soha létre.

B/ A tizedik évszázad Európa-szerte rettegett magyarjait soha senki semmikor nem szorította ki a Nyugatról és sehonnan, mivel a magyarok döntő katonai fölénye folytán erre nem volt semmiféle lehetőség.

C/ A korabeli magyarságnak egyáltalán nem voltak "zátonyra futott kísérletei" a zsidókereszténység felvételére, és semmilyen kísérletei, azon egyszerű okból, hogy a magyar nemzet egésze eleinek ősi hitében élve s a kereszténységet nem is ismerve, miként akarhatta volna a kereszténységet, miként és miért tett volna kísérleteket a kereszténység felvételére, s azokat ki és miért, miféle agyrémes elgondolások alapján utasította és utasíthatta volna vissza? Ellenkezőleg, tény és való, hogy a magyarság több mint egy évszázadon át nemzeti szabadságháborúk sorozatával akarta visszaverni mindazt, amit a kereszténységre térítés ürügyén ráerőltettek, s azt csak a legvéresebb, legkönyörtelenebb fegyveres terrorral kényszeríthették rá a magyar nemzetre.

D/ A nagypolitika sürgető kényszerei, elemi szükségletei folytán a "kivárási politikát" mindenkor megelőzi a cselekvés szükségyszerűsége. A pók kivárhatja, amíg a rovar a hálójába kerül, a politika soha. I. Ottó sem bízott semmit a "kivárással", ami valójában nem más, mint a tehetetlenség beismerése, várni, hátha a sült galamb megkezd

röpülését a tátott száj felé. Az efféle "kivárási politika" sosem emelte volna fel Ottó hatalmát és sohasem döntötte volna meg az évszázad magyar nagyhatalmát. I. Ottó nagyon is cselekvően avatkozott bele a magyarság sorsába.

Az ottói levél is jelzi, merőben másról van szó. S a levél elemzésére visszatérve, már az is megfontolásra szorul, miért tért éppen ide Passaubá, Piligrinhez Bruno püspök követsége? Mint már korábban is utaltunk rá, Wolfgang szerzetes-követ is ide jött magyarországi küldetése befejeztével. Ugyan miért? Nyilvánvalóan nem a szállásért, nem holmi tranzitszállás, útközi pihenőhely volt Ottó császár követei számára Passau, s nem is holmi "úti ajánlólevéllel" jöttek ide a követek, hanem egészen más célból: titkos kémhálózat titkos kémközpontja volt Piligrin püspök Passauja, a Magyarország létre tőrő nemzetközi összeesküvés (nemzetközi búnszövetkezet) hálózatainak szervező központja. Ezért tér ide titkos megbízatású magyarországi útja befejeztével Wolfgang szerzetes, ezért időzik itt hosszan - ahelyett, hogy haladéktalanul a császárhoz sietne (bizonyosra vehetjük egyébként, hogy a bizalmas jelentésekkel külön futárok nyargaltak innen időről-időre a császárhoz), s ittléte alatt nemcsak a magyarországi tapasztalatokat és titkos fejleményeket tárgyalták meg a legtüzetesebben, de a további teendőket, magyarellenes terveket is. Feltehető, hogy Bruno követ járására is ezeknek a passauai tanácskozásoknak következtében került sor (a két követ járás közötti nyilvánvaló összefüggést már Szabó Károly is megállapította).

Nem pihenni, s embereit, lovait pihentetni jön ide Bruno - püspök a püspökhöz -, de titkos megbízatással, Ottó császár titkos tervei kivitelezésének megbeszélésére jön a diverziós központba a kémfőnökhöz. Érdekes bepillantást nyújthatnak erre vonatkozólag Ottó levelének burkolt célzásai, utalásai, mikből kielemezhető a Magyarország elleni nemzetközi összeesküvés kibontakozó támadása.

És már itt fel kell vetni a kérdést: miért van szükség titkolózásra még a levélben is, ha Ottó szándékai tiszták, ha valóban jószándék vezeti s valóban a két nagyhatalom megbékélését akarja és békés együttműködését szorgalmazza? Ha így van, mi szükség a titkos diplomáciai tolvajnyelvbe rejtett célzásokra, mi szükség a köntörfalazásra, óvatosságra, tolvajlopakodásra, miért nem lép fel a császár nyíltan és egyenesen, miért nem fordul közvetlenül Gézához? Miért figyelmezteti levelében kétszer is Piligrint a lehető legnagyobb óvatosságra a követség észrevétlenül való Magyarországra juttatásában és a magyar határ megközelítésében? Ha közönséges, s minden köznapi ügyben szükséges óvakodásról lett volna szó; azt teljesen fölösleges volt ennyire kihangsúlyoznia, bizonyos nyomát adva így ármányos mesterkedéseinek.

De az ottói levélből az is előhomálylik: legfőképpen nem is magyar felségterületen, de éppen fordítva, a magyar határ eléréséig szükséges a különleges elővigyázat, mintha a magyar határon túlkerülve már semmi vész nem fenyegetné a követséget. Ez csak aképpen érthető, ha a magyar határövezeten belül, előre megadott ponton már biztonságos kíséret várja a követséget, hogy azt, minden esetleges kellemetlenséget elhárítva, baj nélkül a királyi központba vezesse. De miért nem jön ez a feltételezett kíséret egészen Passauig a követség elébe? Ha a királyi kormányzat áll a kíséret küldése mögött, úgy ennek nyilvánvalóan semmi akadályja, tehát csupán arról lehet szó, hogy a határ túloldalán illegális személyek, az összeesküvők cinkosai, diverzáns katonái várják a követ érkezését, hogy ők vezessék, nem a királyhoz, hanem a belső árulást szervező főemberekhez, netán, hogy kirobbantsák vagy megszilárdítsák a királyellenes puccsot. Másfelől pedig miért kell

félniök, miért kell a legnagyobb óvatossággal eljárniok a magyar határszélhez közelítve és a gyepűn áthaladva? Mi fenyeget itt, miféle kockázat, miféle veszedelem? Nincs más magyarázat, csupán az, hogy a magyar gyepűrendszer nem áll a cselszövők befolyása alatt, mi több, Ottóék olyan értesüléseket szerezhettek, hogy a szabad magyarok megneszelték a kiterjedő cselszövést s ezen belül az újabb titkos germán követek érkezését, és a határszéleken cirkálva, szeretnék szétugrasztani őket.

További rejtélyes "föltett szándék, titkos terv sikerre viteléről" is szól a levél, kilátásba helyezve, hogy az Piligrinnek és valamennyiüknek nagy hasznára válik majd. E jóslatszerű titokzatos szavak burkolt formában, de félreérthetetlenül arra céloznak és azt mondják ki, ami kisvártatva bekövetkezett: a magyar katonai nagyhatalom bukását, titkos úton, titkos erőkkel való szétzúzását és titkos germán uralom alá helyezését; ez lesz "nagy hasznára" az erkölcsi gátlásokat nem ismerő, simoniákus, okirathamisító passauai püspöknek, akinek legforróbb vágya Pannoniának az ő egyházmegyéjébe való bekebelezése, s valamennyiöknek, az egész Nyugatnak, amely eképpen végérvényesen megszabadul a magyarok pusztító beütéseitől. Ottó levelének ez a passzusa tehát nemcsak bevilágít Ottó titkos terveibe, de azt is elárulja, hogy ezek a tervek a végső előkészítettség és megvalósítás szakaszába jutottak immár, hiszen egyébként Ottó császár nem fűzné mindennek megvalósítását Bruno püspök követjárásának sikeréhez. S hogy ezek nem holmi felelőtlen szavak, kósza és súlytalan ábrándok voltak, azt a nemsokára bekövetkező döbbenetes, tragikus következmények tanúsítják.

Még e sátáni cél elérésének módja is kihámozható a szándékosan homályos szavú császári levélből: a nemrégén trónra került magyar gyermekkirályt akarják felhasználni erre a célra. "ARRA BUZDÍTOTTUK ÖT (BRUNOT) - írja levelében a császár - amit úgy kell értenünk, azzal bíztuk meg őt -, HOGY KIRÁLYUKAT MENTŐL HAMARÉBB A MI SZÁNDÉKAINKRA HAJLÍTSA." Értsd: HOGY A GERMÁN HATALMI ÉRDEKEK SZOLGÁLATÁBA ÁLLÍTSA. Vagyis MAGÁT A MAGYAR KIRÁLYT AKARJÁK TITKOS MESTERKEDÉSEK RÉVÉN A HATALMUKBA KERÍTENI ÉS FALTÖRŐ KOSKÉNT FELHASZNÁLNI A LEGYŐZHETETLEN MAGYAR KATONAI HATALOM BELÜLRŐL VALÓ LEROMBOLÁSÁRA. Aki hitetlenkedve fogadja ezt, olvassa végig még egynéhányszor a levelet és idézett passzusát. Aki pedig meg akarja cáfolni, az - más lehetőség híján-lépjen a Pokollal szövetségre, noha talán hiába, mert a történeteket és félelmetes következményeit az ördög sem cáfolhatja meg.

6. BRUNO KÖVETJÁRÁSA TÉNYEINEK RÖVID ÖSSZEFOGLALÁSA

- 1/ Bruno titkos megbízatással titkos utakon settenkedik be Magyarországba
- 2/ Ajándékokkal megrakodva jön, és megvesztegetés céljából ajándékozik és ajándékozik.
- 3/ Titkos tárgyalásokat folytat megnevezetlen személyekkel.
- 4/ Követjárásának minden nyomát, tárgyalásainak minden mozzanatát, eredményét utólag

gondosan eltüntették.

5/ A tüzetes nyomtalanítás ellenére mégis fennmaradt egy fontos dokumentum, Ottó császárnak Bruno követ járásával kapcsolatos világtörténelmi jelentőségű titkos levele.

6/ További áruló nyom: Bruno követsége, akárcsak az őt megelőző Wolfgangé, szoros szálakkal kötődik Piligrin passauai püspökhöz, a kor nagy cselszövőjéhez és hírhedt okirathamisítójához, aki minden bizonnyal Ottó császár elsőszámú embere volt a Magyarország elleni összeesküvés szervezésében.

7/ Álszent szólamaival a megbékélés szükségességéről és fontosságáról igyekszik meggyőzni a magyarokat.

8/ A kölcsönös béke zálogául ajánlja a püspök Gézának Adelhaiddal, Ottó császár jelöltjével való összeházasítását.

MI TÖRTÉNT QUEDLINBURGBAN?

I. A MÉRGEZETT ALMA

Láttuk az augsburgi alkalmi részvereségre épülő, hihet csalást. Itt a mérgezett alma másik fele, az ájtatoskodás mezébe burkolt hatatlanított quedlinburgi nemzetmételtyezés és –védtelenítés.

De tartózkodjunk annak kimondásától, hogy mi ment gondoljon rosszra. Kegyes férfiak gyülekezete jött össze itt a keresztény vallásos ünnep, a húsvét megünneplésére. Könnyekig meg le. Lám, lám az emberi szív, a dühödt egymásra herregésbe belefásulva Krisztus aklába tér, ahol - régi kegyes szerzők álma szerint – „a bárány együtt legel a farkassal”... (és a farkas gyomorrontást kapva vad üvöltéssel a bárányt

szétszaggatja).

Itt Magyarország van a terítéken. Közel tizenkét ország fejedelmeinek küldöttsége gyűlt össze, a templomot fölöttébb ritkán látogatják, van, aki be se néz, minden idejüket leköti a tárgyalások menete, a sötét tervek keresztülvitele.

Hihetetlen megállapodások, szerződéskötések születtek itt, olyan magyar-német államközi egyezmények, amelyek írásban papírra rögzített szövegét - bármilyen elképesztő előnyöket is biztosított az a német fél számára - nem bírta el a szem, így hát odaát és ideát is egyaránt még kellett semmisíteni, nehogy a jámbor utókor valahogy szemrevételezve hátrahőköljön és hanyatt essen az abban foglaltaktól.

De hol van tökéletes munka? A tökéletesség elérése az istenek kiváltsága, bűntény sincs tökéletes, az inkvizítorok sem érhatték el ezt a könyvmáglyák árnyékában is maradtak fenn nyomok, így hát képet alkothatunk a Quedlinburgban történekről.

Foglaljunk össze előljáróban egynéhány furcsaságot.

1/ Érthetetlen, hogy a független, szabad Magyarország miért vesz részt ezen a lényegében vazallus és függő országok számára rendezett német birodalmi tanácskozáson. Érthetővé válna ez, ha föltennénk, hogy minden köztudott és nyilvánvaló tény ellenére Magyarország ismeretlen tényezők és körülmények hatására maga is függő helyzetű országgá süllyedt. A függő helyzetbe jutásnak azonban minden feltétele hiányzik. Így csak az az eshetőség marad, hogy titkos erők hatoltak be a magyar központi hatalomba és a kezükbe ragadták az ország láthatatlan kezekkel való irányítását.

2 / Érthetetlenek az itt kötött megállapodások is. Ez is érthetővé válik, ha föltesszük, ez a küldöttség azért jött, hogy jóváhagyásával szentesítse, bevégzett ténnyé tegye Magyarország feltétel nélküli önalávetését a Nyugatnak, illetve I. Ottó császárnak.

3 / Érthetetlen, hogy a küldöttség úgy rendelkezik és olyan döntéseket hoz, mintha a teljes államhatalmat birtokolná, mintha ő maga volna a legfelsőbb, ellenőrizetlen magyar hatalom, illetve ennek a hatalomnak idegenérdekű kisajátítója.

4/ Érthetetlen, hogy egy ország tárgyalóküldöttsége következetesen olyan megállapodásokat köt, amelyek egytől-egyig az általa képviselt hatalom érdekeit sújtják. Érthetővé válik ez, ha a tárgyalást háborús összecsapás előzte meg, amely a képviselt hatalmat s annak katonai erejét teljesen megsemmisítette, ez esetben ugyanis a győztes fél diktálhatja a feltételeket és a legyőzött fél küldöttségének tevékenysége valójában a diktátumok tudomásulvételére szorítkozik.

Magyarország azonban nem hever legyőzve a német császár lábainál, katonai ereje teljében van, ez a katonai erő pedig fölötte áll a Nyugat képviselte katonai erőnek.

Így hát a quedlinburgi egyezmény a maga teljes egészében abszurd és érthetetlen, kivéve, ha -

A/ Mindaz, ami itt folyik, csupán színjáték s már eleve elrendezett minden,

B/ A küldöttség árulókból áll és árulást követ el.

Az első feltevést valószínűtleníti az efféle nyilvános színjáték megrendezésének szükségtelensége.

A második feltevést megkérdőjelezi az a sajátos körülmény, hogy a magyar hivatalos hatalom (király, kormányzat) semmilyen ellenintézkedést sem tesz, az egyezmény tételeit nem utasítja vissza, semmilyen megtorló intézkedést nem tesz, és mindenben aláveti magát a megállapodásnak.

C/ Így viszont csak a harmadik feltevés marad: maga a király, maga a kormányzat áll az országot kiszolgáltató egyezmény hátterében.

A legjellemzőbb tünet: mindent fedőréteg borít és titkosság árnyal. Titkosak már a tanácskozás összehívásának és megtartásának körülményei is.

Nem mindennapi bornírtság kell ahhoz, hogy valaki ne vegye észre az álcázást, a leplezést; az összejövetel vallásos kerete - húsvét megünneplése -- csupán ürügy, átlátszó, rossz ürügy, alapjában véve szükségtelen is, s csak a tilosban járók alakoskodási kényszerével magyarázható. Mert semmi ok sincs rá, hogy Ottó ne tarthatna nyíltan a világ színe előtt bármely országok küldötteinek részvételével politikai megbeszéléseket, értekezleteket, itt mégis álcáskodnak, szenteskednek és borzoskodnak, éppen ezáltal árulván el, hogy sötét ügyben sántikálnak és az értekezés vallási jellege alattomos és sötét titkosdiplomáciai mesterkedések leplezésére szolgál, mindenekfölött Ottó nagybirodalmi elképzeléseinek megvalósítását és a magyar nagyhatalom tönkretételét.

Ottó a "húsvét megünneplése" címén azoknak az országoknak küldöttségeit hívta meg, amelyek függő vagy féligfüggő viszonyba kerültek a terjeszkedő német hatalommal, így a dánokat, lengyeleket, cseheket, oroszokat, valamint a keletromai és pápai udvar képviselőit, tehát a quedlinburgi összejövetel amolyan német nagybirodalmi tanácskozás volt.

Mi keresnivalója volt ezen a tanácskozáson az ettől a hatalmi csoportosulástól különálló, sőt szembenálló, független Magyarországnak?

II. A TIZENKETTEK TALÁNYA

Tizenkettek utaztak Magyarhonból, tizenkét főméltóság. Remek volna felütni régi kódexeket s megtekinteni, kik voltak, mi volta tisztségük, nevük, kilétük, származásuk s miként jelöltettek, ki által és miért erre a sorsdöntő tanácskozásra. Sokat elárulnának ezek az adatok, de sehol semmi; a mostoha idő pusztító kezei - azaz, helyesebben az adatgyomlálók, emlékezetirtók - itt is fekete üreget teremtettek, semmit sem tudunk róluk, a nevüket sem.

Ha elhallgatnak a szavak, elnémulnak az adatok, szólaljanak meg a számok, a jelképek.

Ezúttal egyetlen jelképet, egyetlen számot foghatunk vallatóra. Mágikus idők eredőiből tudjuk, a számok is hordozhatnak jelképet, mágikus jelképiséget. Nem minden szám, csupán a "bűvös" számokként ismert mágikus számok (ismertetésükre itt nem térhetünk ki). Közéjük tartozik a tizenkettes szám is. (A mágikus számok rendjének semmi köze a spekulatív, fiktív számmisztikához.) Tizenkettő! Az óra körbeforgó mutatója tizenkettővel felezve kétszer jelzi a napot. Tizenkettő dél, és tizenkettő éjfél. Tizenkettő a holdhónapokból álló év hónapjainak rendje. Ősidőkbe nyúlik vissza ez a tizenkettő. A tíz is teljesség, mert a számolás alapját szolgáltató ujjak teljessége. De teljesség a tizenkettő is, elsüllyedt őszámrendszerek is a tizenkettőre épültek. Magyar őshagyományok is ide nyúlnak vissza.

Milyen érdekes: Györffy György szerint a "pogány magyarok" - ezt számos helyen hangsúlyozza -

távoiról sem a maguk őshagyományai alapján küldenek éppen tizenkét főembert Quedlinburgba, hanem az általuk nem is ismert kereszténység tizenkét apostolának mintájára. (Neves Kossuth-díjasunk itt is keresztbe tesz a magyar hagyománynak?)

De talán mégsem minden a Bibliából ered. Már a fenti adatok is, hitünk szerint, ezt jelzik. Ősidőkbe nyúlik vissza minden ódonveretű jelkép, abba az időbe, amikor az Ember még az ujjain próbálgatta a számok titkát.

Történelmi hagyományainkból, népköltészetünk mélyrétegeiből is sűrűn felcsillan a mágikus számok titka. A tizenkettőé is. Déva ősvárát az ember még-nem-tapodta szűz területen tizenkét kőműves rakja fel a szűzterület helyvédő szellemeivel viaskodva. A kőművesek tizenkettes száma a teljességet fejezi ki, a vár - akárcsak a Babel tornya - a szűz területeket meghódító s várakat és tornyokat építő emberiség egészének a jelképe.

És Árpád. A legutóbbi honvisszafoglalás után Árpád tizenkét fehér lovat küld a szkíta avar birodalomba betelepült Szvatopluknak. A tizenkét fehér ló - a Napisten tizenkét száguldó földi megtestesítője, s egyúttal a Napisten tizenkét fényküllője, a teljes év tizenkét nagydarabja, a teljesjogúság jelképi kinyilatkoztatása. Fölösleges hát tűzgyújtáshoz hamuért szomszédba mennünk.

Tizenkettő itt is a küldöttek száma. Felfoghatatlan jelbeszéd? Nagyon is világos szózat a küldöttek tizenkettes száma, azt tudatja, hogy a küldöttek a teljes magyar hatalmat képviselik. Ők maguk dönthetnek. Nincs úr fölöttük. Még maga a király sem.

Ez a titkos, de letagadhatatlan mágikus jelképiségű nyelv megérteti, miként adhatta oda ez a testület az országot a német hatalomnak.

III. A "BÉKÉÉRT KÖNYÖRÖGVE HÁZALÓ" MAGYAROKRÓL

IV.

Némelyek szerint a keménykötésű, harcias magyarokon ekkor hirtelenül, minden előzmény és átmenet nélkül elhatalmasodott a békevág, a békesóvárgás és -keresés, a béke minden egyebet elborító és elhárító áhítása, és már nem volt más törekvésük, kizárólag a mindenáron való béke elérése, nem törődtek immár semmi egyébvel, se ellenséggel, hazával, se Istennel, emberrel, nemzeti szabadsággal, függetlenséggel, önbecsüléssel, Európa népei közt kivívott hatalommal és tekintéllyel, területi épséggel, közélettel, megmaradással, jövővel; csak mindent feláldozni, odadobni készen, egyedül a békét, a béke elérését sóvárogták, különösképpen akkor, amikor már két évtizede jószerint teljes békében éltek, akkor, amikor Magyarország határait megközelíteni, felségterületét megsérteni a világon senkise merte és továbbra is az égvilágon semmi se fenyegette, tekintve, hogy a magyarság változatlanul, még mindig Európa rettegett, vezető katonai hatalma volt. Békevágjuk olyan elemi erejűvé vált, hogy békeajánlatokkal ostromolták azokat a hatalmakat, akiket jó fél évszázadon át megannyi hadjáratban porig lazsnakoltak s akiktől továbbra sem volt semmi félnivalójuk és - békében élve - szinte könyörögtek nekik a békéért. Mindehhez félreértések elkerülése végett tüstént hozzá kell tennünk, hogy gyönyörű, gyönyörű, hiszen a békesség kétségkívül az ember legfőbb javai közé tartozik, és kinek volna - lehetne bármi kivetnivalója is ellene - ámde ez a hirtelenül bekövetkező nagy megjamborodás béke áhítozás kicsikét furán hat és - mondjuk ki - hihetetlen is s talán nem is igaz, rá cáfol minden. Az ember nem vetkőzhet ki egyik napról a másikra a maga természetéből, tényleges helyzetéből, körülményeiből s tartanunk kell attól, hogy ezen hamarjában támadt nagy békülékenységi hajlamról kottázó kaméleon hírverések mögött netántán az a sandasütetű szándék húzódik, hogy az akkori hatalmas és diadalmas Magyarországot a valósággal ellentétesen holmi gyöngé, eltiport, tönkrevért s ellenségei irgalmáért esedező országnak tüntesse fel, eképpen oldalozó mozgással közelítve meg a kegyesorcájú célt, a magyarságnak a kereszténység általi egyedül lehetséges mrgmentését.

És ekkor - ha hihetünk némely historikusunknak - a békében élő és senki által nem támadott, nem fenyegetett magyar király - békét ajánl a németek császáranak.

Békét ajánl, amikor nincs háború, nincs háborús készülődés, egyszóval nincs semmilyen háborús veszély, háborús készülődésre utaló jel, de Magyarország vonatkozásában lehetőség sincs erre.

Békében miért kellene keresni a békét?

De főként miért kellene előnytelen feltételekkel békeszerződést kötni egy olyan hatalommal, amely addig nem tudott megállni a magyarokkal szemben? S mindenekelőtt miért kellene egy indokolatlan és érthetetlen békediktátum jellegű békekötéssel minden magyar érdeket odadobni, az országot idegen hatalomnak önként alávetni s mindent, mindent feladni, fejét önként bárd alá dugni?

IV. KÜLÖNÖS SZEREPCSERÉK

Valaki azt mondta, ha a bűnözők nem álcáznák magukat, nem tudnának megélni. A bűnpalástolás, a titok védőkéregként fedi a bűnt, akár természetek testét a viaszréteg. Így van ez rendjén, ne ütödjünk meg rajta. Ámde amit itt folyik, a szemfényvesztő hazudozásnak valóságos farsangi maskarádéja, szerepek, helyeztek, lehetőségek és tettek felcserélődnek, s az emberben önkéntelenül felmerül a kérdés, ki mit akar, mit mond, mit hisz és miért tesz? Piligrin püspök írja VII. Benedek pápához intézett 974. évi levelében a quedlinburgi megállapodásról:

'A SZÖVETSÉG NYOMÁN LÉTREJÖTT BÉKE ALKALMÁVA L ÉLVE, MEGKEZDTE A HITTÉRÍTŐ TEVÉKENYSÉG GYAKORLÁSÁT' (Endlicher, MONUMENTA ARPADAINA, 131)

Eszerint szövetségre léptek volna aruugarok és németek (a „szövetség” egyetlen megnyilvánulása Magyarország titkos megszállása), s a megegyezés tárgya a hittérítés szabad gyakorlása Magyarországon. A múlt század vég jeles történésze, Szabó Károly a következőket írja:

"Ez a követség békeszerződéssel tér a hazába vissza, melynek PONTJAI ISMEREKTELENEK ugyan előttünk, de amelynek irányát és főcélját a rögtön bekövetkezett eseményekből tisztán kivehetjük. Alig érkezik ugyanis vissza a követség, a térítő papok szervezett csoportját látjuk hazánkban szabadon működni . . . hirdetni a kereszténység tanait s ezek háttérben szemléljük a nagyratörő terveit kivitelében fáradhatatlan passau püspök Piligrin alakját, ki hogy célzáit elérhesse, pápai bullák koholásától sem irtózva, püspökségét a soha nem létezett lorchi érsekség általa koholt jogaiba visszahelyeztetni, s magát a megtérítendő Pannonia metropolitájául elismertetni törekedik." (Vezérek kora 342.)

A legkirívóbb furcsasága a quedlinburgi egyezménynek az - ha hihetünk a forrásoknak -, hogy a feltételeket I. Ottó, a német nagyhatalom megtestesítője, legfőbb katonai parancsnoka köti ki, jóllehet ezek a diktátumok különösképpen nem katonai, de kifejezetten vallási jellegűek, s e k ö v e t e l m é n y e k

Magyarországot és a magyarságot - legalábbis formailag – nem idegen katonai iga, hanem egyházi, vallási iga alá helyezik, ami szerfölött különös a magyarság elsősorú ellenségétől, katonai ellenfelétől, akinek nemcsak hivatásából, császári, katonai tisztségéből fakadóan feladata birodalma gyarapítása, de aki haditetteivel és s z ó b a n i s nemegyszer kifejtette: legfőbb feladatának a túltengő és egész Európát rettegésben tartó magyar katonai hatalom megdöntését tekinti.

A megkötött egyezmények ezek szerint tehát a magyarországi kereszténységre térítés megengedésére vonatkoznak. A tárgyaló felek kizárólag erre szorítkoznak.

Az embert elfogja a kétség: lehetséges, hogy mégis egyházi jellegű tanácskozás volt? A pápa tárgyalta Quedlinburgban és a pápa diktálta a békefeltételeket? Talán a pápa volt a nem-győztes győztes s a legyőzhetetlen nem-legyőzöttnek ő diktálta a győztes pozíciójából az elképesztő feltételeket, semmi egyéb nem gondolva, csupán a kereszténység kiterjesztésével? A pápa vagy a császár? Vagy netán a

pápa volt a császár és a császár a pápa? Mit akarnak itt elhíttetni a győzelmes hazugság erejével a maga javaiból kiforgatott magyarsággal? Talán katonai erő vetette egyházi iga alá a legyőzhetetlen Magyarországot? Vagy – ismeretlen és nemlétező – egyházi haderő vetette germán katonai iga alá? Hogyan s mint? Hiszen az egyház nem katonai nagyhatalom, nincs birodalmak megdöntésére, népek, nemzetek letiprására alkalmas hadszervezete. Miként törhette volna hát vallási igájába a hatalmas Magyarországot? I. Ottó pedig, a német-római birodalom császára, miért és miként léphetett volna fel a keresztény hatalom mezében? Mi köze, miféle illetékessége volt volna vallási kérdések politikai érvényesítésére'?

H o g y került a csizma az asztalra?

Ottó nem pápa, nem egyházfő, nem egyházfejedelem, de világi uralkodó, császár; céljai nem lehettek hát - nem is voltak - egyháziak, legfeljebb akkor tűzhetett volna egyházi-vallási célokat maga elé, ha meg akarja valósítani a földön - ami esze ágában se volt - isten földi országát. Távol állt tőle, dicséretére legyen mondva, minden efféle képtelenségekbe torkolló fellengzősség, két lábbal állt a földön, gyakorlati célokat követett, hatalmi, katonai célokat, a maga birodalmát akarta mindenáron növelni, más népek rovására kiterjeszteni és ehhez, valamint ellenségei legyőzéséhez bármilyen eszközt jónak, megfelelőnek tartott, ha a kívánt cél elérésének lehetőségét ígérte. Annál különösebb és érdekesebb, hogy a germán terjeszkedésnek ez a megszállottja a leigázott szláv népek és a leigázandó magyarok esetében is keresztény vallási követelésekkel hozakodott elő, s azokat mintegy bástyaként tolt a valóságos célkitűzései elé. Mindez természetesen nem más, mint taktikai mesterkedés, hódítási céljának vallási burokkal való elfedése. Magyarán I. Ottó a kereszténységet, a kereszténységre térítést valóságos hatalmi céljainak elpalástolására használta fel, akár a bűnöző, aki gyilkát elrejtve hamis ürügyekkel magát szerelőnek, árusnak kiadva kér bebocsátást; ennyiben volt fontos számára a kereszténység, valóságos céljai leplezésének kiváló eszközt talált meg benne, mivel pedig hatalma a pápaság fölé nőtt s ilymódon befolyása a papságra ellenállhatatlan volt, pompás csalétket talált a népek **elbódítására**.

És itt meg kell jegyeznünk: maga a pápa sem követelhetne volna mindezt, egy nép akaratának kikapcsolását, önvédelmének teljes kiiktatását egy idegen agresszív imperialista hatalom által rákényszerített idegen vallás érdekében, legfeljebb akkor, ha az ördög pápája.

Miért voltak hát ezek I. Ottó császár első követelései?

Vessük félre az I. Ottó jámborkodásának naiv mesefeltételezéseit. I. Ottó itt, ebben a békediktátumban egy ellenséges külföldi hatalom képviselőjeként lép fel, követelései tehát - vallásos jellegük dacára - hatalmi, katonai, hegemonisztikus követelések, ennek érdekében fogalmazódnak meg és ezt a célt, nyilvánvalóan a másik fél hatalmának aláásását szolgálják.

Következésképp az új hit bevezetése magyar földre és akadálytalan terjesztése a hódító germán imperializmus akaratából, érdekében történt.

Felmered tehát a kínzó rejtély: miként mehettek bele a le nem győzött független Magyarország képviselői e felháborító - a trianoni békediktátummal vetekedő, de következményeiben, ha lehet, még annál is súlyosabb és végzetesebb békediktátumba? Miként és miért vetették alá magukat egy őket le nem győző, ellenséges idegen hatalom követeléseinek? E mögött lapul, e felszíni tény mögött a sátáni cselszövény.

V. PILIGRIN PÜSPÖK MAGYARELLENES DIVERZIÓS KÖZPONTTÁ ÉPÍTI KI PASSAU VÁROSÁT

Pótlólagosan még ki kell térnünk Wolfgang és Bruno német követek további sorsára, viselt dolgaira. Előzőleg - szilárd következtetések alapján - kifejtettük, hogy Passaut Piligrin püspök diverziós és

kémközponttá építette ki. Utóbb bukkantunk rá az alábbi történelmi anyagra, amely a leghatározottabb formában megerősíti feltevésünket.

"Ottó az alkut (a magyarokkal) bevégezvén, végrehajtásához látott. **MAGYARORSZÁG HATÁRAIHOZ KÖZEL OLY MŰKÖDÉSI KÖZPONTOT AKARVÁN SZERVEZNI, HONNAN INDULJON KI A HITTERJESZTÉS** (a Magyarország elleni diverzió) **MUNKÁJA, S HONNAN KAPJÁK MAJD AZ ÖSZTÖNT A TÉRÍTŐK. ERŐSSÉGÉÜL PASSAU VÁROSÁT S TÁBORNOKÁUL PILIGRIN PÜSPÖKÖT VÁLASZTOTTA. A PÁPA E TEKINTETBEN PILIGRINT RENDKÍVÜLI HATALOMMAL RUHÁZTA FÖL**, alatta voltak, mint helyettesei, Bruno, ki később Oroszország apostola lőn, és a buzgó Wolfgang barát, kit Piligrin (I. Ottó és a pápa rendeletére) a regensburgi püspökséggel jutalmazott."

(Thierry Amadé: Attila-mondák 98-99.)

Nem csoda, ha a titkos erőknek ezzel a széleskörű, vallási álarcú, kendőzött szervezetével szemben elbukott az efféle mesterkedésekben járatlan magyar erő. Ez a megállapításunk azonban nem vonatkoztatható a quedlinburgi magyar küldöttség tagjaira, tekintve, hogy ők minden jel szerint az ország megmontására törő titkos erők szolgálatában álltak.

VI. ZSÁKBAMACSKA-KIRÁLYNÉ

Hétpróbás cselszövők szervezte álarcos tanácskozás volt ez, amelyben a titkos erők természetrajzának megfelelően meghatározó szerepe volt a tények elkendőzésének, valódi mivoltából való kiforgatásának, mássá színezésének. Láttuk, hogy a kifejezetten politikai - valójában titkosdiplomáciai - jellegű találkozót vallási keretbe illesztették, egyházi színezettel leplezve el az összejövetel valódi lényegét. Ugyanígy a cinkosság és árulás révén a magyarokra mért, kegyetlen diktátumot sem engedték a maga meztelenségében nyilvánosságra kerülni és azt mint "egyezményt", "szövetségkötést", vagy éppen mint "békeszerződést" vitték be a köztudatba.

Ámde még az álcázásnak ez a foka sem volt elég, még ezzel sem érték be és a magyar állami szuverenitás felszámolását előkészítő politikai fegyverletétel kikötéseit a magyar király ugyanezt a célt szolgáló megnősítésének, házasságkötésének Prokrasztész-ágyába gyömöszölték, ezáltal mintegy azt jelezve –

a./ mi jámborul csupán húsvét megünneplésére jöttünk össze;

b./ mi csupán egy ártatlan és ártalmatlan nászi egyezményt kötöttünk. Sikerült is -- ezer évi időtartamra - a megtévesztés, noha nem tökéletesre, a lóláb némileg kilógott.

"Miután Géza 973 tavaszán az akkora Quedlinburgban a húsvétot ünneplő császárhoz követséget menesztett, ezt a körülményt a császár 972-iki kitüntetésében részesültség (?) viszonzásának kell tekintenünk (?). E követség **BÉKÉT KÖTÖTT A CSÁSZÁRRAL**, s biztonnával feltehető, hogy Ottó akkora kedvencz tervét, hogy t.i. az özvegy fejedelemnek (?) keresztény nővel való összeházasításával Magyarországon a kereszténységet előmozdítsa, megvalósítani iparkodott (...) akárhogy is volt, annyi tény, hogy Gézának 973-ban bekövetkezett egybekelése (...) Adelhaiddal, a quedlinburgi eseményekkel szoros összefüggésben áll, habár egyes részleteit nem bírálhatjuk meg."

(Wertner Mór i. m, 29.)

Töprengésre már az is, bő okot adhat, miért itt és ebből az alkalomból köttetett meg Géza házassági szerződése?

- messzi idegenben
- ellenség földjén
- vallási ünnepségnek álcázott titkos tárgyaláson
- ismeretlen menyasszonnyal
- germán menyasszonnyal

Adelhaid, a sokrétűen egybefonódó magyar-német történelem egyik legtalányosabb alakja előzménytelenül és rejtelmesen lép elő a történelem homályából, s furcsa módon a homály később sem oszlik el körülötte. Életpályája egy olyan pázsithoz hasonlítható, amelyből egy rosszul működő fűnyírógéppel jókora szakaszokat teljesen kiirtottak s csak itt-ott hagytok meg egy-két borzas (vagy éppen véres) fűcsomót. Megrögzött nyomtalanítók (hivatalos adatgyomlálók, inkvizítorok) úgy elkaparták életfutásának minden elérhető nyomát, hogy alighanem még azt sem tudnánk, hogy egyáltalán létezett s hogy Géza nagykirálynak volt ilyen nevű felesége, ha házassági szerződése nem ezen a nemzetközi tanácskozáson történik s ezáltal nem válik eltagadhatatlanná. Kincstári adatnyelők nyalták fel, mint megsebzett vad vérét a kutyák, ennek a rejtelmes néembernek szinte minden (vér)nyomát (Bővebb ismertetését ld. következő kötetünkben.)

Adelhaidnak ha nem is volt előzménye, történelmi elődje és utódja annál bővebben. Magyarországra úgy szálltak rá a német földről jött királynék, mint roppant dögmadarak, fekete halálmadarak. A sort Krimhilda-Hildegund-Iddikóval kezdhethük, Attila arájával, akinek gyilkos tördöfése nyomán úgy esett szét a hun világbirodalom, mint egy szétmarcangolt tetem. Fél évezred eltelte után, ugye, jött Adelhaid, utána, nemzedéknyi távolból, István király Geisel der Treue (hűség záloga), magyarítva Gizella nevű felesége, két évszázad múltán (némely kisebb jelentőségűeket átugorva) a szerelmes Gertrudisz, majd Habsburg Mária és Mohács, hogy a többiekéről ne is szóljunk (pályájuk külön munkát igényel).

Adelhaid I. Ottó császár és a tizedik század végi magyar történelem egyik legizgalmasabb személyisége volt; kulcsszerep hárult rá a magyar nagyhatalom elleni nemzetközi cselszövény valóra váltásában. A quedlinburgi álarcosbál az ő figurája körül forgott. Akárcsak Krimhilda-Hildegund-Idikó a régi Hunnia, úgy Adelhaid az ítéletvégrehajtó szerepére választatott ki az új Hunnia ellenében. Fél évezreddel a nagy szkíta-hun tragédia után az új Germánia ismét a nő-fegyvert, a házasságkötési fegyvert (szexuális vagy nemi fegyvert) vetette be az új szkíta túlhatalom lerobbantására.

Színre lépett-e Adelhaid a tanácskozáson? Bemutatták-e őt a magyar küldötteknek? És Géza, az érintett, látta-e őt egyáltalán egybekelésük előtt? Nincs erről semmi hír, s tudjuk, a látatlanba vett asszony - igazi zsákba-macska.

Ottó, az ellenségből hirtelen átvedlett "jóbarát" a tények tanúsága szerint gőzerővel gondoskodik Géza megnősítéséről, ez legfőbb gondjai egyike. Nem elvetendő ötlet házassággal, zsákmacska-feleséggel pecsételni meg az újdonsült "baráti" kapcsolatot s beleágyazni az egész kötendő paktumot (diktátumot) a házassági szerződés keretébe, az általános békülékenység keretébe, így nem is hangzik annyira zordul és riasztóan. Mivel pedig Ómátkaságát maga a császár ajánlja, s a kis ara neve - merő véletlen volna? - ugyan-az, mint Ottó fölséges párjáé, a szintén Adelhaid névre hallgató császárnéé -- ki gondolhatna rosszra?

Géza, a gyermekkirály, látatlanban elfogadta a döntést, nem tett - nem tehetett? - ellenvetést, semmit sem kifogásolt, mindenbe beleegyezett.

VII. A MAGYARSÁG ÁRTALMATLANNÁ TÉTELE

A leplek alatt ott hever a leütött, elkábított, ezerféleképpen megtagadott, elhazudott igazság s ezer évi tetszhalott állapotából ébredve, felszínre akar törni. Igazlátók keresik. Száz év előtt már Szabó Károly is igazláltató szavakra fakadott:

"Nyugat-Európa egyházi és világi hatalmasságai versenyeznek a magyar vallásos és polgári élet újjáalakítását előkészíteni, e célra a hittérítő szent buzgalom egyesülve munkál az önérdekhajhászat erőfeszítéseivel. A mozgalom megvan indítva, melynek főadata a NYUGAT ELŐTT RETTENTŐ EMLÉKŰ ÉS MÉG MINDIG FÉLELMETES MAGYAR NEMZETET A KERESZTÉNYSÉG ELFOGADÁSÁVAL ÁRTALMATLANNÁ TENNI."(i.m. 342.)

Erről van szó. Ártalmatlanná tenni a magyarságot, ez az igazi cél, ez a törekvés mozgatja Ottó császárt és a nyugati köröket, távolról sem vallási, egyházi cél, nem a keresztény világ határainak kiterjesztése. Ártalmatlanná tenni Magyarországot, vagyis pontosabban tönkretenni, szétzúzni katonai erejét, hatalmát, amellyel szemben katonailag tehetetlennek bizonyultak. Levernüket, de hogyan, ha nyílt fegyveres erővel ennek még a megkísérlése is lehetetlen? Más válasz nem lehetséges erre, mert más eshetőség nincs: titkos ráhatások révén, láthatatlan erők kényszerével, megegyezések, béke egyezmények ürügyével! Mert úgy igaz, nincs lehetetlen; a politikában, titkos diplomáciában sincs lehetetlen. Ha a titkos erők, láthatatlan háttértényezők munkába lépnek, a lehetetlen lehetségessé, a lehetséges lehetetlenné válik, a valóság csődöt mond a láthatatlan erők csapásai alatt. Ami nem valósítható meg emígy, az megvalósítható amúgy. Ami túlerőben lévén legyőzhetetlen a nyílt színen, szemtől szembe, az tehetetlen ügyefogyottként ledőlhet a kulisszák mögött. Aki nem győzi erővel, győzheti észfurfanggal, csalárdsággal. Aki győngye a háborúban, erős lehet a békében. Aki alulmarad a harcmezőn, fölülkerekedhet a tárgyalóasztalnál.

Ártalmatlanná tették, kikészítették a magyarokat a quedlinburgi békés összejövetelnél, a kegyes szólamoktól csöpögő ünnepek során szelíd kaméleonok között a tisztos tárgyalóasztalnál. A létrejött egyezményekben sehol egy árva szó, a leghalványabb utalás sincs arra, hogy e "megegyezés" során a német fél is tett némi engedményt s vállalt valamilyen kötelezettséget, bármit is, a legcsekélyebb, legjelentéktelenebb apróságot akár. Az un. „békeszerződés” vagy "házassági egyezmény" tökéletesen egyoldalú, minden kötelezettség a magyar félre hárul, mindent neki kell áldoznia, feláldoznia, s nem is akármit, de önmagát, létét, állami szuverenitását, elemi létérdekeit szabadságát, hitvallását, társadalmi és államrendszerét kell minden feltétel és ellenszolgáltatás nélkül a nyugatnak odadobnia. Ebben még a derék Thierry is túlzásba esik, föltételezvé, hogy ez a békeegyezmény hasonló volt a gyarmatosító hatalmaknak a primitív népekkel kötött hírhedt "szerződéséhez", mert a magyarok itt még színes cukorkákat és üveggyöngyöket sem kaptak.

A békekötésben a német fél a magyarnak "föltételül szabta" – írja Thierry --, hogy

"KÖTELES LEGYEN BEFOGADNI A HITHIRDETŐKET, ENGEDJEN ÉPÍTTETNI EGYHÁZAKAT, S TERÜLETÉN SEMMIKÉPP SE KORLÁTOZZA A KERESZTÉNY VALLÁS GYAKORLÁSÁT. OLY SZERZŐDÉS VOLT EZ,

MELY NAGYON IS FÖLÉRT AZOKKAL,

MELYEKET MA A MAI VILÁG BARBÁRJAIVAL KÖTÜNK,

HOGY RÁJUK TUKMÁLJUK (-) IPARCIKKEINKET ÉS BŰNEINKET.”

Lehetetlen nem gondolni többi végzetes, halálos „békekötéseinkre” , külhatalmakkal kötött és külhatalmak által a magyarok rovására kötött sírbadöntő „békeegyezményeinkre” Quedlinburgtól a trianoni békediktátumig.

A MAGYAROK TÁRGYALÓASZTALNÁL VESZTETTEK EL MINDENT, AMIT ŐSI JOGON BÍRTAK S AMIT A HARCMEZŐKÖN ÉVEZREDEKEN ÁT VÉRÜK HULLATÁSÁVAL MEGVÉDTEK.

VIII. AZ EGYEZMÉNY KIKÖVETKEZTETHETŐ PONTJAI

1. Géza, a magyarok nagyura házasságra lép Ottó császár jelöltjével és rokonával, Adelhaid úrnővel még ennek az évnek (973) folyamán.
2. Adelhaid úrnőt, Géza nagykirály aráját védőőrizet, geleite (oltalmazó kíséret) keretében fényes küldöttség (némely főméltóságok, udvarhölgyek, kíségtő személyzet stb.) kíséri a királyi székhelyre.
3. A királyi úrnői értékek, eszközök, valamint a kísérő személyek egésze Magyarország királyának végleges tulajdonába megy át, illetve a magyar királyné személyes tulajdonában marad.
4. A magyar király kötelezi magát a királyné és kíséretének, védőőrizete tagjainak (10.000 fő) a királyi udvarban illetve közvetlen közelében való végleges elhelyezésére és fenntartására, illetve javadalmazására.
5. Magyarország megnyitja határait a keresztény hittérítők, illetve mindazok előtt, akik be akarnak költözni az országba.
6. Magyarország vállalja, hogy fenti cél elősegítése érdekében lerontja védőgyepű-rendszerét, különös tekintettel a nyugati gyepűkre.
7. Magyarország kötelezi magát, hogy a keresztény hittérítők tevékenységét semmiben sem akadályozza és korlátozza, működésüket minden lehetséges módon támogatja, s tevékenységüket és személyüket mindennel és mindenkivel szemben megvédelmezi.

A diktátum, mint fentiekből kivehető, zöld utat adott a nyugati invázióknak, egyelőre ugyan nem az ország katonai megszállásának, fegyveres katonai egységek benyomulásának , de az országra tán még veszélyesebb békés jellegű folyamatos előzőnlésnek, gazdasági, politikai, ideológiai megszállásnak. Arra kötelezte a magyar felet, hogy minden ellenőrzés, felülvizsgálat és korlátozás nélkül nyissa meg határait. Kik előtt? Mindenki előtt; bocsássa be válogatás nélkül, nemre, fajra, korra tekintet nélkül mindazokat, akik be akarnak jönni, egyénként családokat éppúgy, mint szervezett csoportokat, hittérítőket éppúgy, mint civileket, s a befogadottakat, a jövevényeket a továbbiakban se korlátozza, azok boldogulását, gyarapodását, szaporodását, gazdasági, társadalmi felfelé törését ne akadályozza, ne is ellenőrizze, hanem minden lehető módon segítse elő, így például birtokadományokkal, állami javadalmazásokkal és hivatalokkal.

Magyarország eképpen nyitott testté vált, olyan testté, amelynek védő bőrfelületét, hamrétegeit lehántották és amelybe gáttalanul hatolhatott be minden külső idegen kémiai, biológiai anyag és organizmus, a behatolás indexi következményeivel. Ugyanakkor a test, az ország színmagyar lakossága,

amely mindinkább széttörtött etnikai egységében is, nem fogadhatta békés szívvel ezeket a folyamatokat és mozgolódásba kezdett, ezeket az alulról jövő mozgolódásokat azonban még idejekorán és drasztikusan elfojtották idegenből. behozott fegyveres egységekkel.

Tízezer fegyveres élén bejött a csodálatos menyasszony, Adelheid, a válogatott germán hadfiak megszállták a királyi palotát, a királyi udvart és a királyi gyermeket, Gézát - aki ugyan nem jelentett számukra semmilyen veszedelmet, de magyar volt - fegyveres őrizet alá helyezték, miként ezt maguk a német szerzők is elismerik. Itt ezúttal nem folyt vér a nász megülésekor, mint Attila nászának megtartásakor, legalábbis nem királyi vér, jobbnak kínálkozott a vértelenebb megoldás, s megtette a csendes őrizet, ily módon a királyi személyi jelkép is megőrződött.

De vajon milyen alapon, miféle beállítódás folytán kötöttek és köthettek a magyar küldöttek ilyen végletesen egyoldalú és Magyarországra minden vonatkozásban katasztrofálisan hátrányos szerződést a német féllel? Milyen meghatalmazásuk volt? Jogszerűen, törvényesen semmiképpen sem kaphattak felhatalmazást arra, hogy az országot odalökjék a német birodalmi érdekeknek, kényre-kedvre kiszolgáltatva azt a germán nagyhatalmi imperializmusnak. Még maga a magyar király sem adhatott erre felhatalmazást, mert magának a királynak sem lett volna joga ahhoz, hogy egy ilyen egyezmény megkötésére felhatalmazza a küldöttséget.

Mi áll hát az elképesztő szerződéskötés háttérében? Nincs más magyarázat: a tizenkét főnyi magyar küldöttség visszaélt megbízatásával. Azaz, pontosabban nem maga a küldöttség, hanem a mögötte álló hatalom. Mert a küldöttség önmagában, a maga felelősségére nem vetemedhetett efféle egyezmény megkötésére. Maga Géza sem állt és állhatott a küldöttség döntései mögött. Feltehetően már a küldöttség tagjainak kijelölésében sem lehetett mértékadó szerepe. Csak egy magyarázat lehetséges. Magyarországon úrrá lett egy idegenérdekű titkos erő, és ez áll a döbbenetes fejlemények mögött. Csupán ez hatalmazhatta fel a küldöttséget arra, hogy Magyarországot, Európa egyik legfőbb hatalmát kiszolgáltassa képtelen szerződéskötés által annak a hatalomnak, amely Magyarország elsősorú ellensége volt; az áruló küldöttséget csak egy áruló kormányzat jelölhette ki és indíthatta útnak.

Nyitva maradt még egy elhanyagolhatatlan kérdés.

Lehetséges-e, hogy a politikai cselszövés művészetének a titkos diplomáciai tudatosságnak lépten-nyomon észlelhető, magasiskoláját érvényesítő nyugati politikai vezetés a Magyarországra bezúdítható jövevények kérdésében visszacsúszott a tervszerűtlenség, politikai megfontolatlanúság szintjére s szabadjára hagyta, a véletlen szeszélyére bízta azt, aminek rafinált eszközökkel való kicsikarása érdekében minden lehetőt elkövetett? A válasz csak az lehet, hogy **A MAGYARORSZÁG FELÉ IRÁNYÍTOTT IDEGENÁRADATOT UGYANAZ A POLITIKAI ERŐ SZERVEZTE ÉS IRÁNYÍTOTTA, AMELY AZ ORSZÁG HATALMÁNAK ALÁÁSSÁRA SZÓTT TITKOS MANÓVEREK EGÉSZ FOLYAMAT VÉGREHAJTOTTA.** Következésképp ki kell zárni a találmányra, összevissza történt személyi beköltözéseket s számolnunk kell vele, hogy gondosan előkészített, szervezett betelepítés folyt, messzemenően az irányító hatalmi szférák érdekeihez igazodva. Ez természetesen azt jelenti, hogy előre kidolgozott tervek, hatalmi érdekek szolgálatában történt a betelepítés, nem egyéni, személyi igények, hanem a nyugati nagypolitika szükségletei szerint, s olyan társadalmi rétegek kerültek betelepítésre — mondhatnánk, bevetésre —, amelyek beleillettek az ország békés jellegű megszállási és öntudatlanítási tervébe, vagyis azok a rétegek, amelyeknek fokozott lehetőségük volt a szellemi megszállás megvalósítására és az ország felső és középrétegeibe való beilleszkedésbe, így elsősorban a diplomaták, katonapolitikusok, kereskedők, egyházi és világi méltóságok, hittérítők.

ZÁRÓRÉS

Nem sokkal a történetek és feltehetőleg az Adelhaiddal való egybekelést követően Géza titkos futárok útján küldött titkos levelekben felszólította a környező országok uralkodóit, siessenek fegyveres seregeikkel a segítségére a saját népe ellenállásának letörésére.

Megindultak az ellenséges fegyveres hadak a mindeddig megközelíthetetlen Magyarországra, a magyar nép leverésére. Messzemenő óvatossággal, a legnagyobb titokban, a magyar király által elébük küldött útbaigazítók vezetésével rejtekutakon, erdőségeken, mocsarakon át vonultak be a mit sem ejtő országba...

De ez mára következő kötet: A MAGYAR FAJ NAGY ELÁRULTATÁSA avagy GÉZA NAGYKIRÁLY VÉRE c. mű anyaga.

IRODALOM

Anonymus: Gesta Hungarorum. Bp. 1975. Pais Dezső ford.

Emericus Szentpétery: SCRIPTORES RERUM HUNGARICARUM I., I. II. Budapestini.

MCM XXXVII.

Kézai Simon mester Magyar krónikája. Ford. Szabó Károly. Pest 1862.

Kézai Simon: A magyarok viselt dolgai. Ford. Bollók János. Bp. 1984.

Polybii Historiarum Reliquie. Paris MDCCCLIX.

Strabón: Geographia. Ford. Dr. Földy József. Bp. 1977.

Jordanes: A gótok eredete és tettei. Ford. Dr. Bokor János. Brassó 1904.

Scriptores historiae Byzantinae Tom. IV. Petropoli, MDCCLXXIX.

Képes Krónika. Ford. Geréb László. Bp, 1971.

Chronica Hungarorum. Ford. Horváth János. Bp. 1973.

Árpád-kori legendák és intelmek. Bp. 1983.

Thúróczy János: A magyarok krónikája. Ford. Horváth János. Bp. 1978.

Szekel Estván: Chronica ez világnak jeles dolgairól. Krakko 1559. Hasonmás kiadás Bp. 1960.

Heltai Gáspár: Krónika az magyaroknak dolgairól. Bp. 1981.

A magyarok története Tarih-i Üngürüsz. Ford. Blaskovics József. Bp. 1982.

Petthő Gergely: Rövid magyar krónika sok rend-béli fő históriás könyvekből nagy szorgalmatossággal egybe szedettetett. Kassán 1753.

PaulusDiaconus: A longobárdok története. Ford. Dr. Gombos F. Albin. Brassó 1901.

Petrus Ransanus: A magyarok történetének rövid foglalata. Ford. Blazovich László és Sz. Galántai Erzsébet Bp. 1985.

Dr. Wertner Mór: Az Árpádok családi története. Nagy-Becskerek 1892.

Bél Mátyás: Hungáriából Magyarország felé. Ford. Déri Balázs, Donáth Regina, Tarnai Andor. Bp. 1984.

A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Sajtó alá rendezte Györffy György. Bp.1975.

Hevesy: László és Kálmán törvényei. Kézirat é.n.

Thierry Amadé: Attila történelme, Attila-mondák. Ford. Szabó Károly. Pest 1865.

Oláh Miklós: Hungária. Ford. Németh Béla. Bp. 1985.

Menander Protector történeti művének töredékei. Ford. Dr. Lukinich Imre. Brassó 1905.

Hampel József: Újabb tanulmányok a honfoglalási kor emlékeiből. Bp. 1907.

Biborbanszületett Konstantin: A birodalom kormányzása. Ford. Moravcsik Gyula. Bp. 1950.

Luidprand: Történeti Munkái. Ford. Dr. Gombos F. Albin. Jurkovic Emil és Gaál Lajos. Bp. 1908

Rimbertus Anskariusa: Ford. Oláh Imre. Bp. 1910

Szerémi György: Magyarország romlásáról. Ford. Erdélyi László, Juhász László. Bp. 1961

Darkó Jenő: Bölcs Leó taktikájának hitelessége magyar történeti szempontból. Bp. 1915.

Müller Lajos. SJ.: A Római Index. Bp, 1926

Laurentzi Vilmos: Kereszténység és Királyság-ellenes küzdelmek. XI, sz. Bp. 1903

Györffy György: István király és műve. Bp. 1977

Géza Kuun: Relationem Hungarorum. Claudiopoli. MDCCCXCIL.

Szabó Károly: A Magyar vezérkar kora. Bp. 1878

Lukianosz összes művei I. II. Bp. 1974

Krenner Miklós: A nemzeti királyság eszméjének kialakulása. Arad 1900